DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

Rocznik 1910.

WE LWOWIE.
Z drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca J. Niedopad.

100245
III

BIBLIOTHECA
UNIV. IAGELL.
CRACOVIENSIS

Spis chronologiczny
Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych
dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1910.

Spis alfabetyczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1910.*)

B.

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza numer ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

G.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 5. stycznia 1910. Część I.

Nr. 1.

U s t a w a

z dnia 14. grudnia 1909, dotycząca sposobu obradowania nad zmianą statutu krajowego i ordynacyi wyborczej sejmowej dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Komisya dla reformy wyborczej wybrana przez Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, celem obradowania nad zmianą statutu krajowego i ordynacyi wyborczej sejmowej, może w czasie trwania obecnego peryodu sejmowego spełniać swe czynności także podczas odroczenia Sejmu.

Dla każdego członka komisyi wybiera Sejm zastępcę.

§ 2.

Zakres działania tej Komisyi odnosi się tylko do obradowania nad zmianą statutu krajowego i ordynacyi wyborczej sejmowej, a to w granicach zakreślonych regulaminem dla Sejmu krajowego.

Obrady komisyi są tajne. Skoro komisya urzędująca w czasie odroczenia Sejmu ukończy swe czynności, zamknie ją Marszałek krajowy.

Z mocy osobnego Najwyższego rozporządzenia może zamknięcie lub odroczenie komisyi nastąpić także przed ukończeniem jej czynności.

§ 3.

Komisya zamknięta z powodu ukończenia swych czynności (§ 2 al. 2) lub odroczona Najwyższem rozporządzeniem może podjąć napowrót swe czynności, skoro ją Sejm odrębną uchwałą do tego powoła.

W takim razie wejdą znowu w zastosowanie przepisy §§ 1 i 2.

Komisya zamknięta w drodze Najwyższego zarządzenia nie może napowrót podjąć swych czynności.

§ 4.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 5.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 14. grudnia 1909.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 10. stycznia 1910. **Część II.**

Nr. 2.

U s t a w a

z dnia 13. lipca 1909, którą wydaną zostaje ustawa łowiecka dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Dołączona ustawa łowiecka dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu jej w Dzienniku ustaw krajowych.

Z tą samą chwilą tracą moc obowiązującą dotychczasowe ustawy i rozporządzenia, odnoszące się do przedmiotu niniejszej ustawy, a w szczególności ustawa z dnia 5. marca 1897 Nr. 71 Dz. u. i rozp. kraj.

Art. II.

Kontrakty dzierżawy prawa polowania, zawarte przed wejściem w życie niniejszej ustawy, pozostają w mocy aż do ich wygaśnięcia — o ileby nie zawierały innego postanowienia i o ile dzierżawca prawa polowania, wobec nowych przez niniejszą ustawę stworzonych stosunków prawnych, nie zażąda rozwiązania zawartego przezeń kontraktu dzierżawy.

Takie żądanie ma być zgłoszone do dni 60 po ogłoszeniu niniejszej ustawy, odnośnie do kontraktów dzierżawy polowania samoistnego u jego właściciela odnośnie do kontraktów dzierżawy polowania gminnego w politycznej władzy powiatowej.

Wskutek zgłoszenia takiego żądania rozwiązanie kontraktów dzierżawy polowania samoistnego nastąpi z dniem wejścia ustawy niniejszej w życie, rozwiązanie zaś kontraktów dzierżawy polowania gminnego dopiero z dniem 1. lutego po wejściu tej ustawy w życie.

Art. III.

W razie pozostawienia w dalszej mocy poprzednio zawartych kontraktów dzierżawy prawa polowania, znajdą zastosowanie przepisy ustawy niniejszej, nie naruszając stosunku prywatno prawnego między wydzierżawiającym prawo polowania a dzierżawcą.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13, lipca 1909.

Franciszek Józef w. r.

Bráf w. r. **Haerdtl** w. r.

USTAWA ŁOWIECKA

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

Prawo polowania polega na wyłącznem uprawnieniu do hodowania, wyszukiwania, ścigania, zabijania i przywłaszczania sobie łownej zwierzyny i dzikiego ptactwa, jak również przywłaszczania oddzielonych z niej części użytecznych, jak zrzuconych rogów i t. p. Odnośnie do dzikiego ptactwa mieści w sobie prawo polowania także wyłączne uprawnienie do przywłaszczania zniesionych jaj.

§ 2.

Zwierzyną łowną są w rozumieniu niniejszej ustawy: jeleń i daniel, sarna, zając, dziki królik i borsuk. Z ptaków: głuszec, cietrzew, jarząbek, pardwa i kuropatwa, przepiórka, chruściel (derkacz) bażant, drop, czajka, słonka, dubelt, krzyk, siewka, kulik i rozmaite tegoż gatunki, kurki wodne, łyska, nurki, dziki łabędź, dzika gęś, wszelkie gatunki dzikich kaczek i dzikich gołębi.

Również obcokrajowe odmiany łownej zwierzyny i ptaków, o ileby wprowadzone do kraju dla hodowli łowieckiej utrzymywały się i mnożyły, będą za zwierzynę łowną w rozumieniu tej ustawy uważane.

§ 3.

Prawo polowania przywiązane jest do własności gruntu, służy więc każdoczesnemu posiadaczowi gruntu.

Co do wykonywania prawa polowania jest posiadacz tego prawa w myśl postanowień niniejszej ustawy albo uprawnionym do samoistnego wykonywania go, to jest do swobodnego rozstrzygania o sposobie wykonywania swego prawa polowania (już to we własnym zarządzie, już to przez wydzierżawienie i t p), albo też ograniczonym w swobodnem rozstrzyganiu o sposobie wykonywania tego prawa w myśl postanowień § 7. niniejszej ustawy.

§ 4.

Uprawnienie do samoistnego wykonywania polowania służy:

1. Posiadaczowi nieprzerwanej powierzchni gruntu, która wynosi co najmniej 115 hektarów bez względu na to, czy ona znajduje się w posiadaniu osoby fizycznej, lub prawnej, czy jednej osoby lub we współposiadaniu więcej osób. Również nie stanowi różnicy, czy owe grunta leżą w jednej gminie lub miejscowości lub też, czy rozciągają się na terytorya kilku gmin, względnie miejscowości.

Stare koryta rzek pozostałe po przeprowadzonych robotach regulacyjnych, grunta uzyskane przez regulacye rzek na podstawie § 47. ust. z dnia 14. marca 1875 Nr. 38 Dz. u. kr, jak również tory kolejowe i drogi publiczne nie mogą stanowić samoistnego okręgu polowania.

2. Gminie jako takiej, jeśli grunta stanowiące majątek lub dobro gminy, położone bądź to w obrębie gminy, bądź w obrębie innych gmin, stanowią nieprzerwaną powierzchnię co najmniej 115 hektarów.

Gminy, mające takie grunta winny jednak wykonywanie samoistne polowania na tych gruntach albo wydzierżawiać, albo zlecić wykonywanie tego polowania ustanowionym w myśl §§ 34—36 niniejszej ustawy myśliwym. Prawa przyznane w tych paragrafach Wydziałowi spółki łowieckiej służą w tym razie reprezentacyi gminnej.

§ 5.

Za nieprzerwaną należy uważać powierzchnię gruntu wtedy, gdy poszczególne części gruntu powierzchnię tę stanowiące tak są względem siebie położone, iż można się dostać z jednej części na drugą, nie przechodząc przez grunta należące do innego posiadacza.

Drogi publiczne, koleje żelazne, rzeki, potoki i kanały, grunta uzyskane przez regulacye rzek na podstawie przepisów § 47. ust. z dnia 14. marca 1875 dz. u. kr. Nr. 38, przerzynające powierzchnię gruntów, nie stanowią przerwy, o ile z jednej części gruntu można się dostać na drugą część gruntu przez drogę, kolej lub potok w kierunku prostopadłym do osi drogi, kolei żelaznej lub koryta potoku. Wody stojące, w części lub całości swej położone w obrębie tej powierzchni, nie tworzą w niej przerwy, a nawet wyspy, położone na wodach publicznych, należy uważać za złączone z gruntami nadbrzeżnymi. Cudze drogi prywatne o tyle nie stanowią przerwy w powierzchni gruntów, o ile posiadacz tychże gruntów ma na nich służebność drogi.

§ 6.

Uprawnienie do wykonywania samoistnie prawa polowania służy też posiadaczom zwierzyńców, to jest powierzchni gruntów o dowolnej wielkości, przeznaczonych do hodowania zwierzyny, a skutecznie i trwale zabezpieczonych przeciw wydostawaniu się zwierzyny na grunta sąsiednie.

Prawo wykonywania samoistnie polowania służy posiadaczowi zwierzyńca jedynie na gruntach, stanowiących zwierzyniec.

Spory, czy jakaś powierzchnia gruntu ma być uważaną za zwierzyniec w znaczeniu powyższego postanowienia, rozstrzyga polityczna Władza powiatowa.

§ 7.

We wszystkich innych wypadkach tworzy ogół posiadaczy gruntów w obrębie gminy miejscowej i na obszarze dworskim z tą gminą jedną miejscowość stanowiących, o ile ich bezpośrednio ze sobą łączący się kom-

pleks gruntów (§ 5) 115 hektarów wynosi, spółkę łowiecką, która na swem terytoryum, okręg jej polowania stanowiącym, jest uprawnioną w myśl przepisów niniejszej ustawy do wykonywania prawa polowania.

§ 8.

Jeżeli obszar gruntów ogółu posiadaczy w obrębie gminy miejscowej i na obszarze dworskim z tą gminą jedną miejscowość stanowiących nie wynosi 115 hektarów, to wykonywanie prawa polowania na tym obszarze przydzielonem zostanie posiadaczowi okręgu polowania (§ 4 l. 1 i 2 i § 7) wykazującemu najdłuższą wspólną granicę.

Postanowienie powyższe odnosi się także do tych obszarów gruntów, które 115 hektarów nie wynoszą, a okręgiem polowania w całości lub w trzech czwartych są otoczone (enklawy).

Przydzielenia dokonywa polityczna Władza powiatowa, która w wypadku wzbraniania się objęcia wykonywania prawa polowania przez posiadacza okręgu polowania o najdłuższej wspólnej granicy, względnie przez posiadacza otaczającego okręgu polowania, wydać ma inne odpowiednie zarządzenie.

§ 9.

Spółka łowiecka obowiązaną jest służące jej prawo wykonywania polowania albo wydzierżawić, albo przez osobno ustanowionych, zaprzysiężonych myśliwych na swoją korzyść wykonywać. Dzierżawa może nastąpić albo z wolnej ręki (§ 17) albo w drodze publicznej licytacyi.

§ 10.

Najpóźniej na rok przed upływem okresu dzierżawy ogłosi polityczna Władza powiatowa w miejscu swej siedziby, tudzież we wszystkich gminach i obszarach dworskich powiatu edykt, którym wezwie posiadaczy gruntów, roszczących sobie prawo do samoistnego wykonywania polowania w myśl postanowień §§ 4 i 6 na nadchodzący okres dzierżawny polowania, by zgłosili swe roszczenia w ciągu 4 tygodni u politycznej Władzy powiatowej. Edykt taki winna Władza ta doręczyć także wszystkim tym posiadaczom gruntów, którzy w dotychczas bieżącym okresie dzierżawnym polowania, wykonywali polowanie samoistne na swych gruntach w myśl §§ 4 i 6.

Zgłoszenie może być uczynionem albo w formie podania do politycznej Władzy powiatowej albo w formie protokołowanego oświadczenia, a w jednym czy w drugim wypadku winien starający się dołączyć szkic sytuacyjny dotyczącej powierzchni gruntów. Przy następnych ustanowieniach okręgów

samoistnego polowania, wystarcza powołanie się na poprzednio wniesione zgłoszenie.

Niezgłoszenie w terminie przepisanym w edykcie żądania o ustanowienie okręgu samoistnego polowania, może pozbawić posiadacza powierzchni gruntów mającej warunki określone w § 4 l. 1 i 2 prawa wykonywania polowania samoistnie na przeciąg okresu dzierżawnego i mieć ten skutek, że niezgłoszone grunta wcielone będą do okręgów polowania spółki łowieckiej.

§ 11.

Polityczna Władza powiatowa ma zbadać zgłoszenie, w razie potrzeby przeprowadzić dochodzenia i okręgi polowania tak samoistnego jak spółek łowieckich ustanowić i ogłosić w miejscu swej siedziby, tudzież we wszystkich gminach i obszarach dworskich powiatu na najbliższy okres dzierżawny polowania.

Przeciw ustanowieniu okręgów polowania mogą być wniesione zarzuty w ciągu czternastu dni od dnia ogłoszenia okręgów do politycznej Władzy powiatowej, która o nich rozstrzyga.

O wszelkich sprawach, dotyczących ustanawiania okręgów polowania, tudzież o zmianach w określeniu granic tych okręgów orzeka w drugiej i ostatniej instancyi c. k. Namiestnictwo.

§ 12.

Okręg polowania może być wydzierżawiony z reguły tylko niepodzielnie.

Wyjątkowo może posiadacz okręgu samoistnego polowania, gmina mająca prawo samoistnego polowania oraz Wydział spółki łowieckiej utworzyć w swym okręgu więcej rewirów polowania, jeżeli każdy z nich przy przewadze gruntów ornych, łąk i pastwisk, wynosić będzie przynajmniej 300 hektarów, zaś przy przewadze powierzchni leśnej 500 hektarów, oraz pod tym warunkiem, że granicami każdego z rewirów polowania będą granice gminy, drogi, koleje, rzeki lub wody stojące, i każdy z rewirów takich osobno wydzierżawić.

Uchwała taka reprezentacyi gminy dzieląca okręgi na rewiry wymaga zatwierdzenia Wydziału powiatowego, a uchwała Wydziału spółki łowieckiej zatwierdzenia politycznej Władzy powiatowej.

II. Wykonywanie prawa polowania spółki łowieckiej.

a) Organizacya spółki łowieckiej.

§ 13.

Każda spółka łowiecka zarządza prawem polowania na swojem terytoryum przez wybrany ze swego łona Wydział spółki łowieckiej z pięciu członków złożony. Wydział wybiera ze swego grona przewodniczącego. Wydział spółki łowieckiej urzęduje przez lat sześć.

Uprawnieni do wyboru Wydziału spółki łowieckiej są wszyscy posiadacze gruntów w obrębie granic okręgu polowania spółki łowieckiej położonych.

Posiadaczom przestrzeni niżej 4 hektarów służy jeden głos, od 4—8 ha dwa głosy, od 8—12 ha 3 głosy itd. od 4 do 4 ha o jeden głos więcej, z tem zastrzeżeniem, że największa ilość głosów jaką jeden członek spółki łowieckiej mieć może, musi być przynajmniej o 1 mniejsza od sumy głosów reszty członków spółki łowieckiej biorących udział w głosowaniu.

§ 14.

Wyborem kieruje naczelnik gminy. Wybór odbywa się w sposób ordynacyą gminną wyborczą przepisany. Do ważności wyboru potrzeba:

a) ażeby przynajmniej na 14 dni przed wyborem wszyscy członkowie spółki łowieckiej, w sposób w gminie praktykowany do nastąpić mającego wyboru zawezwani zostali;

b) udziału przy wyborze bądź osobiście, bądź przez pełnomocników, takiej liczby uprawnionych do głosowania, którąby przynajmniej $^1/_4$ głosów reprezentowała.

Głosowanie odbywa się w ten sposób, że głosuje ustnie lub kartką każdy z członków spółki łowieckiej na 5 członków wydziału spółki. Za wybranych uważać należy tych, którzy otrzymali największą liczbę głosów. Głosy oddane na osoby nie będące członkami spółki łowieckiej, uważane będą za nieważne.

Ogłoszenie wyboru wydziału spółki łowieckiej następuje zaraz po dokonaniu wyboru. O dokonanym wyborze i ukonstytuowaniu się należy w przeciągu dni 3 zawiadomić polityczną Władzę powiatową. W razie ubycia członka Wydziału spółki łowieckiej winien naczelnik gminy do dni 30 zarządzić i przeprowadzić wybór uzupełniający.

§ 15.

Na wypadek jeżeli w zgromadzeniu zwołanem według § 14 liczba głosów wymagana do ważności wyboru nie zbierze się, wówczas należy z terminem 8-dniowym wezwanie do wyboru powtórzyć, a ci którzy się zjawią na powtórnem zebraniu, dokonają ważnego wyboru bez względu na liczbę oddanych głosów.

§ 16.

Zadaniem Wydziału spółki łowieckiej jest zastępywanie spółki łowieckiej na zewnątrz, zarządzanie w granicach ustaw prawem polowania spółki łowieckiej, zwoływanie zgromadzenia spółki łowieckiej przynajmniej raz do roku w celu złożenia sprawozdań i rachunków, albo też w celu powzięcia uchwały co do prowadzenia prawa polowania we własnym zarządzie przez ustanowionych zaprzysiężonych myśliwych §§ 24 i 31 niniejszej ustawy.

b) **Dzierżawa prawa polowania.**

§ 17.

Wydział spółki łowieckiej biorąc pod uwagę miejscowe stosunki, postanawia, czy prawo polowania okręgu polowania spółki wydzierżawionem zostanie z wolnej ręki, czy w drodze publicznej licytacyi, oraz czy licytacya odbędzie się w urzędzie gminnym, czy w biurach politycznej Władzy powiatowej.

Wyjątkowo na żądanie dwóch członków Wydziału spółki łowieckiej, polityczna Władza powiatowa może publiczną licytacyę prawa polowania, albo zarządzić w siedzibie swego urzędu, albo do licytacyi w urzędzie gminnym odbyć się mającej, wydelegować urzędnika na koszt żądających.

O uchwale postanawiającej wydzierżawienie prawa polowania z wolnej ręki Wydział spółki ma donieść politycznej Władzy powiatowej tak wcześnie, ażeby termin wydzierżawienia (§ 18) mógł być zachowany. Polityczna Władza powiatowa przyjmie to zarządzenie do wiadomości, o ile ono po zbadaniu nie okaże się szkodliwem dla gospodarstwa rolnego lub leśnego, albo też dla podniesienia łowiectwa. W przeciwnym razie polityczna Władza powiatowa odmówi przyjęcia zarządzenia Wydziału spółki do wiadomości, zawiadomi o tem Wydział spółki i przedłoży równocześnie sprawę c. k. Namiestnictwu do ostatecznego rozstrzygnięcia.

Warunki dzierżawy tak z wolnej ręki jak w drodze licytacyi, oznacza Wydział spółki łowieckiej.

Licytacyę w gminie przeprowadza naczelnik gminy, zaś w siedzibie politycznej Władzy powiatowej ona sama.

§ 18.

Wydzierżawienie prawa polowania ma być dokonane przynajmniej na sześć miesięcy przed upływem terminu dzierżawy.

§ 19.

Dierżawcą prawa polowania spółki łowieckiej może być z reguły własnowolna fizyczna osoba, która musi mieć ustawowe wymogi potrzebne do uzyskania karty na broń i karty myśliwskiej (§ 84).

Prowadzący licytacye nie może występować równocześnie jako strona licytująca.

§ 20.

Wydzierżawienie prawa polowania w okręgach polowania spółki łowieckiej, również jak przydzielenie enklaw (§ 8) musi być przeprowadzone przynajmniej na okres sześcioletni, który rozpoczyna się 1. lutego a kończy 31. stycznia.

Wydzierżawienie prawa polowania spółki łowieckiej na okres czasu po nad lat 6 nastąpić może tylko za osobnem pozwoleniem politycznej Władzy powiatowej. Po nad lat 12 okręg polowania wydzierżawionym być nie może.

§ 21.

Jeśli Wydział spółki łowieckiej zarządzi, że prawo polowania spółki łowieckiej wydzierżawione być ma w drodze publicznej licytacyi, wówczas licytacya ma być przynajmniej na 30 dni przed terminem ogłoszoną w gminie, w obrębie której okręg polowania spółki się znajduje, w sposób powszechnie praktykowany, oraz przez umieszczenie pisemnego ogłoszenia w urzędzie gminnym, jak również należy doręczyć ogłoszenie politycznej Władzy powiatowej i Wydziałowi powiatowemu w celu umieszczenia go na tablicy ogłoszeń.

W ogłoszeniu umieścić należy:

a) obszar okręgu względnie rewiru polowania spółki łowieckiej,

b) dotychczasowy czynsz dzierżawny,

c) cenę wywołania,

d) wadyum, w wysokości ceny wowołania,

e) obowiązek złożenia kaucyi w wysokości jednorocznego czynszu dzierżawnego,

f) okres czasu, na jaki prawo polowania wydzierżawionem zostanie,

g) termin i miejsce odbycia licytacyi.

Na zabezpieczenie pokrycia szkód przez polowanie i zwierzynę zrządzonych wolno w warunkach dzierżawy umieścić żądanie złożenia osobnej kaucyi odpowiadającej przeciętnej wysokości szkód za ostatnie trzechlecie.

Wadyum wymienione w warunkach pod d) złożyć należy przed rozpoczęciem licytacyi, bądź w gotówce bądź w książeczkach Kas oszczędności, w których bezpieczeństwo wkładek poręczone jest przez gminy, powiaty lub kraj.

§ 22.

Z przebiegu licytacyi spisać należy protokół i przesłać powiatowej Władzy politycznej, która w razie popełnionych przekroczeń ustawy uchyla licytacyę.

§ 23

Ofiarowujący najwyższy czynsz dzierżawny uważany będzie za dzierżawcę.

W razie zatwierdzenia licytacyi winien dzierżawca w przeciągu dni 14 uzupełnić wadyum do wysokości rocznego czynszu jako czynsz dzierżawny za rok pierwszy, nadto złożyć na dotrzymanie warunków kontraktu kaucyę w wysokości jednorocznego czynszu, ewentualnie złożyć na zabezpieczenie wynagrodzenia szkód przez polowanie i zwierzynę zrządzonych drugą kaucyę w tej wysokości, jaka w warunkach licytacyjnych wymienioną została, tudzież pokryć koszta licytacyi, a to pod rygorem natychmiastowego rozwiązania dzierżawy prawa polowania. Kaucye składane być mają w depozycie politycznej Władzy powiatowej.

§ 24.

W razie uchylenia licytacyi a także wówczas, kiedy licytacya z braku oferentów nie doszła do skutku, ma Wydział spółki łowieckiej rozpisać powtórną licytacyę bądź pod tymi samymi warunkami co poprzednio, bądź też zmieniając warunki i obniżając cenę wywołania.

Gdyby i druga licytacya z braku oferentów nie przyszła do skutku, wówczas należy zwołać zgromadzenie członków spółki łowieckiej, które rozstrzygnie, czy należy przy dalszem obniżeniu ceny wowołania i ewentualnej zmianie warunków rozpisać trzecią licytacyę, czy też użytkować prawo polowania przez ustanowionych zaprzysiężonych myśliwych.

§ 25

Wydzierżawiony przez spółkę łowiecką okręg polowania nie może być przez dzierżawcę prawa polowania częściowo (co do powierzhni) poddzierżawionym.

Natomiast Wydział spółki łowieckiej może zezwolić na poddzierżawienie okręgu polowania w całości

§ 26.

Przed rozpoczęciem każdego roku dzierżawnego złoży dzierżawca okręgu polowania spółki łowieckiej (1 lutego) całoroczny czynsz dzierżawny ewentualnie także uzupełni kaucyę na zabezpieczenie wynagrodzenia szkód przez polowanie i zwierzynę zrządzonych (§ 23) Kwota, względnie kwoty te złożone być mają do rąk politycznej Władzy powiatowej.

Jeżeli dzierżawca do dnia 14. lutego obowiązkowi temu zadość nie uczyni, wówczas dzierżawa prawa polowania uznaną być może za rozwiązaną a kaucye przez niego złożone służą na zabezpieczenie strat przez niedotrzymanie warunków kontraktu dzierżawy zrządzonych, względnie szkód przez niego nie zaspokojonych.

§ 27

Po wygaśnięciu dzierżawy prawa polowania okręgu spółki łowieckiej zwrócić należy dzierżawcy kaucye po pokryciu szkód przez polowanie i zwierzynę zrządzonych a przez dzierżawcę prawa polowania nie pokrytych oraz ewentualnych kar i zobowiązań z dzierżawy prawa polowania pochodzących.

§ 28.

Wydział spółki łowieckiej ma prawo w ostatnim roku okresu dzierżawy prawa polowania, jednakże przed 1. sierpniem przedłużyć dzierżawę na dalszy okres sześcioletni ewentualnie dłuższy w myśl postanowień § 20 ust. 2. Przedłużenie dzierżawy prawa polowania na okres dłuższy jak lat sześć, jednakże nie dłuższy jak lat dwanaście, wymaga zatwierdzenia politycznej Władzy powiatowej.

§ 29.

Dzierżawę prawa polowania okręgu polowania spółki łowieckiej może polityczna Władza powiatowa uznać za rozwiązaną, skoro dzierżawca:

1. nie złoży w oznaczonym terminie kaucyi, względnie uzupełnienia tychże, albo czynszu dzierżawnego (§§ 23 i 26);
2. nie zastosuje się do przepisów ustawy o nadzorze polowania (§ 40) i o tępieniu szkodliwej zwierzyny (§ 49);
3. dopuści się innego przekroczenia niniejszej ustawy;
4. utraci zdolność uzyskania karty myśliwskiej.

W 14 dni po prawomocności orzeczenia zarządzi Wydział spółki łowieckiej na nowo wydzierżawienie prawa polowania okręgu spółki łowieckiej.

§ 30.

Spadkobiercy dzierżawców prawa polowania mogą za zezwoleniem politycznej Władzy powiatowej, jeżeli się o to najpóźniej w dwa miesiące po śmierci spadkodawcy do niej zgłoszą, wykonywać je przez cały pozostały czas dzierżawy, jeżeli posiadają warunki wymagane od dzierżawców i wykonawców polowania.

W razie niezgłoszenia się spadkobierców, lub gdy polityczna Władza powiatowa uzna ich za nieodpowiednich do wykonywania prawa polowania, zarządzonem będzie ogłoszenie nowej licytacyi.

c) Wykonywanie prawa polowania przez zaprzysiężonych myśliwych.

§ 31.

Prawo polowania w okręgu polowania spółki łowieckiej wykonywane będzie przez ustanowionych zaprzysiężonych myśliwych wówczas, jeżeli $^3/_4$ wszystkich głosów spółki przy obecności przynajmniej $^1/_4$ uprawnionych do głosowania za tem się oświadczy.

W tym wypadku głosowanie odbywa się ustnie Każdy głosujący z ilością oddanych głosów zaciągnięty być ma w protokół, który przesłany zostanie powiatowej Władzy politycznej.

Głosowanie przeprowadza przewodniczący Wydziału spółki łowieckiej.

Również przez ustanowionych zaprzysiężonych myśliwych prawo polowania w okręgu polowania spółki łowieckiej wykonywanem będzie, jeżeli wydzierżawienie tego prawa pomimo dwu względnie trzykrotnego terminu licytacyjnego z braku oferentów nie przyszło do skutku (§ 24.).

§ 32.

Jeżeli wykonywanie prawa polowania w myśl postanowień §§ 24 i 31 niniejszej ustawy powierzone zostało ustanowionym myśliwym, wówczas Wydział spółki łowieckiej prowadzi rachunki przychodów i rozchodów wykonywanego prawa polowania, na podstawie danych dostarczanych przez myśliwych i zestawia roczny obrachunek z końcem każdego roku kalendarzowego. Z przychodów winny być pokryte koszta wykonywania polowania, to jest umówione z myśliwym wynagrodzenie, zwrot kosztów urzędowych czynności odnoszących się do polowania w okręgu i zwrot szkód wynikłych z polowania i przez zwierzynę wyrządzonych.

Obrachunek roczny winien Wydział spółki łowieckiej przedłożyć politycznej Władzy powiatowej i podać do wiadomości posiadaczy gruntów wchodzących w skład okręgu polowania spółki łowieckiej najpóźniej po koniec miesiąca lutego następującego roku. Obrachunek winien obejmować rozdział nadwyżki przychodów, jeśli ją wykazuje, między posiadaczy gruntów wchodzących w skład okręgu, a dokonany w stosunku do powierzchni gruntów każdego posiadacza, lub też rozdział braku (deficytu) wykazanego obrachunkiem a dokonany również w stosunku do powierzchni gruntów. Wypadające z tego obrachunku dopłaty winni posiadacze gruntów, wchodzących w skład okręgu polowania, złożyć do kasy gminnej w ciągu 14 dni od doręczenia im dotyczącego wezwania.

Zarzuty przeciw obrachunkowi, względnie przeciw wezwaniu do zapłacenia, mogą interesowani wnosić w ciągu dni 14 od dnia doręczenia obrachunku do politycznej Władzy powiatowej. Polityczna Władza powiatowa rozstrzyga o takich zarzutach, a przeciw jej orzeczeniu nie ma dalszego odwołania, co jednak nie wyklucza możności udania się na zwykłą drogę prawa.

§ 33.

Jeśli wykonywanie prawa polowania przez myśliwego nie odpowiada postanowieniom ustawy, lub jeśli ten sposób wykonywania tego prawa nie jest

korzystnym dla interesowanych, natenczas na wniosek politycznej Władzy powiatowej może c. k. Namiestnictwo polecić zaprzestać tej formy wykonywania prawa polowania albo zarządzić zmianę osoby myśliwego względnie myśliwych. W pierwszym wypadku ma Wydział spółki łowieckiej podjąć kroki w celu wydzierżawienia prawa polowania.

§ 34.

O ile wykonywanie prawa polowania ma być poruczonem ustanowionym myśliwym, ustanawia tychże polityczna władza powiatowa.

Uchwała Wydziału spółki łowieckiej winna wymienić przynajmniej 3-ch kandydatów na myśliwego lub też tyle tern kandydatów, ilu myśliwych w myśl uchwały ma być ustanowionych.

O wniosku rozstrzyga polityczna Władza powiatowa i to zarówno co do tego, ilu myśliwych należy ustanowić jakoteż kto ma być z przedłożonej listy kandydatów ustanowionym myśliwym.

Od rozstrzygnięcia Władzy politycznej może Wydział spółki łowieckiej wnieść odwołanie w ciągu dni 14 od dnia doręczenia mu orzeczenia.

§ 35.

Władza może ustanowić myśliwym w myśl § 34 osobę nie wykluczoną od prawa wydzierżawiania polowania (§ 19), która posiada odpowiednie warunki (§ 36).

§ 36.

C. k. Namiestnik wyda po wysłuchaniu opinii Wydziału krajowego w drodze rozporządzenia przepisy o wykonywaniu prawa polowania przez myśliwych, określające bliżej także wymogi co do kwalifikacyi osób, które mogą być ustanowione myśliwymi.

d) Postanowienia ogólne.

§ 37.

Roczny czysty dochód ewentualnie roczny czynsz dzierżawny z okręgu polowania spółki łowieckiej, jak również roczne wynagrodzenie za wykonywanie prawa polowania enklawy (§ 8) należy rozdzielić między posiadaczy

gruntów, względnie członków spółki łowieckiej w stosunku do posiadanej przez nich przestrzeni gruntów.

§ 38.

Przeciwko uchwałom Wydziału spółki łowieckiej co do sposobu użytkowania i dzierżawy służy członkom spółki w dniach 14 zażalenie do powiatowej Władzy politycznej.

§ 39.

Kontrola nad wykonaniem przepisu §§ 13—33 niniejszej ustawy należy do politycznej Władzy powiatowej, nie służy jej jednakże prawo znoszenia postanowień spółki łowieckiej i Wydziału spółki łowieckiej, o ile w ramach przepisów §§ 13—33 niniejszej ustawy powzięte zostały.

Postanowienia i zarządzenia Wydziału spółki łowieckiej nieodpowiadające przepisom niniejszej ustawy są nieważne. Władza polityczna ma z urzędu wkraczać w razie stwierdzenia naruszenia ustawy a to bez względu na to, czy którakolwiek ze stron interesowanych domaga się tego czy nie.

W razie naruszania ustaw przez Wydział spółki łowieckiej ma polityczna Władza powiatowa prawo Wydział spółki łowieckiej rozwiązać i do dni 30 polecić naczelnikowi gminy politycznej, w obrębie której dana spółka łowiecka istnieje, przeprowadzenie nowych wyborów wydziału spółki łowieckiej.

Przez ten czas (od rozwiązania aż do wyboru nowego wydziału) obowiązki połączone z zarządem prawa polowania wykonuje rada gminna, która od rozwiązanego Wydziału spółki łowieckiej odbiera rachunki i urzędowanie. Naczelnik gminy obowiązanym jest natychmiast po przeprowadzeniu wyboru Wydziału spółki łowieckiej zdać powiatowej Władzy politycznej sprawozdanie z zarządu.

III. Przepisy policyi łowieckiej.

§ 40.

Uprawnieni do samoistnego polowania i dzierżawcy prawa polowania, zaś w okręgach, w których wykonanie prawa polowania powierzone jest uprawnionym zaprzysiężonym myśliwym, Wydział spółki łowieckiej winni najpóźniej w trzy miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy ustanowić dla nadzoru i ochrony polowania straż łowiecką w odpowiedniej liczbie i przedstawić ją do zatwierdzenia i zaprzysiężenia władzy politycznej powiatowej.

Uprawnieni do polowania mogą sami objąć dozór nad polowaniem, o ile posiadają wymagane warunki.

Straż łowiecka w okręgach spółki łowieckiej nie może być liczniejszą niż jeden na każde 115 hektarów przestrzeni.

§ 41.

Co do warunków zatwierdzenia i zaprzysiężenia straży łowieckiej obowiązuje ustawa z 4. września 1892 (Dz. u. kr. Nr. 74).

§ 42.

Zaprzysiężona i zatwierdzona straż łowiecka ma prawo podczas wykonywania swej służby nosić broń myśliwską.

Jeżeli straż łowiecka nosi przepisane dla niej odznaki, uważana będzie jako straż publiczna w myśl ustawy państwowej z dnia 16. czerwca 1872 (Nr. 84 Dz. u. p.).

§ 43.

Bez zezwolenia uprawnionego do polowania, nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą po okręgu polowania, z wyjątkiem osób, urzędownie do tego upoważnionych.

Kto wbrew temu zakazowi wstąpi ze strzelbą na obszar polowania poza drogami służącemi za publiczną komunikacyę, winien jest na żądanie strażnika łowieckiego oddać mu strzelbę, którą strażnik łowiecki ma natychmiast złożyć w politycznej Władzy powiatowej.

§ 44.

W czasie od wiosny aż do ukończenia żniw, nie wolno bez zezwolenia posiadacza po polach zasianych lub zasadzonych ani polować, ani psami tropić zwierzyny i ptactwa.

Z pod tego zakazu wyjęte są pola obsiane moharem, dalej zasadzone ziemniakami, albo w rzędowy sposób burakami, lub innymi, w dalekich odstępach uprawianymi ziemiopłodami.

Polować konno na polach obsianych i łąkach wolno tylko za zezwoleniem posiadacza gruntu.

§ 45.

W najbliższem otoczeniu t. j. w odległości 150 metrów od zabudowań nie wolno tropić i ścigać zwierzyny, ani do niej strzelać.

Również nie wolno bez zezwolenia właściciela, przy wykonywaniu prawa polowania wchodzić do ogrodów znajdujących się w pobliżu domów i zabudowań gospodarskich, jeżeli te są ogrodzone lub w inny sposób odgraniczone.

Nie wolno polować na gruntach, stanowiących cmentarze lub grobowce rodzinne.

§ 46.

Zakazanem jest polować w niedziele i święta uroczyste.

§ 47.

Do chwytania zwierząt łownych nie wolno zastawiać żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych, tudzież zakładać trutek. Nie wolno użytkującemu z polowania ścigać zwierzyny, która na jego obszarze zraniona, przeszła do obcego obszaru.

§ 48.

Uprawionemu do polowania i jego służbie łowieckiej wolno w odległości nie bliżej niż 300 metrów od zabudowań gospodarskich i 30 metrów od drogi publicznej zabijać obce koty i psy samopas włóczące się po polach lub lesie.

Psów noszących kaganiec nie wolno zabijać.

§ 49.

Na właścicieli samoistnych okręgów myśliwskich, dzierżawców polowań oraz ustanowionych myśliwych wkłada się obowiązek tępienia o każdej porze niedźwiedzi, wilków, rysi, żbików i dzików.

W razie stwierdzonego zaniedbania tego obowiązku powiatowa Władza polityczna zarządzi po poprzedniem upomnieniu tępienie wymienionej zwierzyny na koszt uprawnionych do polowania przez ustanowione ze swego ramienia osoby.

Władza ta może również w takim wypadku dzierżawę polowania spółki łowieckiej za rozwiązaną uznać (§ 29) względnie przedłożyć c. k. Namiestnictwu wniosek o zarządzenie zmiany osoby myśliwego (§ 35).

Wykazane koszta nadzoru i tępienia wyżej wymienionej zwierzyny ściągnie polityczna Władza powiatowa w drodze egzekucyi politycznej.

§ 50.

Dziki i zwierzęta groźne dla osobistego bezpieczeństwa, oraz dla bezpieczeństwa inwentarzy gospodarskich, trzymać wolno tylko w zwierzyńcach zabezpieczonych zupełnie przeciw wydostaniu się ich na zewnątrz.

§ 51.

Zwierzyną szkodliwą są w rozumieniu niniejszej ustawy oprócz wymienionych w § 49 także lisy, kuny leśne i domowe, tchórze i łasice, wiewiórki, chomiki, wydry, wszelkie gatunki orłów, sokoły, (z wyjątkiem pustułki wieżowej, pustułeczki i kopczyka) białozór, raróg, kobuz, drzemlik, kania wielka, kania czarna, jastrząb, gołębiarz, krogulec, błotniaki (rybołówka trzcinnik), czapla siwa, mewa siwa, puhacz, dzierzba, sroka, kruk gawron, rybołów rzeczny, birkut bielik, (łomignot), zimorodek, wróbel domowy, orzechówka, sojka, kawka, czarnowron, wrona, gąska dzierzba, czapla purpurowa, czapla bączek, czapla bąk, czapla ślepowron, tracze, kormorany, rybitwy i nury.

Tępienie wymienionej zwierzyny szkodliwej jest obowiązkiem uprawnionych do wykonywania polowania i ustanowionych przez nich strażników łowieckich.

Wybieranie jaj wymienionych wyżej ptaków szkodliwych i wybieranie młodych z gniazda, jak również wybieranie lisów z jamy, oraz zabijanie i zabieranie wszelkiej zwierzyny w myśl niniejszej ustawy za szkodliwą uznanej, jest każdemu na swoim gruncie, jak również na miejscach stanowiących dobro publiczne, dozwolonem.

Właściciel sadu lub ogrodu położonego w pobliżu domów lub zabudowań gospodarczych, a otoczonego stałem ogrodzeniem utrzymanem w takim stanie, iż w zwykłych warunkach uniemożliwia przedostanie się zwierzyny, może zabijać i zabierać sobie zające i króliki, któreby dostały się w obręb takiego ogrodzenia.

Nadto z pomiędzy zwierzyny łownej może właściciel gruntu zabijać zapadłe na gruncie w stadach dzikie gęsi i kaczki, które się wówczas stają jego własnością.

O ile uprawnionemu do rybołowstwa służą dalej idące prawa, osądzić należy według przepisów o rybołowstwie na wodach śródziemnych.

§ 52.

Polityczna Władza powiatowa po poprzedniem bezskutecznem zawezwaniu uprawnionego do polowania może zarządzić na koszt jego w celu tępienia drapieżnej i szkodliwej zwierzyny publiczne obławy. Sąsiedni właściciele i dzierżawcy polowania obowiązani są na wezwanie politycznej Władzy powiatowej dostarczyć swych strażników łowieckich jako strzelców.

§ 53.

Przy tego rodzaju obławach nie wolno nikomu zabijać innej zwierzyny oprócz tej, dla wytępienia której została obława zarządzoną.

Ubita w ten sposób zwierzyna sprzedana będzie przez Władzę zarządzającą obławę w drodze publicznej licytacyi a kwota uzyskana ze sprzedaży po pokryciu kosztów obławy zwróconą zostanie uprawnionemu do polowania.

§ 54.

Każdy posiadacz gruntu może w obrębie swego obejścia domowego dla tępienia szkodliwej zwierzyny wyszczególnionej w (§ 49) oraz lisów, kun, tchórzów i łasic, używać żelazek, łapek i innych przyrządów samochwytnych, winien jednak przy tem zachować wszelkie ostrożności, by nie spowodować niebezpieczeństwa dla ludzi i zwierząt pożytecznych, winien też ustawić odpowiednie, łatwo dostrzegalne znaki ostrzegające.

IV. Przepisy o ochronie zwierzyny.

§ 55.

Nie wolno łowić lub zabijać: kozłów (rogaczy) od 1. marca do 31. maja, jeleni od 1. stycznia do 31. lipca, zajęcy od 1. lutego do 30. września, jarząbków od 1. lutego do 31. sierpnia, cietrzewi i głuszców kogutów od 20. maja do 31. sierpnia, kuropatw od 1. grudnia do 15. sierpnia, bażantów od 1. stycznia do 15. sierpnia, przepiórek i dzikich gołębi od 1.

listopada do 1. sierpnia, dropi i pardw od 15. kwietnia do 31. lipca, ptactwa błotnego, mianowicie: krzyków, dubeltów, kulonów, batalionów od 15. kwietnia do 30. czerwca, ptactwa wodnego mianowicie: dzikich gęsi i dzikich kaczek od 15. kwietnia do 15. czerwca; kozic, cieląt jelenich, łań, spiczaków sarnich, kóz (sarn), świstaków tudzież samic cietrzewi i głuszców przez cały rok.

Przepis ten nie stosuje się do polowań zarządzanych w zamkniętych zwierzyńcach.

§ 56.

Wyjątkowo za poprzedniem uwiadomieniem powiatowej Władzy politycznej dozwala się łowienia żywych okazów zwierzyny i ptactwa użytkowego, wybierania jaj z gniazd a młodzieży z legowisk, w czasie do łowienia zakazanym, lecz tylko w celu dalszej hodowli i ochrony podczas srogiej zimy.

§ 57.

Polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym może:

a) zarządzić nawet w porze ochronnej wystrzelanie pewnej ilości sztuk zwierzyny uznanej za łowną, jeżeli zmniejszenie tego rodzaju zwierzostanu jest pożądanem w interesie gospodarstwa rolnego, leśnego lub łowieckiego;

b) wyjątkowo na rok jeden zezwolić na późniejsze rozpoczęcie albo wcześniejsze zamknięcie pory ochronnej dla pewnych rodzajów zwierzyny w poszczególnych, albo wszystkich okręgach polowania w powiecie, jeżeli tego wymagać będą szczególniejsze względy miejscowe, klimatyczne lub klęski elementarne;

c) zamknąć zupełnie, lecz najwyżej na lat dwa, polowanie w niektórych albo we wszystkich okręgach polowania w powiecie na pewnego rodzaju zwierzynę i ptactwo łowne, którym w tej okolicy zagraża wytępienie.

W razie zupełnego zamknięcia polowania w ciągu dwóch ostatnich lat dzierżawy polowania, może dzierżawca polowania żądać odpowiedniego opustu czynszu dzierżawnego.

W wypadkach, w których porozumienie między polityczną Władzą powiatową a Wydziałem powiatowym nie przyszło do skutku, orzeka c. k. Namiestnictwo po zaciągnięciu zdania Wydziału krajowego.

§ 58.

Sprzedaż łownej zwierzyny przez handlarzy odbywać się może tylko za okazaniem świadectwa jej pochodzenia. Świadectwa takie z podaniem gatunku, rodzaju i ilości zwierzyny, wydawać będą uprawnieni do wykonywania prawa polowania lub ich pełnomocnicy ze swojego okręgu myśliwskiego.

§ 59.

Po upływie dni 14 rozpoczęcia się czasu ochronnego i podczas dalszego trwania tego czasu, nie wolno objętej ochroną zwierzyny żywej czy zabitej, w całości lub w częściach sprzedawać na składach, targowicach, w restauracyach, lub w inny jakibądź sposób.

Sprowadzający tego rodzaju zwierzynę i ptactwo z poza granic kraju, albo ze zwierzyńców zamkniętych, winni przy sprzedaży jej wykazywać się świadectwem pochodzenia. Formę tego świadectwa przepisze c. k. Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

Sprzedaż zwierzyny łownej i ptactw ubitych z polecenia Władzy w myśl postanowienia § 57 jak również zwierzyny skonfiskowanej w myśl § 91 może się odbywać jedynie po wykazaniu się świadectwem pochodzenia zwierzyny, stwierdzonem przez polityczną Władzę powiatową.

V. O szkodach wyrządzonych przez polowanie i przez zwierzynę.

§ 60.

Uprawniony do wykonywania polowania ma obowiązek wynagrodzić według przepisów niniejszej ustawy:

a) szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu polowania przez niego samego, jego służbę, nagonkę, gości myśliwych i przez konie i psy tych osób;

b) szkodę wyrządzoną przez zwierzynę szkodliwą w myśl § 62 niniejszej ustawy;

c) szkodę wyrządzoną w granicach swego okręgu polowania na gruncie i w plonach przez wszelką inną zwierzynę łowną, oraz szkodę wyrządzoną przez zwierzynę w sadach i ogrodach (z wyjątkiem sadów i ogrodów w § 51 określonych), szkółkach i drzewkach owocowych pod warunkami w § 65 wyszczególnionymi, z wyjątkiem wszakże szkód, wyrządzonych przez stada zapadłych dzikich gęsi i kaczek.

Jeżeli prawo do wykonywania polowania służy więcej osobom, odpowiadają one solidarnie za szkody wyrządzone przez polowanie i przez zwierzynę.

Władza polityczna może zażądać od uprawnionych do wykonywania prawa polowania złożenia odpowiedniego zabezpieczenia na pokrycie szkód.

§ 61.

Za szkody wyrządzone przez wszelkiego rodzaju hodowaną zwierzynę, która się wydostanie ze zwierzyńców zamkniętych, odpowiedzialni są uprawnieni do polowania, mają jednakże regres prawny do właścicieli zwierzyńców.

§ 62.

Za szkody wyrządzone w ziemiopłodach przez niedźwiedzie i dziki odpowiedzialni są uprawnieni do polowania w granicach swoich okręgów myśliwskich.

Tylko w razie, gdyby przyległe do samoistnego okręgu polowania okręgi polowania spółki łowieckiej pomimo dwu względnie trzykrotnej licytacyi nie były wydzierżawione i wykonywanie prawa polowania na nich było w rękach ustanowionych myśliwych, odpowiada właściciel samoistnego okręgu za szkody zrządzone przez wymienioną zwierzynę w odległości do 500 metrów od granic obszaru leśnego swego okręgu na terytoryum polowania spółki łowieckiej.

Może jednak zażądać od politycznej Władzy powiatowej upoważnienia do tępienia zwierzyny szkodliwej na całej powierzchni graniczących a nie wydzierżawionych okręgów polowań, spółek łowieckich i władza ma mu niezwłocznie upoważnienia takiego udzielić.

W razie gdyby właściciel polowania samoistnego lub dzierżawca polowania spółki łowieckiej zapłacili w ciągu roku tytułem wynagrodzenia za szkody wyrządzone przez wymienioną zwierzynę kwotę większą niż dwukrotny czynsz dzierżawny, względnie większą niż trzecia część podatku gruntowego opłacanego ze stanowiącej samoistny okręg polowania przestrzeni i widocznem było, że właściciele lub dzierżawcy jednego lub kilku graniczących okręgów polowania obowiązku tępienia szkodliwej zwierzyny należycie nie wykonują, może tenże właściciel lub dzierżawca polowania zażądać od władzy zastosowania przepisów § 49, a polityczna Władza powiatowa jest w takim wypadku obowiązaną ustanowić swój nadzór i straż łowiecką w celu tępienia szkodliwej zwierzyny na koszt opieszałych właścicieli lub dzierżawców.

§ 63.

Każdy posiadacz gruntu ma prawo zabezpieczać swoje grunta przeciw wdzieraniu się zwierzyny; poczynione jednak w tym celu urządzenia nie mogą być przysposobione do łapania zwierzyny.

Wyjątki od tego przepisu zawiera § 54.

Wolno również każdemu odstraszać i odpędzać zwierzynę od swoich gruntów przez urządzanie straszydeł, ogni nocnych i t. p., gdyby zaś wskutek takiej obrony zwierzę zraniło się lub zginęło, to uprawniony do polowania nie może domagać się odszkodowania.

§ 64.

Także uprawniony do polowania może cudze grunta w obrębie swego okręgu polowania leżące, ubezpieczać od szkód przez zwierzynę zrządzanych, zapomocą odgrodzeń i innych środków ostrożności, jednak w taki sposób, aby ubezpieczenie to nie przeszkadzało posiadaczom w prowadzeniu gospodarstwa.

Pomimo to uprawniony do polowania odpowiada za szkodę, jeżeli nie dowiedzie, że cel tych urządzeń z winy poszkodowanego został udaremniony.

§ 65.

Szkody wyrządzone przez zwierzynę w sadach, ogrodach warzywnych i ozdobnych (z wyjątkiem sadów i ogrodów w § 51 określonych), w szkółkach drzew wreszcie na stojących pojedynczo młodych drzewkach, mają być tylko wtedy wynagradzane, jeżeli się okaże, że szkoda nastąpiła mimo, że dla ochrony uszkodzonych przedmiotów właściciel poczynił takie urządzenia, które wśród zwykłych okoliczności szkodzie rzeczonej zapobiedz są w stanie. Wzbronienie wstępu na grunta wskazane w ust. 2. § 45. uważane być ma za zrzeczenie się wynagrodzenia szkody, która wyrządzoną być może na tych gruntach przez polowanie lub przez zwierzynę

§ 66.

Przy ocenieniu wszelkiej szkody w ziemiopłodach zrządzonej przez polowanie i zwierzynę, należy przyjąć w rachunek tylko rzeczywistą stratę po potrąceniu kosztów, jakieby poszkodowany jeszcze ponieść musiał, aż do zebrania plonów.

VI. Postępowanie z powodu szkód wyrządzonych.

§ 67.

Wszelkie żądania wynagrodzenia szkód zrządzonych przez polowanie i zwierzynę (§ 66) zgłoszone być mają przez poszkodowanego u uprawnionego do polowania lub jego zastępcy celem ugodowego załatwienia bezpośrednio lub za pośrednictwem naczelnika gminy, który obowiązany jest do dni trzech wdrożyć między stronami postępowanie ugodowe. W razie nieprzyjścia do skutku ugody w ciągu dalszych 3 dni, rozstrzygają stanowczo i bez odwołania powoływane w każdym poszczególnym wypadku sądy rozjemcze.

W razie nie dojścia do skutku sądu rozjemczego w przeciągu dni dziesięciu, licząc od dnia zgłoszenia szkody wolno jest stronie poszkodowanej udać się na drogę prawa.

§ 68.

Uprawniony do wykonywania prawa polowania, o ile w okręgu polowania nie mieszka, obowiązanym jest wyznaczyć zastępcę stale w okręgu polowania zamieszkałego, który go we wszystkich sprawach odnoszących się do odszkodowania stale zastępuje.

O ustanowieniu zastępcy obowiązanym jest uprawniony do wykonywania prawa polowania zawiadomić polityczną Władzę powiatową oraz Zwierzchność gminną i ewentualnie przełożonego obszaru dworskiego w okręgu polowania.

§ 69.

Polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym mianuje dla różnych grup okręgów polowania w powiecie przewodniczących sądów rozjemczych i ich zastępców i to na okres trzechletni. W wypadkach w których porozumienie między polityczną Władzą powiatową a Wydziałem powiatowym nie przyszło do skutku, orzeka c. k. Namiestnictwo po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego. Przewodniczący ma, jak tylko przedłożoną mu zostanie skarga z powodu odmowy wynagrodzenia w drodze dobrowolnej ugody, każdą ze stron zawezwać, by w przeciągu trzech dni powiadomiła go o wyborze jednego męża zaufania.

W przeciągu najpóźniej dalszych trzech dni przeprowadza przewodniczący w towarzystwie obu mężów zaufania dochodzenia szkody na miejscu,

O terminie dochodzenia zawiadomić ma przewodniczący obie strony, względnie stronę i zastępcę (§ 68) tak wcześnie, ażeby one mogły być przy dochodzeniu szkody obecne.

Sąd rozjemczy winien przed wydaniem orzeczenia zawezwać strony do zawarcia ugody. W razie niedojścia ugody do skutku rozstrzyga sąd rozjemczy, czy i w jakiej wysokości wynagrodzenie szkody ma nastąpić. Jeżeli co do wysokości wynagrodzenia nie ma między mężami zaufania zgody, wówczas rozstrzyga przewodniczący w granicach obu wniosków.

§ 70

Jeżeli jedna ze stron pomimo wezwania przewodniczącego nie zamianuje swego męża zaufania, względnie jeżeli mąż zaufania nie stawi się, wyznaczy go sam przewodniczący, zawiadomi o tem obie strony i przystąpi do wydania orzeczenia o zgłoszonem roszczeniu odszkodowania.

§ 71.

Przeciw orzeczeniom sądu rozjemczego odwołanie jest niedopuszczalne, służy jedynie zażalenie nieważności po myśli § 595—597 procedury cywilnej z 21. sierpnia 1895 Dz. u. p. Nr. 113.

Sądem właściwym jest jednak ten sąd, w którego okręgu szkoda wyrządzoną została.

§ 72.

Na wypadek, jeżeli sąd rozjemczy żadnego odszkodowania nie przyzna, wówczas żądający odszkodowania ponosi koszta postępowania.

Jeżeli sąd rozjemczy przyzna odszkodowanie wyższe, jak je obowiązany do odszkodowania ugodowo ofiarowywał (§ 67), wówczas obowiązany do odszkodowania ponosi koszta postępowania; jeżeli zaś sąd rozjemczy przyzna odszkodowanie równe lub mniejsze, jak je obowiązany do odszkodowania przed zwołaniem sądu rozjemczego w drodze załatwienia ugodowego (§ 67), ofiarowywał, natenczas sąd rozjemczy orzeknie, czy koszta postępowania na jedną lub drugą stronę w całości lub też na obie strony i w jakim stosunku nałożone być mają.

Ewentualne koszta dorady oraz opieki prawnej nie mogą być przez sąd rozjemczy przyznane.

§ 73.

W tych wypadkach, w których podług orzeczenia sądu rozjemczego, wysokość wyrządzonej szkody może być trafnie osądzoną dopiero podczas dojrzewania plonów, należy na żądanie jednej ze stron powtórzyć komisyjne badanie przed zbiorem plonów.

§ 74.

Orzeczenie ma być do dni trzech wygotowane, przez wszystkich sędziów podpisane i stronom doręczone.

Przyznane odszkodowanie oraz koszta komisyjne mają być w przeciągu dni 8 od dnia doręczenia orzeczenia złożone.

§ 75.

Do dozwolenia egzekucyi orzeczenia sądu rozjemczego powołany jest sąd właściwy według § 71.

§ 76.

Przewodniczący sądów rozjemczych wykluczonym być ma od orzekania w tych wypadkach, gdzie wchodzą w grę interesa majątkowe osób z nim w pierwszym lub drugim stopniu spokrewnionych lub spowinowaconych, względnie interesa osób, od których jest służbowo zawisłym. Obowiązki przewodniczącego sądu rozjemczego obejmie w takim wypadku zastępca przewodniczącego.

Przewodniczącym sądów rozjemczych nie może być dzierżawca prawa polowania.

Przewodniczący i jego zastępca mają być przed objęciem swych obowiązków zaprzysiężeni przez polityczną władzę powiatową.

Przewodniczący i jego zastępca muszą być stale zamieszkali na terytoryum danej grupy okręgu polowania.

§ 77.

Szczegółowe przepisy o zaprzysiężeniu przewodniczącego sądów rozjemczych i tegoż zastępcy, o urzędowaniu sądów rozjemczych i o szacowaniu

szkód, o wykluczeniu przewodniczących od orzekania, jak również o obliczaniu kosztów i wysokości dyet przewodniczących wyda po wysłuchaniu wniosków Wydziału krajowego c. k. Namiestnik.

§ 78.

W drodze dobrowolnego porozumienia pomiędzy właścicielami gruntów lub wydziałem spółki łowieckiej a dzierżawcą okręgu polowania spółki, mogą w sprawie szacowania i wynagrodzenia szkód przez polowanie i zwierzynę zrządzonych, zapaść inne postanowienia jak te, które w §§ 67—77 są określone. W tym jednakże wypadku dochodzenie szkód może mieć miejsce jedynie na zwyczajnej drodze prawnej.

VII. Karty myśliwskie.

§ 79.

Nie wolno polować nikomu bez wydanej przez właściwą Władzę karty myśliwskiej lub bez certyfikatu jej miejsce zastępującego.

Wzór karty myśliwskiej i certyfikatu ustanowi Namiestnictwo w drodze rozporządzenia.

§ 80.

Karty myśliwskie i certyfikaty wydaje polityczna Władza powiatowa, w której okręgu ubiegający się o nie w danej chwili przebywa.

Karty myśliwskie może polityczna Władza powiatowa wydawać także osobom nie zamieszkałym w Galicyi.

§ 81.

Karta myśliwska wystawioną być może na rok, albo na trzy lata kalendarzowe.

Certyfikaty wydane będą zatwierdzonym i zaprzysiężonym strażnikom łowieckim na czas ustanowienia ich strzelcami.

Uprawnieni do polowania, którzy w myśl § 40 ust. 2. niniejszej ustawy przyjmą na siebie obowiązki dozorców polowania, nie mogą korzystać z certyfikatów (§ 83 al. 2).

§ 82.

Karta myśliwska ważna jest na cały obszar Królestwa Galicyi wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa, zawierać winna nieodłączną od niej fotografię właściciela, nie może więc komu innemu być odstąpiona; nie daje ona jednak prawa polowania bez zezwolenia uprawnionego do polowania.

Kartę powinni posiadacze w czasie wykonywania polowania zawsze mieć przy sobie i okazać ją na żądanie organu bezpieczeństwa.

§ 83.

Za roczną kartę myśliwską opłacić trzeba taksę 10 koron, za trzyletnią 30 koron. Opłaty te wpływają do funduszu krajowego.

Certyfikaty wystawione według § 81 nie podlegają opłacie taksy, lecz polityczna Władza powiatowa odmówić ma wydania takich certyfikatów, jeżeli powziąć można podejrzenie, że zamierzone jest uchylenie się od obowiązku opłaty taksy.

§ 84.

Wystawienia karty myśliwskiej odmówić należy:

a) małoletnim, o ile o karty dla nich nie proszą ojcowie, albo opiekunowie;

b) czeladzi, tudzież ubogim, wspieranym przez zakłady dobroczynne, albo z funduszów gminnych;

c) umysłowo chorym i notorycznym pijakom;

d) osobom, co do których wykazane są prawne przeszkody uzyskania karty na broń;

e) na czas pięciu lat po odbyciu kary temu, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia;

f) na czas trzech lat po odbyciu kary temu, który wedle § 335 ustawy karnej, uznany był winnym przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną, albo też przekroczenia kradzieży względnie udziału w tejże;

g) na czas dwuletni temu, kto ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie zwierzyny.

Wydania certyfikatów strażnikom łowieckim odmówić należy w wypadkach pod lit. c), e), f) i g) wymienionych.

§ 85.

Kartę myśliwską odebrać należy bez zwrócenia zapłaconej za nią taksy, jeżeli po wystawieniu zajdzie, lub wiadomą się stanie co do osoby jej właściciela jedna z powyżej wymienionych (§ 84) okoliczności wykluczających.

To samo stosuje się także do certyfikatów.

VIII. Ogólne postanowienia o Władzach i o postępowaniu niekarnem.

§ 86.

Wykonywanie niniejszej ustawy należy w miarę kompetencyi, oznaczonej w poszczególnych przepisach, do sądów rozjemczych (§ 69), do politycznej Władzy powiatowej albo do Namiestnictwa.

Jeżeli gmina, której poruczoną jest polityczna administracya, posiada samodzielne polowanie w obrębie własnego obszaru gminnego, Namiestnictwo załatwia i rozstrzyga w pierwszej instancyi wszystkie do tego samodzielnego polowania odnoszące się sprawy, w którychby gmina miała występować jako strona.

§ 87.

Rekurs przeciw orzeczeniu politycznej Władzy powiatowej wnoszony być ma do Namiestnictwa, przeciw decyzyi Namiestnictwa — wyjąwszy wypadek określony w § 11 do Ministerstwa rolnictwa.

Rekurs należy w 14 dniach po doręczeniu orzeczenia wnieść pisemnie lub ustnie u władzy, która orzekła w pierwszej instancyi.

§ 88.

Rekurs wcześnie wniesiony ma z góry skutek zawieszający, wyjąwszy wypadek w § 29. przewidziany albo też, gdy względy bezpieczeństwa publicznego i uniknięcia możliwych szkód wymagają bezzwłocznego przeprowadzenia poleconych zarządzeń.

IX. Przekroczenia i kary.

§ 89.

C. k. żandarmerya, zaprzysiężone straże leśne, straże myśliwskie i straże polowe mają obowiązek czuwania nad przepisami niniejszej ustawy i podawania wszelkich dostrzeżonych przekroczeń do wiadomości politycznej Władzy powiatowej.

§ 90.

Przekroczenia tej ustawy, jakoteż rozporządzeń i szczegółowych zarządzeń na jej podstawie wydanych, mają być karane, o ile powszechna ustawa karna nie ma zastosowania, przez polityczną Władzę powiatową grzywną od 10 do 100 K. Grzywna ta podwyższoną być może w przypadku powtórnego przekroczenia albo jeżeli przekroczenie pociągnęło za sobą znaczną szkodę aż do 200 K. W razie niemożności ściągnięcia należy grzywnę zamienić na karę aresztu, przyczem 10 K. liczy się za jeden dzień aresztu.

W razie cięższych, przez dłuższy czas dokonywanych albo powtarzanych wykroczeń przeciw niniejszej ustawie, można zamiast grzywny orzec karę aresztu od 1 do 20 dni.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której obrębie przekroczenie popełnionem zostało.

§ 91.

W wypadkach przekroczeń §§ 55, 56, 57, 1 c, 58 i 59, których dopuszcza się sam uprawniony do polowania, względnie handlarz i właściciel restauracyi, należy zarazem orzec utratę zwierzyny złowionej albo zabitej, a względnie podanej na sprzedaż wbrew przepisowi.

Przy przekroczeniach §§ 47 i 54, orzec należy utratę zabranych przyrządów bez różnicy, czy są one własnością przestępcy lub nie.

§ 92.

W razie zajęcia przyrządów zakazanych §§ 47 i 54 należy orzec bezwzględnie utratę tych przedmiotów, chociażby niemożliwem było dochodzenie i skazanie tych osób, które się niemi posługiwały.

§ 93.

Zwierzyna, strzelby i przyrządy, które uznane zostały za przepadłe, sprzedawane być mają przez polityczną Władzę powiatową w drodze publicznej licytacyi na rzecz funduszu ubogich tej miejscowości, gdzie nastąpiło zajęcie. Przed sprzedażą jednak należy zakazane przyrządy uczynić niezdolnymi do dalszego użytku.

§ 94.

Z orzeczeniem karnem połączyć należy, o ile nie chodzi o wynagrodzenie szkód przez polowanie i zwierzynę wyrządzonych, także zobowiązanie do wynagrodzenia szkody przekroczeniem spowodowanej, jeżeli z powodu braku dostatecznego wyjaśnienia, nie wypadnie odesłać pretensyi dotyczącej odszkodowania do sądów cywilnych.

Stronom interesowanym, mimo prawomocnych orzeczeń o odszkodowaniu, służy prawo udać się w tych sprawach na zwykłą drogę prawa.

§ 95.

Jeżeli po przekroczeniu myśliwskiem w przeciągu 3 miesięcy, licząc od dnia spełnienia czynu, przestępca nie został pociągnięty do odpowiedzialności, wtedy następuje przedawnienie przekroczenia, co jednak nie uwalnia od obowiązku usunięcia trwającego stanu bezprawnego, jakie przekroczenie to spowodowało.

§ 96.

Co do właściwości politycznych Władz do dochodzenia i karania przekroczeń niniejszej ustawy, co do terminów odwołania i co do odnośnego postępowania, zastosowane być mają ogólnie obowiązujące przepisy o administracyjnem postępowaniu karnem.

O karach i w związku z niemi będących zwrotach szkód i kosztów rozstrzyga w najwyższej instancyi Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 10. stycznia 1910. Część III.

Nr. 3.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z 8 stycznia 1910 L. 365/pr., którem wydaje się przepisy wykonowcze do § 36. ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 o wykonywaniu prawa polowania przez ustanowionych myśliwych i ich kwalifikacyi.

W myśl § 36 ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909. Dz. u. kr. Nr. 2. z r. 1910 zarządzam po wysłuchaniu opinii i wniosków Wydziału krajowego co następuje:

Art. I.

Jeżeli gmina w myśl § 4. 2. ustawy łowieckiej drugi ustęp lub spółka łowiecka w myśl §§ 24. i 31. 1. ustęp ust. łow. uchwali wykonywanie prawa polowania przez ustanowionych myśliwych, winna w przeciągu 14 dni od powzięcia uchwały przedłożyć politycznej Władzy powiatowej wnioski co do liczby i osób mających się ustanowić myśliwych, w myśl § 34 ust. łow.

Ten sam obowiązek cięży na spółce łowieckiej, której wypadnie w myśl § 31 ust. łow. ustęp ostatni wykonywać prawo polowania przez ustanowionych myśliwych, przyczem termin 14-dniowy liczy się od dnia trzeciej bezskutecznej licytacyi.

Art II.

Ilość myśliwych, która ma być ustanowiona zależy od obszaru i właściwości okręgu polowania.

O ilości myśliwych jakoteż o osobach, które mają być ustanowione myśliwymi rozstrzyga w myśl § 34. ust. łow. polityczna Władza powiatowa. Ustanowienie myśliwych przez polityczną Władzę powiatową nastąpi na lat 6, względnie na okres czasu ustanowiony osobnem zezwoleniem politycznej Władzy powiatowej w myśl § 20. ustęp 2-gi ustawy.

Art. III.

Myśliwym może być ustanowiona osoba płci męskiej, która

1. posiada obywatelstwo państwowe w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych,
2. ma ukończony 24. rok życia,
3. nie jest wykluczona od dzierżawy prawa polowania w myśl § 19 ust. łow.
4. posiada osobiste uzdolnienie do wykonywania myśliwstwa.

Czy powyższe warunki zachodzą rozstrzyga powiatowa Władza polityczna, która o ile chodzi o osobiste uzdolnienie w myśl ustępu 4. zasiągnie w razie potrzeby opinii towarzystwa fachowego.

Wymogi wyszczególnione pod 2. i 4. odpadają u osób, które przed 1. lipca 1889 złożyły z dobrym postępem egzamin rządowy na samoistnych gospodarzy leśnych albo na pomocników w służbie leśnej ochronnej i technicznej, przepisany rozporządzeniem z 16. stycznia 1850, Dz u. p. Nr. 63, lub późniejszemi rozporządzeniami z 11. lutego 1889, Dz. u. p. Nr. 23, względnie z 3. lutego 1903, Dz. p. p. Nr. 30, albo też otrzymali w myśl § 27. i 49. ostatniego rozporządzenia uwolnienie od składania tego egzaminu.

Również odpadają powyższe wymogi wskutek złożenia z dobrym postępem egzaminu dla służby łowieckiej przed 1. lipca 1889 w myśl dawniejszych przepisów lub też później w myśl rozporządzenia z 14. czerwca 1889 Dz. u. p. Nr. 100, względnie z 3. lutego 1903 Dz. u. p. Nr. 31.

Art. IV.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z ustawą z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z 8. stycznia 1910 L. 365/pr., którem wydaje się przepisy wykonawcze do § 77, ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 o postępowaniu przed Sądami rozjemczymi w sprawach odszkodowania z powodu szkód zrządzonych przez polowanie lub przez zwierzynę.

W myśl § 77 ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 zarządzam po wysłuchaniu opinii i wniosków Wydziału krajowego co następuje:

Art. I.

Przewodniczący i zastępcy przewodniczących sądów rozjemczych zamianowani w myśl § 69 ustawy złożą u politycznej Władzy powiatowej przysięgę na cały 3-letni okres ich urzędowania według następującej roty:

„Przysięgam Panu Bogu wszechmogącemu i wszystkowiedzącemu, że we wszystkich sprawach o odszkodowanie z powodu szkód przez polowanie lub zwierzynę, które będą rozstrzygane przez Sąd rozjemczy pod mojem przewodnictwem kierować się będę zawsze tylko moją najlepszą wiedzą i sumieniem i że będę przestrzegał przepisów ustawy.

Tak mi Panie Boże dopomóż!"

Polityczna Władza powiatowa zanotuje złożenie przysięgi na dekrecie nominacyjnym i będzie utrzymywać w ewidencyi ustanowionych w powiecie przewodniczących Sądów rozjemczych i ich zastępców.

Art. II.

Postępowanie przed Sądami rozjemczymi jest ustne.

W razie zgłoszenia w myśl § 69 ust. łow. skargi u przewodniczącego Sądu rozjemczego spisze przewodniczący ze żalącą się stroną protokół według wzoru A.

Na podstawie tego protokołu wezwie przewodniczący obie strony według wzoru B. do zgłoszenia w przeciągu 3 dni mężów zaufania i rozpisze dochodzenie szkody na jeden z najbliższych trzech dni.

Przytem należy stronom oznajmić, że jeżeliby nie zgłoszono męża zaufania w przeciągu wyznaczonego trzechdniowego terminu, lub gdyby zgłoszony mąż zaufania nie jawił się do rozprawy na wezwanie przewodniczącego, przewodniczący ustanowi męża zaufania na koszt opieszałej strony.

Z rozprawy, przy której nastąpi oszacowanie szkody spisany będzie protokół według wzoru C.

Jeżeli w wypadku przewidzianym w § 73 ust. łow. zajdzie potrzeba przeprowadzenia ponownej rozprawy rozpisze ją przewodniczący według wzoru D.

Na podstawie wyniku rozprawy wyda Sąd rozjemczy wyrok, w którym w myśl § 72 ust. łow. orzeknie też o kosztach postępowania (Art. IV.). Wyrok ma być wygotowany w przeciągu trzech dni według wzoru E., podpisany przez sędziów rozjemczych i doręczony stronom (§ 74 ust. łow.).

Przy oszacowaniu szkody należy w myśl § 66 ust. łow. brać pod rozwagę tylko rzeczywistą szkodę wyrządzoną przez zwierzynę lub polowanie, o ile szkoda ta da się niewątpliwie sprawdzić i ocenić.

Art. III.

Jeżeli zachodzą powody wykluczające w myśl § 76 ust. łow. ma przewodniczący obowiązek oddać przewodnictwo Sądu rozjemczego swemu zastępcy. Oprócz tego ma każda strona w takim wypadku prawo żądać wykluczenia przewodniczącego w myśl § 76 ust. łow. Z takiego żądania spisze przewodniczący natychmiast protokół według wzoru F. i zawiadomi protokolarnie, w tym samym protokole, stronę o swej decyzyi.

Art. IV.

Koszta, które urosną stronie wskutek udziału w dochodzeniu lub wskutek udziału doradcy prawnego, jakoteż koszta wynikłe z powodu interwencyi męża zaufania ponosi sama strona, bez względu na to, czy męża zaufania zgłosiła lub też wyznaczył go przewodniczący w myśl § 70 ust. łow.

W wypadku przewidzianym w § 70 ust. łow. winna strona zwrócić mężowi zaufania, którego wyznaczył przewodniczący taką kwotę, jaka wypada za interwencyę przewodniczącego według następującej taryfy.

Koszta postępowania przed sądem rozjemczym, o których orzec należy w wyroku obrachowane będą według następującej taryfy:

L. p.	Przedmiot	Należytość K	h
	A. Spisanie protokołu.		
1	Za spisanie protokołu z rozprawy, jeżeli do tego użyto osobnego pisarza	2	
	B. Interwencya przewodniczącego.		
2	Koszta podróży, jeżeli dochodzenie odbywa się poza miejscem zamieszkania przewodniczącego i zajmie nie więcej jak pół dnia	2	
3	ddto, jeżeli zajmie cały dzień	4	
4	wynagrodzenie przewodniczącego za trud, jeżeli dochodzenie nie zajmie więcej jak pół dnia	4	
5	dtto, jeżeli dochodzenie zajmie cały dzień	6	

Należytości za doręczanie pism stronom należy obrachować według rzeczywistych wydatków w gotówce.

Art. V.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z wejściem w życie ustawy z 13. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Wzór A.

Zgłoszenie szkody.

Protokół

spisany dnia . . . . . przez podpisanego przewodniczącego (zastępcę przewodniczącego) w myśl § 69 ust. łow. z powodu zgłoszenia pretensyi o wynagrodzenie szkód, zrządzonych przez $\frac{\text{polowanie}}{\text{zwierzynę}}$ w $\frac{\text{gminie}}{\text{gminach}}$ . . . .

Przedmiot

stanowi zgłoszenie pretensyi o wynagrodzenie szkody, zrządzonej przez $\frac{\text{polowanie}}{\text{zwierzynę.}}$

Zgłaszający szkodę . . . .
Uprawniony do polowania . . . .
Szkoda zrządzona na parceli (ach) lkat. . . . . . w gminie (nach) . .
. . . . pozostającej (ych) w uprawie . . . .
Szkoda a) zrządzona przez . . . .
b) w czasie . . . .
c) podanie bliższych szczegółów . . . .
kwota żądanego wynagrodzenia . . . .
Szkodę powyższą zgłosił poszkodowany dnia . . . . 19 . u uprawnionego do polowania (zastępcy uprawnionego do polowania, zgłoszonego w myśl § 68) Pana . . . . . . w . . . . . bezpośrednio (za pośrednictwem naczelnika gminy w . . . .).

Ugoda nie przyszła do skutku.

wobec mnie . . . .
. . . . w . . . Nr. domu

Przewodniczący (zastępca przew.) poszkodowany.
Sądu rozjemczego.

Wzór B.

Wezwanie o wyznaczenie i zgłoszenie mężów zaufania i rozpisanie rozprawy.

. . . . . dnia . . . 19 .

Do

Pana . . . .

. . . .

Posiadacz gruntu . . . . w . . . . Nr. domu . . . . zgłosił w dniu . u podpisanego przewodniczącego (zastępcy przewodniczącego) Sądu rozjemczego roszczenie, skierowane przeciw . . . . uprawnionemu do polowania w . . . . o wynagrodzenie szkody, zrządzonej przez $\frac{\text{polowanie}}{\text{zwierzynę}}$ w $\frac{\text{gminie katastralnej}}{\text{gminach katastralnych}}$ w . . . . w wysokości . . K . h*)

W myśl § 69 ustawy łowieckiej wzywam niniejszem obie strony, aby każda z nich w nieprzekraczalnym terminie 3 dni zgłosiła u mnie swego męża zaufania.

Dalej zawiadamiam strony, że rozprawa odbędzie się dnia . . . . o godzinie w . . . . . (lokal) i wzywam je, ażeby jawiły się razem ze zgłoszonymi mężami zaufania.

Niejawienie się strony nie wstrzymuje przeprowadzenia rozprawy.

W razie niezgłoszenia męża zaufania w ciągu 3 dni jakoteż w razie niejawienia się do rozprawy zgłoszonego męża zaufania wyznaczy podpisany w myśl § 70 ust. łow. członka Sądu rozjemczego na koszt dotyczącej strony.

*) Wypuścić, jeżeli szkoda może być ocenioną dopiero podczas dojrzewania plonów.

Przewodniczący Sądu rozjemczego jest wykluczony od wydawania wyroku w wypadkach, które dotyczą interesów majątkowych jego krewnych pierwszego lub drugiego stopnia, powinowatych lub osób, do których stoi w stosunku zależności. W takich wypadkach obejmuje obowiązki przewodniczącego jego zastępca.

Każda strona ma prawo żądać wykluczenia przewodniczącego, jeżeli zachodzą powyższe, w § 76 ust. łow. podane powody.

. . . .

Przewodniczący (zastępca przewodniczącego)
Sądu rozjemczego.

Do

Pana . . . . . .

. . . .

w

. . . . . .

Wzór C.

Protokół rozprawy.

(Ustępy niepotrzebne należy skreślić).

Protokół

spisany przez przewodniczącego (zastępcę przewodniczącego) Sądu rozjemczego ustanowionego w myśl § 69 ustawy dla osądzania szkód wyrządzonych przez zwierzynę lub polowanie w okręgu polowania składającego się z gmin . . . .
. . . .
z powodu rozprawy przeprowadzonej dnia . . . .
19 . . w . . . .

Do rozprawy jawili się wskutek wezwania z dnia . . . . 19 . .

1) poszkodowany . . . . w . . . .

2) uprawniony do polowania . . . . . . w . . . .

względnie jego zastępca . . . . w . . . .

3) mąż zaufania poszkodowanego . . . .

w . . . .

4) mąż zaufania uprawnionego do polowania . . . . .

w . . . .

Ponieważ poszkodowany — uprawniony do polowania pomimo wezwania nie zgłosił w terminie wyznaczonym męża zaufania — ponieważ mąż zaufania zgłoszony przez poszkodowanego (uprawnionego do polowania) nie jawił się, wyznaczył przewodniczący (zastępca przewodniczącego) Pana . . . .
jako męża zaufania poszkodowanego — uprawnionego do polowania.

Poszkodowany podaje, że szkoda przez polowanie (zwierzynę)

1) widoczna jest z tego, że . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2) obejmuje następujące parcele gruntowe:
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3) została wyrządzoną przez:
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

4) wysokość szkody wynosi . . . K . . . h. za co żąda odszkodowanie w kwocie . . . K . . . h.

Po przesłuchaniu obydwóch stron stwierdza przewodniczący, że poszkodowany zgłosił powyższe żądanie odszkodowania w kwocie . . . K . . . h, dnia . . . . u uprawnionego do polowania — zastępcy uprawnionego do polowania — w myśl § 68 ust. łow. w . . . . bezpośrednio — za pośrednictwem naczelnika gminy w . . . . , że uprawniony do polowania ofiarował w drodze ugody odszkodowanie w kwocie . . . K . . . h, że jednak ugoda w przeciągu 3 dni do skutku nie przyszła.

Uprawniony do polowania oświadcza:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

i ofiarowuje wynagrodzenie szkody w kwocie . . . K . . . h.

Kwotę tę przyjmuje skarżący poczem strony co do kosztów postępowania zawierają następującą ugodę:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Wobec tej ugody i jej wykonania t. j. zapłaty odszkodowania kosztów postępowania odpada dalsze postępowanie.

Ponieważ poszkodowany nie zgadza się na ofiarowane odszkodowanie stara się przewodniczący (zastępca przewodniczącego) doprowadzić do skutku ugodę co do odszkodowania i kosztów postępowania.

Wskutek tego przyszła do skutku następująca ugoda:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ponieważ ugoda nie przyszła do skutku, przeprowadzono dochodzenie na miejscu i mężowie zaufania oświadczają jak następuje:

A. Co do sprawdzonej szkody:

(a mianowicie, na których parcelach szkodę stwierdzono, przyczem podać należy wymiar uszkodzonej przestrzeni, rodzaj i jakość plonu ewentualnie także ilość uszkodzonych drzewek i t. d.

Należy także podać rodzaj uszkodzenia t. j. w czem ono polega: n. p. ogryzienie, odłupanie kory i t. d. następnie doniosłość szkody t. j. czy przedstawia się jako zniszczenie, czy tylko jako zmniejszenie wartości).

1) Mąż zaufania poszkodowanego:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2) Mąż zaufania uprawnionego do polowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3) Przewodniczący (zastępca przewodniczącego):

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

B) Co do pytania, czy uszkodzenie nastąpiło rzeczywiście przez zwierzynę względnie przy wykonywaniu polowania.

1) Mąż zaufania poszkodowanego:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2) Mąż zaufania uprawnionego do polowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3) Przewodniczący (zastępca przewodniczącego):

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

C) Czy i o ile podania stron o urządzeniach służących do ubezpieczenia od szkód przez zwierzynę (§ 64 i 65) są uzasadnione ze stanowiska fachowego:

1) Mąż zaufania poszkodowanego:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2. Mąż zaufania uprawnionego do polowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3. Przewodniczący (zastępca przewodniczącego):

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

D) Co do żądanego odszkodowania:

(czy żądanie to jest wogóle uzasadnione czy nie, a w przeciwnym wypadku czy wysokość szkody może być natychmiast ustaloną, czy też celem dokładnego ocenienia szkody musi się oczekiwać dojrzenia plonów (§ 73):

1. Mąż zaufania poszkodowanego;

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2. Mąż zaufania uprawnionego do polowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3. Przewodniczący (zastępca przewodniczącego):

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Dalej, jeżeli wysokość szkody da się natychmiast ustalić:

E) Co do wysokości odszkodowania:

(należy odpowiednio uzasadnić):

1. Mąż zaufania poszkodowanego:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2. Mąż zaufania uprawnionego do polowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3. Przewodniczący (zastępca przewodniczącego):

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

F) Co do kosztów postępowania*).

1. Mąż zaufania poszkodowanego:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

2. Mąż zaufania uprawnionego do polowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3. Przewodniczący (zastępca przewodniczącego):

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Na podstawie powyższych oświadczeń każdego z członków sądu rozjemczego orzeka tenże sąd po myśli § 69 ustęp 4:

A) Co do odszkodowania:

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

B) Co do kosztów postępowania:

. . . .
. . . .
. . . .

Przyznane odszkodowanie i koszta dochodzenia mają być złożone w przeciągu dni 8 od dnia doręczenia orzeczenia sądu rozjemczego (§ 74 ust. łow.).

---

*) Na wyraźne żądanie strony należy orzec o tych kosztach także wtenczas, jeżeli odpadła potrzeba orzeczenia o odszkodowaniu.

(Jeżeli nie wydano orzeczenia sądu rozjemczego z powodu, że wysokość szkody nie może być trafnie osądzoną przed dojrzeniem plonów).

Ponieważ celem dokładnego ocenienia szkody trzeba wyczekiwać dojrzenia plonów, mają strony w myśl § 73 ust. łow. zażądać zawczasu przeprowadzenia drugiego dochodzenia jeszcze przed rozpoczęciem zbioru.

Przeczytano, zamknięto i podpisano.

Sąd rozjemczy:

1) Przewodniczący (zastępca przewodn.)

. . . .

2) Mąż zaufania poszkodowanego

. . . .

3) Mąż zaufania uprawnionego do polowania

. . . .

Podpisy stron:

. . . .

. . . .

. . . .

. . . . . .

. . . .

. . . . . .

. . . .

Wzór D.

Rozpisanie drugiej rozprawy.

(§ 73 ust. łow.).

. . . . . . dnia . . . . 19 .

Ponieważ wysokość szkody, zrządzonej przez $\frac{\text{polowanie}}{\text{zwierzynę}}$, a zgłoszonej przez . . . . nie mogła być trafnie osądzona przy dochodzeniu komisyjnem z dnia . . . . przeto rozpisuję po myśli § 73 ustawy na żądanie strony ponowne dochodzenie na miejscu na dzień . . . . o godz. . . . . w . . . . i wzywam obie strony, aby każda z nich jawiła się do tej rozprawy razem z jej mężem zaufania.

. . . .

Przewodniczący (zastępca przewodniczącego) Sądu rozjemczego.

Do

. . . .

. . . .

w

. . . . .

Wzór E.

Orzeczenie Sądu rozjemczego.

Podpisany sąd rozjemczy, powołany do wydania orzeczenia w sprawie wynagrodzenia szkód, zrządzonych przez zwierzynę (polowanie) w okręgu polowania w . . . . obejmującego grunta położone w gminie . . . . wydał w dniu . . . . w . . . . . . wskutek zgłoszonego przez . . . . roszczenia o wynagrodzenie szkód, zrządzonych przez zwierzynę (polowanie) . . . . . . przeciw . . . . uprawnionemu do polowania w . . . . po przeprowadzonem w myśl § 69 ustawy łowieckiej dochodzeniu następujący wyrok:

A. Co do przyznanego wynagrodzenia szkody: . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

B. Co do kosztów postępowania (§ 72) . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Przeciw temu orzeczeniu nie przysługuje w myśl § 71 ustawy łowieckiej prawo odwołania się, jednak można wnieść zażalenie nieważności w myśl § 595 — 597 procedury cywilnej z 21. sierpnia 1895 Dz. u. p. Nr. 113 do tego sądu, w którego okręgu szkodę wyrządzono.

Orzeczone wyrokiem wynagrodzenie szkody i koszta postępowania należy uiścić w 8 dniach od dnia doręczenia wyroku.

Do dozwolenia egzekucyi tego orzeczenia po jego prawomocności, jest powołany sąd kompetentny w myśl § 71 ustawy łowieckiej.

. . . .

Przewodniczący.

. . . .

Mąż zaufania: Mąż zaufania:

Wzór F.

Protokół

spisany przez Przewodniczącego sądu rozjemczego w . . . . z powodu wniosku . . . .
na wykluczenie Przewodniczącego . . . .
od orzekania w myśl § 76 ust. łowieckiej.

. . . . . . dnia . . . . .

Staje . . . . i podaje:

Z powodu, że . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

wnoszę na wykluczenie Przewodniczącego sądu rozjemczego od orzekania w sprawie szkody zgłoszonej dnia . . . . . a wyrządzonej przez zwierzynę (polowanie) na gruncie . . . . w . . . .

Przewodniczący, przychylając się do powyższego wniosku wyznacza do przeprowadzenia rozprawy i wydania wyroku swego zastępcę Pana . . . . i zawiadamia o tem stronę.

Przewodniczący nie przychyla się do wniosku strony z powodów . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

i zawiadamia ją o tej decyzyi z uwagą, że od niej niema odwołania jednak strona będzie miała w myśl § 71 ust. prawo wniesienia zażalenia nieważności od wyroku, który wyda sąd rozjemczy.

Na tem zakończono i podpisano.

. . . .

Podpis strony: Podpis przewodniczącego sądu rozjemczego:

Nr. 5.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 8. stycznia 1910 L 365/pr., którem postanawia się w myśl § 59 gal. ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 formę dla świadectwa pochodzenia zwierzyny.

Na zasadzie § 59 ustęp 2 ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 zarządzam jak następuje:

Art. I.

Wydawanie świadectw pochodzenia zwierzyny.

Świadectwa pochodzenia zwierzyny, które mają być wydawane w myśl § 58 ust. łow. przez uprawnionych do wykonywania polowania lub ich pełnomocników dla handlarzy, winny być wystawiane według wzoru A.

Pochodzenie zwierzyny, która ma być sprzedana w czasie ochronnym, a którą sprowadzono z miejsca, położonego za granicą kraju, albo ze zwierzyńców zamkniętych (§ 59 ustawy łow.), lub ubito z polecenia politycznej władzy powiatowej w myśl § 57 względnie uznano za przepadłą w myśl §§ 91 i 93 ustawy łow., należy wykazać świadectwem, wystawionem według wzoru B.

Do wystawiania świadectw pochodzenia zwierzyny według wzoru B, powołana jest ta Władza polityczna powiatowa, w której okręgu ma być sprzedana zwierzyna pochodząca z miejsca, położonego za granicą kraju względnie w której okręgu jest położony zwierzyniec zamknięty, lub która zarządziła ubicie albo zajęcie zwierzyny.

W wypadkach sprzedaży zwierzyny ubitej z polecenia władzy, lub przez nią skonfiskowanej, może być świadectwo pochodzenia wystawione także przez naczelnika tej gminy, względnie przełożonego tego obszaru dworskiego gdzie ubito lub zajęto zwierzynę. Świadectwa takie muszą być jednak potwierdzone przez właściwą władzę polityczną powiatową.

Świadectwa pochodzenia według wzoru B nie opatrzone pieczęcią urzędową władzy politycznej powiatowej, wystawiającej lub potwierdzającej świadectwo, są nieważne.

Jeżeli pochodzenie zwierzyny jest już wykazane świadectwem, wystawionem według formularza B, to nie potrzeba dla tej zwierzyny dalszego świadectwa według wzoru A.

Art. II.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie równocześnie z ustawą z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910.

C. k. Namiestnik
Bobrzyński w. r.

Wzór A.

Swiadectwo pochodzenia zwierzyny.

Dla pana . . . . (imię i nazwisko)

handlarza, zamieszkałego w . . . .

Następująca zwierzyna, a mianowicie . . . .

. . . . (ilość i rodzaj zwierzyny)

. . . .

. . . .

pochodzi z okręgu polowania $\frac{\text{samoistnego}}{\text{spółki myśliwskiej}}$ . . . .

. . . . dnia . . . .

N. N. . . . . w . . . .

(uprawniony do polowania) (miejsce zamieszkania).

albo:

(Pełnomocnik uprawnionego do polowania

pana N. N. . . . . w . . . .)

Wzór B.

Świadectwo pochodzenia zwierzyny.

Dla pana . . . . (imię i nazwisko) zamieszkałego w . . . .

Następująca zwierzyna, a mianowicie (ilość i rodzaj zwierzyny) . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
(pochodzi z . . . . . . miejsca położonego za granicą kraju / zwierzyńca zamkniętego w . . . . .
. . . .)

albo:

(została ubita w czasie ochronnym w myśl postanowień § 57 ustawy łowieckiej na podstawie rozporządzenia c. k. Starostwa (Magistratu) z dnia . . . .
L. . . . .)

albo:

(została zajęta i uznana za przepadłą w myśl §§ 91 i 93 ustawy łowieckiej rozporządzeniem c. k. Starostwa (Magistratu) z dnia . . . . L. . . . .).

. . . . dnia . . . .

Podpis

C. k. Starostwo.
(Magistrat, naczelnik gminy, przełożony odszaru dworskiego).

(Jeśli świadectwo wystawione jest przez naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) musi być potwierdzone przez polityczną władzę powiatową, zatem mieć następującą klauzulę :)

Potwierdza się

. . . . dnia . . . .
C. k. Starostwo (Magistrat).

Nr. 6.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 8. stycznia 1910 L 365/pr., którem w myśl § 79 ustawy łowieckiej z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 przepisuje się formę kart i certyfikatów myśliwskich.

Na podstawie § 79 ustęp 2 ustawy z 13. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1910 zarządzam jak następuje:

Art. I.

Karty myśliwskie będą sporządzone stosownie do czasu ich ważności (na rok lub na trzy lata kalendarzowe) na sztywnym papierze, podlepionym na stronie zewnętrznej płótnem zielonem względnie niebieskiem i składać się będą na trzy równe części, zaginające się do środka, według wzoru A. w którym podane są wymiary.

Certyfikaty łowieckie będą sporządzane stosownie do tego, czy przeznaczone są dla straży łowieckiej (§ 81) czy też w myśl § 49 dla osób, których polityczna Władza powiatowa ustanowiła ze swego ramienia jako strzelców celem tępienia niedźwiedzi, wilków, rysiów, żbików i dzików, na sztywnym papierze zielonym względnie bronzowym według wzorów B. i C.

Sporządzenie kart myśliwskich i certyfikatów myśliwskich jakoteż druków, potrzebnych do prowadzenia ewidencyi tych kart i certyfikatów zarządzi Wydział krajowy na koszt funduszu krajowego i rozeszle je Władzom politycznym powiatowym w odpowiedniej ilości egzemplarzy.

Władza polityczna powiatowa wyda w razie zachodzących warunków kartę myśliwską za złożeniem przypadającej taksy i stempla na prośbę ustną lub pisemną ubiegającego się o taką kartę. Certyfikat myśliwski dla zatwierdzonego i zaprzysiężonego strażnika łowieckiego wyda Władza polityczna powiatowa na ustną lub pisemną prośbę służbodawcy za złożeniem legitymacyi, wystawionej po myśli ustawy z 4. września 1892, Dz. u. kr. Nr. 74, względnie za wykazaniem uskutecznionego zaprzysiężenia w charakterze strażnika łowieckiego i za złożeniem przypadającego stempla, oraz kosztów nakładu, które się niniejszem oznacza na 4 hal.

Certyfikat myśliwski dla osób, ustanowionych strzelcami do tępienia szkodliwej i drapieżnej zwierzyny wyda polityczna Władza powiatowa tym osobom z urzędu bezpłatnie.

Władza polityczna powiatowa założy dla każdej kategoryi kart myśliwskich wykaz według formularza D. i uwidoczni w tym wykazie wydanie każdej karty myśliwskiej odnośnej kategoryi pod liczbę porządkową.

W ten sam sposób należy utrzymywać w ewidencyi wydane certyfikaty myśliwskie po myśli § 81, względnie § 49 ust. łow. według formularza E. względnie F.

Każdą kartę myśliwską i każdy certyfikat należy zaopatrzyć liczbą porządkową wykazu.

W tych wykazach należy zanotować także odebranie karty myśliwskiej lub certyfikatu, jakoteż wydanie duplikatu.

Do wydawania duplikatu stosowane będą analogicznie postanowienia, odnoszące się do wydawania samych kart lub certyfikatów myśliwskich.

Za duplikat karty myśliwskiej nie uiszcza się ponownie taksy, jeśli utrata karty nastąpiła bez winy posiadacza.

Z końcem każdego kwartału należy zakończyć wykazy D. E. i F. i przesłać ich odpisy Wydziałowi krajowemu razem z pobranemi taksami i kosztami nakładu.

Art. II.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem wejścia w życie ustawy łowieckiej. Wydane jednakże w myśl dawnych przepisów karty i cetyfikaty myśliwskie są ważne aż do upływu czasu, na który je wydano.

C. k. Namiestnik
Bobrzyński w. r.

Wzór A.

Karta myśliwska*)

(Strona wewnętrzna).

27 centymetrów.

14 centymetrów.

82 mm.

Fotografia posiadacza, zaopatrzona pieczęcią Starostwa (Magistratu) i podpisem strony na samej fotografii

55 mm.

Powiat polityczny . . . .

L. . . . . . .

Karta myśliwska.

ważna na cały obszar Królestwa Galicyi z W. K. Krakowskiem na 1 rok kalendarzowy (3 lata kalendarzowe), to jest na . . . .

Imię i nazwisko posiadacza .

Zatrudnienie . . . .

Wiek . , ...

Zamieszkanie . . . .

Stempel

Taksa w kwocie . . . K . . h, została uiszczona.

Własnoręczny podpis posiadacza

. . . .

. . . . . . dnia . . . .

Starostwo (Magistrat)

Karta myśliwska jest ważna wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa, nie może więc być nikomu innemu odstąpiona, nie daje ona jednak prawa polować bez zezwolenia uprawnionego do polowania.

Kartę winni posiadacze mieć zawsze przy wykonywaniu prawa polowania przy sobie i okazać ją na żądanie organu bezpieczeństwa.

Czas ochronny zwierząt łownych (§ 55 ust. łow.).

Ciemne pola oznaczają czas ochrony.

Rodzaj zwierzyny	Styczeń	Luty	Marzec	Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Paździer.	Listopad	Grudzień
Kozły (rogacze)			■	■	■							
Jelenie	■	■	■	■	■	■	■					
Zające		■	■	■	■	■	■	■	■			
Jarząbki.		■	■	■	■	■	■	■				
Cietrzewie i głuszce (koguty)					20 ■	■	■	■				
Kuropatwy	■	■	■	■	■	■	■	■ 15				■
Bażanty	■	■	■	■	■	■	■	■ 15				
Przepiórki i dzikie gołębie .	■	■	■	■	■	■	■				■	■
Dropie i pardwy				15 ■	■	■	■					
Ptactwo błotne				15 ■	■	■						
Ptactwo wodne				15 ■	■	■ 15						
Kozice, cielęta, jelenie, łanie, spiczaki, sarnie kozy (sarny), świstaki, samice cietrzewi i głuszców	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■

*) Na papierze podlepionym zielonem płótnem jeżeli karta opiewa na 3 lata, a niebieskiem płótnem jeżeli opiewa na 1 rok, stosownie do tego odpowiednie zmiany w podanym we wzorze tekście. Format: długość każdej części 14 cm., szerokość 9 cm., na zewnętrznej stronie napis: „Karta myśliwska".

Wzór B.

(na przedniej stronie)

Powiat polityczny . . . . L. . . . . . .

Certyfikat myśliwski *)

dla strażnika łowieckiego.

Imię i nazwisko strażnika . . . .

Wiek . . . .

Zamieszkanie . . . .

Stempel

Posiadacz jest przez władzę zatwierdzonym i zaprzysiężonym strażnikiem łowieckim Pana . . . . w . . . . uprawionego do polowania w . . . .

Certyfikat ten jest ważny tylko tak długo, jak długo posiadacz ustanowiony jest strażnikiem łowieckim.

Własnoręczny podpis posiadacza:

. . . .

. . . . . . dnia . . . . . .

L. S. C. k. Starostwo (Magistrat).

(Na odwrotnej stronie) Certyfikat myśliwski ważny jest wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa, nie może więc być komu innemu odstąpiony.

Certyfikat powinien strażnik w czasie wykonywania swej służby mieć zawsze przy sobie i okazać go na żądanie organu bezpieczeństwa.

Czas ochronny zwierząt łownych (§ 55 ustawy łowieckiej).

Ciemne pola oznaczają czas ochrony.

Rodzaj zwierzyny	Styczeń	Luty	Marzec	Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Paździer.	Listopad	Grudzień
Kozły (rogacze)			■	■	■							
Jelenie	■	■	■	■	■	■	■					
Zające		■	■	■	■	■	■	■	■			
Jarząbki		■	■	■	■	■	■	■				
Cietrzewie i głuszce (koguty)					20■	■	■	■				
Kuropatwy	■	■	■	■	■	■	■	■15				■
Bażanty	■	■	■	■	■	■	■	■15				
Przepiórki i dzikie gołębie	■	■	■	■	■	■	■				■	■
Dropie i pardwy				15■	■	■	■					
Ptactwo błotne				15■	■	■						
Ptactwo wodne				15■	■	■15						
Kozice, cielęta, jelenie, łanie, spiczaki, sarnie kozy (sarny), świstaki, samice cietrzewi i głuszców . .	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■

*) Na zielonym papierze sztywnym, długości 15 cm., szerokości $11\frac{1}{2}$ cm.

Wzór C.

(Na przedniej stronie).

Powiat polityczny . . . . L. . . . . . .

Certyfikat myśliwski *)

upoważniający do tępienia niedźwiedzi, wilków, rysi, żbików i dzików z broni palnej.

Ważny na czas od . . . . do . . . . . .

Imię i nazwisko posiadacza . . . .

Zatrudnienie . . . .

Wiek . . . .

Zamieszkanie . . . .

Certyfikat ten jest ważny tyko w obrębie . . . .

Własnoręczny podpis posiadacza:

. . . . . .

. . . . dnia . . . . . .

C. k. Starostwo (Magistrat).

(Na odwrotnej stronie). Certyfikat ten ważny jest jedynie w obrębie obszaru w nim oznaczonego i wyłącznie dla osoby, na której nazwisko opiewa i uprawnia do polowania tylko na oznaczoną w nim szkodliwą zwierzynę.

Nie może więc być użyty w obrębie innego obszaru ani też komu innemu odstąpiony.

Certyfikat powinien posiadacz w czasie wykonywania polowania na oznaczoną szkodliwą zwierzynę zawsze mieć przy sobie i okazać go na żądanie organu bezpieczeństwa.

---

*) Na bronzowym papierze sztywnym; długość 15 cm., szerokość 11½ cm.

Wzór D.

W y k a z
wydanych kart myśliwskich.

Liczba bieżąca	Rok	Posiadacza		Czas trwania ważności karty		Taksę uiszczono w	Data i liczba karty na broń	UWAGA
		Imię i nazwisko zatrudnienie, wiek	Miejsce zamieszkania	1 rok	3 lata			
								W tej rubryce należy uwidocznić zgubienie, odebranie karty myśliwskiej lub wydanie duplikatu.

Wzór E.

Wykaz

certyfikatów myśliwskich, wydanych strażnikom łowieckim.

Liczba bieżąca	Rok	Strażnika łowieckiego		Okręg polowania, na który jest ustanowiony. Imię i nazwisko oraz miejsce za mieszkania uprawnionego do polowania	Data i liczba dekretu zatwierdzenia i zaprzysiężenia strażnika	UWAGA
		Imię i nazwisko, wiek	Miejsce zamieszkania			
						W tej rubryce należy uwidocznić zgubienie, odebranie certyfikatu lub wydanie duplikatu.

Wzór F.

W y k a z

certyfikatów myśliwskich, wydanych na zasadzie § 49 ustawy łowieckiej, upoważniających do tępienia z broni palnej niedźwiedzi, wilków, rysi, żbików i dzików.

Liczba bieżąca	Rok	Posiadacza		Obszar, na który udzielono certyfikat	Czas trwania ważności certyfikatu	UWAGA
		Imię i nazwisko zatrudnienie i wiek	Miejsce zamieszkania			
						W tej rubryce należy uwidocznić zgubienie lub odebranie certyfikatu.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 29. stycznia 1910. **Część IV.**

Nr. 7.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 21. grudnia 1909 L. 124.880, w sprawie ryczałtów szupasowych na lata 1910, 1911 i 1912.

Na zasadzie art. IV. ustawy z 15. listopada 1874, Dz. u. kr. Nr. 65, ustanawia niniejszem Wydział krajowy na lata 1910, 1911 i 1912 następujące ryczałty za odzież dostarczaną przez stacye szupasowe szupaśnikom:

Dla mężczyzn:

Burka zimowa z haliny czarnej, w kwocie	5 K	70 h.
Spodnie zimowe z haliny czarnej „	4 „	45 „
Czapka zimowa z haliny „	— „	70 „
Kitla letnia z drelichu „	2 „	10 „
Spodnie letnie z drelichu „	1 „	85 „
Czapka lub kapelusz letni „	— „	40 „
Koszula z komiśnego płótna „	1 „	55 „
Kalesony z komiśnego płótna „	1 „	25 „
Trzewiki używane w dobrym stanie „	3 „	30 „

Dla niewiast:

Burka zimowa z haliny czarnej w kwocie	5 K	50 h.
Spodnica zimowa z haliny czarnej „	5 „	35 „
Okrycie głowy zimowe z haliny czarnej w kwocie	— „	70 „
Stanik letni z drelichu „	1 „	70 „
Spodnica letnia z drelichu „	1 „	85 „
Okrycie głowy letnie z drelichu „	— „	40 „
Koszula z komiśnego płótna „	1 „	75 „
Trzewiki używane w dobrym stanie „	2 „	80 „

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 8.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Ks. Krakowskim z dnia 1. grudnia 1909 L. 134.922, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Brodach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Brodach dla dorosłych na 1 kor. 54 h., a dla dzieci do lat 7-miu na 78 hal. dziennie, począwszy od 1. października 1909 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 9.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 20 grudnia 1909, L. 140.830/09, dotycząc podwyższeniae taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Zaleszczykach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Zaleszczykach dla dorosłych na 1 kor. 32 hal., a dla dzieci do lat 7-miu na 66 halerzy dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 10.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 20. grudnia 1909 L. 140.828/09, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Brzeżanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Brzeżanach dla dorosłych na 1 kor. 54 hal., a dla dzieci do lat 7-miu na 78 h. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 11.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 20. grudnia 1909 L. 140.827/09, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Złoczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Złoczowie dla dorosłych na 1 kor. 66 hal., a dla dzieci do lat 7-miu na 84 h. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. grudnia 1909 L 140.908 w sprawie zezwolenia gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w rozporządzeniu Wydziału krajowego z dnia 19. stycznia 1894 l. 2399 Dz. u. kr. Nr. 10 i z dnia 15. grudnia 1899 L. 82.957 Dz. u. kr. Nr. 147 a to od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku na czas od 1. stycznia 1911 do końca roku 1915, zaś od piwa na czas od 1. stycznia 1910 do końca roku 1914.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 13.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. grudnia 1909 L. 21.119/pr, którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15-go lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Uścieryki w powiecie Kosowskim.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Uścieryki w powiecie Kosowskim.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 14.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 28. grudnia 1909 L. 140.829, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Gorlicach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. k. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Gorlicach dla dorosłych na 1 kor. 48 hal. a dla dzieci do lat 7-miu na 74 h. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 15.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 28. grudnia 1909 L 143.885, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Skałacie dla dorosłych na 1 kor. 62 hal., a dla dzieci do lat 7-miu na 82 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 16.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 28. grudnia 1909 L. 143.884/09, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Lubaczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Lubaczowie, dla dorosłych na 1 kor. 60 hal. a dla dzieci do lat 7-miu na 80 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 17.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem z dnia 28. grudnia 1909 L. 143.883, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kałuszu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kałuszu dla dorosłych na 1 kor. 66 hal., a dla dzieci do lat 7-miu na 88 hal. dziennie począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 18.

U s t a w a

z dnia 31. grudnia 1909 o uwolnieniu podatku osobisto-dochodowego wprowadzonego ustawą państwową z dnia 25. października 1896 Dz. ust. państwa Nr. 220 od wszelkich dodatków, podlegających kompetencyi ustawodawstwa krajowego.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 24. czerwca 1898 (Dz. u. kr. Nr. 75) o uwolnieniu podatku osobisto-dochodowego wprowadzonego ustawą pań-

stwową z 25. października 1896 Nr. 220 Dz. pr. p., od wszelkich dodatków, podlegających kompetencyi ustawodawstwa krajowego, przedłuża się niniejszem do końca r. 1917 pod tym warunkiem, że do tego czasu:

1) opusty podatków realnych po myśli art. V. do XII. ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) będą nieprzerwanie trwały lub też zostaną zastąpione definitywnem ustaleniem wymiaru podatków realnych po myśli art. XII. powołanej ustawy, i że

2) przysługujące funduszowi krajowemu w myśl art. V. do XII. ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) przekazanie będzie trwało lub też będzie zastąpionem innego rodzaju dodatkami rocznymi z funduszów państwowych, których wysokość nie może być mniejszą od przekazania z r. 1908.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 31. grudnia 1909.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 19.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 w przedmiocie zezwolenia gminie Mosty Wielkie (powiat Żółkiew) na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Mosty Wielkie zezwala się począwszy od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat dziesięciu pobierać opłatę gminną od każdego psa w gminie utrzymywanego po (10) dziesięć koron rocznie.

Art. II.

Wolne od opłaty są:

1) szczenięta poniżej 10 dni,

2) psy służące do celów wojskowych,

3) psy, które służą do strzeżenia, o ile przez dzień są trzymane na uwięzi, z tych psów jeden u każdego właściciela wolny jest od opłaty.

Art. III.

Postanowienia wykonawcze do niniejszej ustawy określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 20.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1909 L. 141.964, w sprawie przedłużenia gminie Bukaczowce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świerzu.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie Bukaczowce (powiat Rohatyn) na dalszych lat pięć, koncesyę z dnia 6. maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 62/XI) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świerzu w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 21.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1909 L. 141.968, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Skałacie, na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44/I) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 22.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 4. stycznia 1910 L. 159.090, ex 1909 dotyczące ustanowienia jezdnego pocztowego na rok 1910.

Jezdne pocztowe od konia i myriametra ustanawia się na r. 1910 następująco:

W powiatach politycznych	Za jazdę nadzwyczajną		Za jazdę zwyczajną	
	K	h	K	h
Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grybów, Jasło, Kolbuszowa, Kołomyja, Kossów, Kraków, Krosno, Łańcut, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nisko, Nowy Sącz, Nowy Targ, Peczeniżyn, Pilzno, Podgórze, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Strzyżów. Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Żywiec	2	51	2	09
Bóbrka, Bohorodczany, Borszczów, Brody, Brzeżany, Brzozów, Buczacz, Cieszanów, Czortków, Dobromil, Dolina, Drohobycz, Gródek jagiell., Horodenka, Husiatyn, Jarosław, Jaworów, Kałusz, Kamionka strum., Lisko, Lwów, Mościska, Nadwórna, Podhajce, Przemyśl, Przemyślany, Rawa ruska, Rohatyn, Rudki, Sambor, Skałat, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stary Sambor, Stryj, Tarnopol, Tłumacz, Trembowla, Turka, Zaleszczyki, Zbaraż, Zborów, Złoczów, Żółkiew, Żydaczów	2	36	1	97

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, poczęstnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie zaszła żadna zmiana.

Lwów, dnia 4. stycznia 1910.

Seferowicz w. r.

Nr. 23.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. stycznia 1910 L. 754/pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego w Bełejowie z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bolechowie i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Dolinie.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. listopada 1909, wyłącza się z dniem 1. stycznia 1910 gminę i obszar dworski w Bełejowie z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bolechowie i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Dolinie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 31. stycznia 1910. **Część V.**

Nr. 24.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. stycznia 1910 L. 6658 w sprawie zezwolenia gminie Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Buczacz na dalszy pobór opłat gminnych od piwa, przyzwolony początkowo ustawą z 4. października 1909, Dz. u. kr. Nr. 139, na przeciąg dwóch miesięcy, począwszy od 1. stycznia 1910 do końca lutego 1910 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 25.

Ustawa

z dnia 5. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Grzymałów (powiat Skałat) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Grzymałów zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Grzymałów.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Grzymałowie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się

z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Grzymałowie.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 26.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Brzesko (powiat Brzesko) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Brzesko (powiat Brzesko) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h;

4. od półlitrowej flaszki piwa po 3 h.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Brzesko.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Brzesku, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Brzesku.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 57.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 27.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Lisko (powiat Lisko) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Lisko (powiat Lisko) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h;
3. od jednego hektolitra piwa, bez względu na gatunek po 3 K 40 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 6 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Lisko.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Lisku, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Lisku.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22. kwietnia 1902 Dz. u. kr. Nr. 41.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 28.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie m. Łańcuta (pow. Łańcut) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, poziomczaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Łańcuta (powiat Łańcut) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h., czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 22 K;

2 od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 halerzy;

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 3 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i poziomczaku po 10 K;

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Łańcut

Art. III.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną do końca roku 1910. z dzierżawą prawa propinacyi w Łańcucie a dla przeprowadzenia tej dzier-

żawy do końca roku 1910 obowiązaną jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi.

Art. VII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Z tą chwilą traci gmina m. Łańcuta prawo poboru t. zw. opłat komunalnych od trunków propinacyjnych, pobieranych na podstawie dawniejszych przepisów i uprawnień.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 10. lutego 1910. Część VI.

Nr. 29.

U s t a w a

z dnia 5 stycznia 1910 o zezwoleniu gminie miasta Czortkowa (powiat Czortków) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Czortkowa (pow. Czortków) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów, przeznaczonych dla miejscowej konsumcyi według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h;

3. Od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 3 K 40 h;

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Czortków.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II, wolna jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Czortkowie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy po koniec r. 1910 obowiązana jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi.

Art VII

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. — Z tą chwilą traci moc obowiązującą ustawa z dnia 15. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 46.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 30.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 zezwalająca gminie Krościenko powiat Nowy Targ, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Krościenko powiat Nowy Targ, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów, przeznaczonych dla miejscowej konsumcyi według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po jedenaście (11) K;
2. Od jednego hektolitra rumu, araku, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po jedenaście (11) K;
3. Od jednego hektolitra piwa po trzy (3) K 40 h;
4. Od jednego hektolitra miodu po cztery (4) K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Krościenko.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6. cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 r. Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną do końca roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Krościenko, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Krościenko.

Art. VII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. — Z tą chwilą straci moc obowiązującą ustawa z dnia 14. lipca 1899 Nr. 96 Dz. u. kr.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 31.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie Sieniawa (powiat Jarosław) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Sieniawa (powiat Jarosław) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 hal., czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K czyli od jednego litra po 11 h.;

3. Od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Sieniawa.

Art. III.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Sieniawie, a dla przeprowadzenia tej dzier-

żawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Sieniawie.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 67.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 32.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie miasta Wadowice na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku, dereniaku lub innych przetworów owocowych, alkohol zawierających.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Wadowice zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra napojów spirytusowych jak wódki, okowity, araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy, rozolisu i t. p. po 21 K 60 hal., czyli od jednego litra po $21^{60}/_{100}$ h.;

2. Od jednego hektolitra piwa po 3 K 72 h.;

3. Od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, dereniaku i innych przetworów owocowych alkohol zawierających po 16 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Wadowice.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolna jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustaje prawo poboru powyższych opłat na podstawie dawnych przepisów i uprawnień.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie Błażowa (powiat Rzeszów) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Błażowa (powiat Rzeszów) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h.

3. Od jednego hektolitra piwa po 3 korony 40 h.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Błażowa.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Błażowej, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Błażowej.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 34.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie Mosty wielkie (powiat Żółkiew) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I

Gminie Mosty wielkie (powiat Żółkiew) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej po-

szczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h.

3. Od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h.

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Mosty wielkie.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Mostach wielkich a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Mostach wielkich.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 20. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 19. stycznia 1910, L. 837/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 6. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18 września 1909 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Podhajeckim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Podhajcach zezwala się w myśl § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 51% (pięćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przepisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12. ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Nr. 36.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 19. stycznia 1910, L. 838/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apopostolska Mość najwyższem postanowieniem z dnia 6. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Przemyślańskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach zezwala się w myśl postanowień § 23. ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909, na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 63% (sześćdziesiąttrzy) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 37.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie Korczyna (powiat Krosno) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Korczyna (powiat Krosno) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów, przeznaczonych dla miejscowej konsumcyi według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 11 K.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, ponczowej esencyi, likieru i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 halerzy.

3. Od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h, jak długo suma wszystkich w gminie opłacanych dodatków autonomicznych do podatków bezpośrednich będzie wynosiła lub przekraczała 150% tych bezpośrednich podatków, zaś po 3 korony, jeżeli i jak długo suma wszystkich w gminie opłacanych dodatków autonomicznych do podatków bezpośrednich będzie wynosiła 125% do 150% tych podatków bezpośrednich względnie po 2 korony, jeżeli suma wszystkich w gminie opłacanych dodatków autonomicznych nie dosięgnie 125% podatków bezpośrednich.

4. Od jednego hektolitra miodu po 6 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Korczyna.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej, w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6. cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Korczynie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy po koniec roku 1910, obowiązaną jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą propinacyi.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zniesione zostają postanowienia ustawy z dnia 14. lipca 1898 Dziennik ustaw krajowych Nr. 65.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 38.

U s t a w a

z dnia 5. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie Kopyczyńce (powiat Husiatyn) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Kopyczyńce zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h.

3. Od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h.

4. Od jednego hektolitra miodu po 12 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Kopyczyńce.

Art. III.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka, w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Kopyczyńcach, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Kopyczyńcach.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22. kwietnia 1902 Dz. u kr. Nr. 39.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 15. lutego 1910. **Część VII.**

Nr. 39.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 25. stycznia 1910, L. 1115/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Wadowickim.

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909, na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 44% (czterdzieści cztery) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Nr. 40.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 25. stycznia 1910, L. 1116/pr

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Łańcuckim.

U c h w a ł a

Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 60% (sześćdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik
Bobrzyński w. r.

Nr. 41.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 18. stycznia 1910, L. 779/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 6. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Tłumackim.

U c h w a ł a

Reprezentacyi powiatowej w Tłumaczu zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w r. 1909, dodatki powiatowe w wysokości 49% (czterdzieści dziewięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 19. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie m. Tartakowa (powiat Sokal) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie m. Tartakowa (powiat Sokal) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 10 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Tartakowa.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w m. Tartakowie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Tartakowie.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, traci moc obowiązującą ustawa z dnia 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 86.

Art. VIII

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Wiedeń dnia 19. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 43.

Ustawa

z dnia 19. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Bobowa (powiat Grybów) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Bobowa (powiat Grybów) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat pięciu opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 22 K;

2. od jednego litra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, rozolisu i innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, po 11 h, czyli od jednego hektolitra po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Bobowa.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Bobowej, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Bobowej.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 19. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 44.

U s t a w a

z dnia 19. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Radłów (powiat Brzesko) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Radłów (powiat Brzesko) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy przez lat sześć opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 4 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 4 K;

2 od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 3 K, czyli od jednego litra po 3 h;

3. od jednego hektolitra piwa, po 1 K 60 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 2 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Radłów.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Radłowie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy po koniec r. 1910 obowiązaną jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Radłowie.

Art VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 19. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 45.

U s t a w a

z dnia 19. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Probużna (powiat Husiatyn) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Probużna (powiat Husiatyn) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy po koniec roku 1919, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów przeznaczonych dla miejscowej konsumcyi, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h., czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 8 K., czyli od jednego litra po 8 halerzy;

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K i wreszcie

4. od jednego hektolitra miodu po 6 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Probużna.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910, z dzierżawą prawa propinacyi w Probużnej, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Probużnej.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Wiedeń, dnia 19. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 46.

U s t a w a

z dnia 19. stycznia 1910, o zezwoleniu gminie Jagielnica (powiat Czortków) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Jagielnica (powiat Czortków) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1919 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 22 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: rumu, koniaku, esencyi, likieru, śliwowicy, rozolisu i t. p. po 11 K, czyli od jednego litra po 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Jagielnica.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 części II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Jagielnicy a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec r. 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Jagielnicy.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń dnia 19. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 47.

Obwieszczenie

Prezydyum c k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 25. stycznia 1910 L. 1277/pr.

Jego Ces. i Król Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 12. stycznia 1910 zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem powziętą na posiedzeniu z 15. października 1909 co do przyjęcia przez kraj poręki za lokowane w galicyjskiej Kasie oszczędności we Lwowie wkładki.

Uchwała

Sejm zmieniając Art. IV. uchwały swej z 27. lutego 1899 (Dz. u. kr. Nr. 35), tudzież z dnia 18. listopada 1902 (Dz u. kr. Nr. 100) i z dnia 7. listopada 1904 (Dz. u. kr. Nr. 54 z r. 1906) postanawia:

Jak długo trwa gwarancya kraju Art. I. powyższej uchwały z dnia 27. lutego 1899 (Dz. u. kr. Nr. 35) określona, nie może stan kapitałów wkładkowych w galicyjskiej Kasie oszczędności we Lwowie ulokowanych, przewyższyć sumy 100,000.000 Koron.

Suma ta może być zmienioną tylko na podstawie uchwały Sejmu krajowego.

Co się podaje niniejszem do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z 22. stycznia 1910 L. 1374.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 48.

Ustawa

z dnia 15. stycznia 1910 o zezwoleniu gminie stoł. król. miasta Krakowa na pobór opłaty gminnej na cele dobroczynności publicznej od przedstawień teatralnych, koncertów i wszelkich innych przedstawień i widowisk oraz balów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art I.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa uprawnioną jest do poboru opłaty gminnej na cele dobroczynności publicznej od przedstawień teatralnych, koncertów i wszelkich innych przedstawień, widowisk oraz balów.

Art. II.

Opłaty te pobiera się:

1. Od przedstawień teatralnych urządzanych siłami miejscowemi przez zarząd teatrów miejskich, w wysokości 5% od ceny biletów.

2. Od innych przedstawień teatralnych, koncertów, widowisk cyrkowych i t. d., wyścigów, kinematografów, panoram, menażeryi, teatrów rozmaitości, orfeów tak zwanych café-chantant, café concert i t. p. oraz balów w wysokości 10% od ceny biletów lub innej opłaty za wstęp.

3. Nie kosztujące więcej jak 1 K bilety na przedstawienia teatralne i koncerty nie podlegają opłacie.

4. Od przedstawień i widowisk w tak zwanych café-chantant, cafe concert, od koncertów kapel damskich, wogóle od jakichkolwiek publicznych koncertów i widowisk za wstępem bezpłatnym, będzie pobierała gmina miasta Krakowa na cele dobroczynności publicznej, ryczałtową opłatę od 1 do 20 Koron od każdego koncertu, widowiska i t. p. a to w stosunku do frekwencyi publiczności.

Art. III.

Nie podlegają opłacie bilety wydawane członkom stowarzyszeń prawnie istniejących, a urządzających przedstawienia sceniczne, koncerty i bale we własnych lokalach. Również nie podlegają opłacie odczyty i wykłady połączone z demonstracyami lub obrazami świetlnymi, mające na celu szerzenie oświaty.

Art. IV.

Przedsiębiorcy urządzający przedstawienia w art. I. i II. pod 1 i 2 wymienione, obowiązani są pobierać opłaty od biletów bez wynagrodzenia, za tę czynność pod kontrolą i wedle przepisów wykonawczych, które Magistrat miasta Krakowa wyda jednocześnie z wprowadzeniem tej ustawy w życie. Przedsiębiorcy ci odpowiedzialni są za pobieranie i wniesienie tych opłat do kasy miejskiej. Opłaty w art. II. pod 4 wymienione uiszcza i wnosi do kasy miejskiej przedsiębiorca. Zaległe opłaty ściągać będzie Magistrat w sposób przepisany dla ściągania podatków rządowych.

Art. V.

Przekroczenia niniejszych przepisów, o ile nie podpadają pod postanowienia powszechnej ustawy karnej, karać będzie Magistrat miasta Krakowa grzywną do 200 Koron lub w razie nieściągalności aresztem do dni 20.

Art. VI.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w trzy miesiące po jej ogłoszeniu, a jednocześnie traci moc obowiązująca ustawa z 8. czerwca 1894 Dz. u. kr. Nr. 54.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. stycznia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. stycznia 1910 L. 6659, w sprawie zezwolenia gminie Delatyn na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Delatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa na przeciąg lat trzech począwszy od r. 1910 do końca r. 1912 w wysokości i pod warunkami, oznaczonymi w ustawie z 26. czerwca 1898, Dz. u. kr. Nr. 55, i rozporządzeniach Wydziału krajowego z 4. stycznia 1901, Dz. u. kr. Nr. 20, z 24. listopada 1903, Dz. u. kr. Nr. 128 i z 27. grudnia 1906, Dz. u. kr. Nr. 2 ex 1907, z zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogłapo koniec roku 1910 zabezpieczyć dochodu z tych opłat inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcami prawa propinacyi w Delatynie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. stycznia 1910 L. 6657, w sprawie zezwolenia gminie Zabłotów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Zabłotów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa, przyzwolonej pierwotnie ustawą z 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 66, a następnie przedłużonej rozporządzeniami Wydziału krajowego z 5. grudnia 1902, Dz. u. kr. Nr. 109 i 31. stycznia 1908 Dz. u. kr. Nr. 24, w dotychczasowej wysokości na przeciąg lat 5 począwszy od roku 1910 do końca roku 1914 z zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła po koniec roku 1910 zabezpieczyć dochodu z tych opłat inaczej, jak tylko w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr 51.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. stycznia 1910 L. 6660, w sprawie zezwolenia gminie Krakowiec na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Krakowiec na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu przez rok 1910 a to w wysokości i pod warunkami, oznaczonymi w ustawie z 17. kwietnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 34, tudzież w rozporządze-

niach Wydziału krajowego z 6. lutego 1900, Dz. u. kr. Nr. 22 i z 23. grudnia 1904, Dz. u. kr. Nr. 3/1905 z zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 52.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30 stycznia 1910 L 4278, w sprawie zezwolenia gminie Strzyżów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Strzyżów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa, przyzwolony pierwotnie ustawą z 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 56, a następnie przedłużony rozporządzeniami Wydziału krajowego z 20. lutego 1903, Dz. u. kr. Nr. 29 i z 11. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 170, w dotychczasowej wysokości po 2 K od hektolitra na okres 3 lat, począwszy od roku 1910 do końca roku 1912, z tem zastrzeżeniem, że gmina Strzyżów nie będzie mogła dochodu z powyższej opłaty na czas po koniec roku 1910 zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1910. Wydano i rozesłano dnia 2. marca 1910. Część VIII.

Nr. 53.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. stycznia 1910, w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Wola Arłamowska do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach.

Na podstawie ustawy z 11. czerwca 1868 Nr. 59 Dz. u. p., wydziela się gminę i obszar dworski Wola Arłamowska z okręgu Sądu powiatowego w Sądowej Wiszni i przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. marca 1910.

Hochenburger w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1910 L. 10.844, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rohatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. kl. Puków-Stratyn.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Rohatynie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 23. grudnia 1904 (Dz. u. kr. Nr. 24/IV, z r. 1905) do pobierania opłat mytniczych

na drodze gminnej I. klasy Puków Stratyn w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 55.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1910 L. 10.004, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Gródku Jagiellońskim koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Gródek-Załuż.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Gródku Jagiellońskim na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 23), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Gródek-Załuż w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1910 L. 10.342, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Husiatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Husiatynie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28/III., do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 57.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2444/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. stycznia 1910, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeżańskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Brzeżanach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909, na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 44% (czterdzieści cztery) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 58.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 13. lutego 1910 L. 2196/pr., o zmianie § 89 ustęp 2 i 4 statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu zatwierdziło rozporządzeniem z dnia 4. lutego 1910 L. 4.082, zmianę § 89 ustęp 2 i 4 statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwaloną na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 13. października 1909, z powodu uchwalonego na tem samem posiedzeniu a Najwyższem postanowieniem z dnia 30. stycznia 1910, zatwierdzonego podwyższenia gwarancyi funduszu krajowego za zwrot wkładek oszczędności lokowanych w Banku krajowym i za opłatę odsetek od tych wkładek do wysokości czterdziestu milionów (40,000.000) koron, a mianowicie:

Dotychczasowe brzmienie ustępów 2 i 4 § 89 statutu Banku krajowego uchyla się, a ustępy te mają odtąd brzmieć jak następuje:

§ 89 ustęp 2.: Najniższa wkładka wynosić może 10 K, a ogólna suma wkładek oszczędności łącznie z zapadłemi odsetkami nie może przenosić sumy czterdziestu milionów Koron.

§ 89 ustęp 4.: Zwrot wkładek oszczędności i spłatę odsetek od tychże poręcza posiadaczom książeczek wkładkowych przedewszystkiem Bank krajowy swojemi aktywami i funduszem rezerwowym a w dalszym rzędzie (subsydyarnie) aż do wysokości (40,000.000) czterdziestu milionów koron gwarantuje te wypłaty fundusz krajowy.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 59.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 15. lutego 1910 L. 1.025/pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego Dryszczów z okręgu c. k. Sądu powiatowego i c. k. Starostwa w Podhajcach i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bołszowcach i c. k. Starostwa w Rohatynie.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. listopada 1909 L. 11.767/M. I. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 23. grudnia 1909 wyłącza się z dniem 1. marca 1910 gminę i obszar dworski Dryszczów z okręgu c. k. Sądu powiatowego i c. k. Starostwa

w Podhajcach i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bołszowcach i c. k. Starostwa w Rohatynie, co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 60.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2420/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Kolbuszowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kolbuszowej zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 51% (pięćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik
Bobrzyński w. r.

Nr. 61.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2424/pr., w sprawie budowy krajowego zakładu poprawczego dla nieletnich chłopców i dziewcząt w Przedzielnicy.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z 5. lutego 1910 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Kró-

lestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. października 1909, mocą której upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia w Banku krajowym na pokrycie kosztów wybudować się mającego w Przedzielnicy krajowego zakładu poprawczego dla nieletnich chłopców i dziewcząt pożyczki komunalnej do wysokości $1\frac{1}{2}$ miliona koron.

Obwieszczenie to podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 8. lutego 1910 L. 4.759.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 62.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2434/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909, o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Tarnobrzeskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu zezwala się w myśl postanowień § 23, ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 58% (pięćdziesiąt ośm) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik
Bobrzyński w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2435/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. stycznia 1910, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 25. września 1909.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 21 ustawy drogowej z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach a to: w Chorobrowie i pod Opulskiem na każdej z nich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 64.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2436/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. stycznia 1910, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 25. września 1909.

Uchwała

o udzieleniu obszarom dworskim w Snowidowie i Piotrowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr między Snowidowem a Piotrowem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się wspólnie obszarom dworskim w Snowidowie (pow. Buczacz) i Piotrowie (pow. Horodenka) prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr między Snowidowem a Piotrowem pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 24 ust. 15 ustawy drogowej z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia przedmiotu omy-

conego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo powyższych obszarów dworskich.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 65.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2437/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 25. września 1909 o poborze myta od mostu na rzece Strwiążu w Babinie w powiecie Samborskim.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Babinie.

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Samborze nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Strwiążu w Babinie, przy drodze gminnej II. klasy Babina-Brzegi pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego, w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w § 14 i 21 ust. 31 ustawy drogowej z dnia 10. grudnia 1907 Nr. 155 Dz. u. kr.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu po 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 66.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2438/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. stycznia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Mieleckim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Mielcu zezwala się w myśl postanowień § 23, ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909, na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 47% (czterdzieści siedm) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 67.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2446/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. stycznia 1910, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Brzesku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 dodatki powiatowe w wysokości 55% (pięćdziesiąt pięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 68.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2447/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. stycznia 1910, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 25. września 1909.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Kościelnikach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Kościelnikach.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Kościelnikach (powiat Buczacz) prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr w Kościelnikach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 24 ust.

15 ustawy drogowej z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo powyższego obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy, o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 69.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lutego 1910, L. 2448/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość najwyższem postanowieniem z dnia 28. stycznia 1910, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu kra-

jowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Starosamborskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Starym Samborze zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909, na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 53% (pięćdziesiąt trzy) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 70.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. lutego 1910 L. 16.392, w sprawie zezwolenia gminie Biała na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Biała na dalszy pobór przyzwolony pierwotnie ustawą z 4. kwietnia 1898 Dz. u. kr. Nr. 28, a następnie przedłużony rozporządzeniem Wydziału krajowego z 31. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 4/1904, opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, dereniaku i t. p. na przeciąg lat sześciu począwszy od 1. stycznia 1910 do końca roku 1915 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami, z tem zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła po koniec roku 1910 zabezpieczyć dochodu z tych opłat inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowymi dzierżawcami prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. lutego 1910 L. 11.494, w sprawie zezwolenia gminie miasta Krosna na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Krosna na dalszy pobór przyzwolonej pierwotnie ustawą z 6. listopada 1907 Dz. u. kr. Nr. 152, opłaty gminnej od piwa na przeciąg lat dwóch począwszy od roku 1910 do końca roku 1911, w wysokości 3 kor. 40 h. od jednego hektolitra, pod warunkiem, że suma pobieranych w gminie Krosno dodatków autonomicznych do państwowych podatków bezpośrednich będzie wynosić w roku 1910 i 1911 przynajmniej 150% tych podatków.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. lutego 1910 L. 22.228, w sprawie zezwolenia gminie Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Buczacz na dalszy pobór opłat gminnych od piwa, przyzwolony początkowo ustawą z 4. października 1909 r. Dz. u. kr. Nr. 139. na przeciąg dwóch miesięcy, począwszy od 1. marca do końca kwietnia 1910 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami, z tem zastrzeżeniem, że

gmina nie będzie mogła dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 5. marca 1910.

Nr. 73

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. lutego 1910 L. V a 763/11 ex 1910.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w roku 1910 w Galicyi.

Za c. k. Namiestnika:
Kleeberg w. r.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
W okręgu c. i k. komendy			
13.	I.	Chrzanów	Chrzanów
			Jaworzno
			Krzeszowice
		Kraków miasto	Kraków
		Bochnia	Bochnia
		Podgórze	Podgórze
	II.	Kraków powiat	Kraków
		Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
20.	I.	Gorlice	Biecz
			Gorlice
		Grybów	Grybów
		Nowy Sącz	Nowy Sącz
			Muszyna
		Limanowa	Limanowa
			Mszana dolna
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
56.	I.	Biała	Oświęcim
			Biała
			Kęty
		Wadowice	Andrychów
			Wadowice
			Zator
			Kalwarya
		Żywiec	Żywiec
		Myślenice	Maków
			Jordanów
			Myślenice
57.	I.	Brzesko	Brzesko
			Wojnicz
			Zakliczyn
		Tarnów	Tuchów
			Tarnów
		Dąbrowa	Dąbrowa
		Jasło	Żmigród
			Jasło
		Pilzno	Brzostek
			Pilzno

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju

1. korpusu w Krakowie.

marcu	kwietniu	maju
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14.		
16. 17. 18.		
19. 21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6. 7.	
	8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.	
	25. 26. 27. 28. 29.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15.		
17. 18. 19. 21. 22.		
30. 31.	1. 2.	
7. 8. 9. 10.		
11. 12. 14. 15. 16.		
18. 19. 21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6. 8. 9. 11.	
	12. 13. 14.	
	16. 18. 19. 20. 21. 22.	
	23. 25. 26.	
	27. 28. 29. 30.	2.
		4. 7.
7. 8.		
10. 11. 12. 14. 15.		
16. 17. 18. 19.		
21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2.	
	5. 6.	
	7. 8. 9. 11.	
	13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
	28. 29. 30.	
		2. 3. 4.
		6. 7. 9. 10.
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14.		
16. 17.		
18. 19.		
21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6. 7.	
	9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19.	
	21. 22. 23.	
	25. 26. 27. 28. 29.	
		2. 3. 4.
		6. 7. 9. 10. 11.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
W okręgu c. i k. komendy			
9.	I.	Żydaczów	Mikołajów
			Żydaczów
			Żurawno
		Stryj	Skole
			Stryj
		Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
	II.	Kałusz	Kałusz
			Wojniłów
10.	I.	Brzozów	Brzozów
			Dynów
		Przemyśl	Krzywcza
			Przemyśl
		Dobromil	Dobromil
			Bircza
40.	I.	Rzeszów	Rzeszów
			Sokołów
		Kolbuszowa	Kolbuszowa
		Strzyżów	Strzyżów
		Ropczyce	Dębica
			Ropczyce
	II.	Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
45.	I.	Lisko	Lutowiska
			Ustrzyki dolne
			Baligród
			Lisko
		Krosno	Krosno
			Dukla
		Sanok	Rymanów
			Bukowsko
			Sanok

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
10. korpusu w Przemyślu.		
7. 8. 9.		
10. 11. 12.		
14. 15. 16.		
18. 19. 21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2 5. 6.	
	8. 9. 11. 12.	
	13. 14. 15. 16. 18. 19.	
	20. 21. 22. 23.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.		
19. 21. 22. 23.		
7. 8. 9. 10. 11. 12.		
14. 15. 16.		
18. 19. 21.		
22. 23. 29. 30. 31.	1. 2. 5. 6. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23.		
30. 31.	1. 2.	
	5. 6. 8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.	
	25. 26. 27. 28.	
	29. 30.	2. 3. 4. 6. 7.
	5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 28.	
7. 8. 9.		
10. 11. 12.		
14. 15. 16. 17.		
18. 19. 21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6.	
	8. 9. 11.	
	13. 14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21.	
	22. 23. 25. 26. 27. 28.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
77.	I.	Drohobycz	Podbuż
			Medenice
			Drohobycz
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Turka	Turka
	II.	Sambor	Sambor
89.	I.	Rawa	Rawa
		Mościska	Sądowa Wisznia
			Mościska
		Rudki	Komarno
			Rudki
		Gródek Jagiell.	Gródek Jagiell.
			Janów
	II.	Jaworów	Jaworów
			Krakowiec
90.	I.	Jarosław	Sieniawa
			Pruchnik
			Radymno
			Jarosław
		Przeworsk	Przeworsk
		Cieszanów	Lubaczów
			Cieszanów
	II.	Nisko	Nisko
		Łańcut	Leżajsk
			Łańcut

W okręgu c. i k. komendy

15.	I.	Skałat	Podwołoczyska
			Skałat
		Trembowla	Budzanów
			Trembowla
		Tarnopol	Tarnopol
	II.	Zbaraż	Zbaraż

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
7. 8. 9.		
11. 12. 14. 15.		
17. 18. 19. 21. 22. 23. 29. 30. 31.	1. 2.	
	5. 6. 8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17.		
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19.		
21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2.	
	5. 6. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14.	
	16. 18. 19. 20. 21.	
	22. 23.	
	16. 18. 19. 20. 21.	
	23. 25. 26. 27.	
7. 8. 9. 10. 11. 12.		
14. 15. 16. 17. 18.		
19. 21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6.	
	8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20.	
	22. 23. 25. 26.	
30. 31.	1. 2. 5. 6. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15. 16. 18.	
	20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
11. korpusu we Lwowie.		
7. 8. 9.		
11. 12. 14. 15. 16 17. 18. 19.		
21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2. 5.	
	8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14.		

Nr. Komenda uzupełn.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
24.	I.	Śniatyn	Śniatyn
		Kosów	Kosów
			Kuty
			Żabie
	II.	Kołomyja	Gwoździec
			Kołomyja
		Peczeniżyn	Jabłonów
			Peczeniżyn
30.	I.	Żółkiew	Mosty wielkie
			Żółkiew
		Lwów miasto	Lwów
	II.	Lwów powiat	Lwów
		Sokal	Sokal
			Bełz
55.	I.	Przemyślany	Gliniany
			Przemyślany
		Rohatyn	Bołszowce
			Bursztyn
			Rohatyn
		Podhajce	Podhajce
	II.	Brzeżany	Kozowa
			Brzeżany
		Bóbrka	Bóbrka
			Chodorów
58.	I.	Tłumacz	Tyśmiennica
			Tłumacz
			Ottynia
		Stanisławów	Stanisławów
			Halicz
		Horodenka	Obertyn
			Horodenka
	II.	Bohorodczany	Bohorodczany
		Nadwórna	Nadwórna
80.	I.	Złoczów	Złoczów
		Zborów	Zborów
		Brody	Załośce
			Brody
	II.	Kamionka str.	Kamionka str.
			Busk

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.		
	11. 12. 13. 14.	
	15. 16. 18. 19.	
	21. 22.	
7. 8. 9. 10.		
12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1.	
	5. 6. 8.	
7. 8. 9. 10.		
12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6. 8. 9.	
	11. 12. 13.	
7. 8. 9. 10.		
12. 14. 15. 16. 17. 18.		
21. 22. 23.		
29. 30. 31.	1. 2.	
	5. 6. 8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
7. 8. 9. 10. 11.		
14. 15. 16. 17. 18. 19. 21.		
29. 30. 31.	1. 2. 5.	
	6. 8. 9. 11. 12.	
7. 8. 9. 10.		
11. 12. 14. 15. 16. 17.		
19. 21. 22.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6.	
	8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19.	
	21. 22. 23. 25. 26. 27.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16.		
18. 19. 21. 22. 23. 29. 30. 31.	1. 2.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21.		
29. 30. 31.	1. 2. 5. 6.	
	8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17.		
18. 19. 21. 22. 23.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
95.	I.	Buczacz	Buczacz
		Husiatyn	Husiatyn
			Kopyczyńce
		Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste
	II.	Borszczów	Borszczów
			Mielnica
		Czortków	Czortków

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	maju
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23. 29. 30. 31.	1.	
	5. 6. 8. 9. 11. 12.	
	14. 15. 16. 18. 19. 20.	
	22. 23. 25. 26. 27.	
		4. 6. 7. 9. 10.
7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19.		
21. 22. 23. 29. 30. 31.	1.	
	5. 6. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16.	

Nr. 74.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. lutego 1910 L. 15.254 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jarosławiu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1896 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnicwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jarosławiu dla oorosłych na 1 K 50 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 75 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

We Lwowie, dnia 11. lutego 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 75.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. lutego 1910 L. 15.256, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Tarnowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Tarnowie dla dorosłych na 1 K 70 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 85 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

We Lwowie, dnia 12. lutego 1910 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 24. marca 1910.

Nr. 76.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 25. lutego 1910 L. 3070/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, o regulacyi potoku Macochy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 3. lutego 1910 L. 3622.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, o regulacyi potoku Macochy z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Macochy od mostu na drodze gminnej w Kętach do ujścia do Soły wraz z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która

ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1907, zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. lutego 1909 L. 27 332/08, który preliminuje koszta robót na 1,166.000 K ze zmianami proponowanemi w protokole komisyi reambulacyjnej z 9. maja 1908 Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoku Macochy od mostu na drodze gminnej w Kętach do ujścia do Soły na długości 14·65 km;
2. regulacyę potoków Osieckiego i Małeckiego, tudzież Młynówki Czanieckiej łącznej długości 3 695 km.;
3. kanał ulgi do Soły długości 1·673 km.;
4. 6 rowów osuszających łącznej długości 8·2 km.;
5. 5 młynówek łącznej długości 2·04 km.;
6. budowę 13 mostów żelazno-betonowych, 10 przepustów drogowych z rur betonowych, 7 jazów betonowych i żelaznych, 12 szluz klapowych, 19 stopni betonowych, 3 syfony i 4 brukowane brody;
7. wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu regulacyjnego;
8. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat jedenaście i trwać ma od roku 1910 do roku 1920.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle wodne na potoku Macocha i dopływach w § 2 wymienionych.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 466.400 K w jedenastu równych ratach rocznych po 42.400 K od r. 1910 do r. 1920;

b) 40% datek państwowy funduszu melioracyjnego w kwocie 466.400 K w jedenastu równych ratach rocznych po 42.400 K od r. 1910 do r. 1920;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 233.200 K w jedenastu równych ratach rocznych po 21.200 K od r. 1910 do r. 1920.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;

b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęte w kosztorysie od metra bie-

żącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności, lub odstąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno, jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu

kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo, jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych. spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta, uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe, wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź to w drodze licytacyi, bądź to akordów.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenie ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa, jak i wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom administracyi Państwa, jak i wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma żądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya, składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata wydziału spółki.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny. Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca na-

stępnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także wydziałowi spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. k. Nr. 68.

Nr. 77.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 28. lutego 1910 L. 3071/pr., którèm ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, o osuszeniu bagien Rzeszowskich, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 3. lutego 1910 L. 710.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, o osuszeniu bagien Rzeszowskich.

§ 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich: Dąbrowa, Trzciana, Mrowla, Świlcza, Bratkowice, Lipie, Rogóżnica, Rudna mała i Rudna wielka,

powiatu Rzeszowskiego, tudzież w gminie i obszarze dworskim Klęczany, powiatu Ropczyckiego, jest przedsiębiorstwem przymusowej spółki wodnej, która ma być zawiązaną na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być wykonane po myśli § 5 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt krajowego biura melioracyjnego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 460.000 K z uwzględnieniem zmian niwelety potoków Czarna, Osina i rowów osuszających, tudzież zastawek przy szluzach, proponowanych w protokole Komisyi reambulacyjnej z 27. maja 1908.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoków Czarnej, Mrowli, Osiny i Podrzecza, tudzież wykonanie 68 rowów osuszających i 1 kanału nawodniającego łącznej długości 92·65 km.;

2. budowę 11 szluz dla nawodnienia, 24 mostów, 44 stopni, 25 progów i 9 poideł;

3. wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu budowy;

4. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat pięć i trwać ma od wiosny 1910 do jesieni 1914.

W czasie tym wzbronione są sprzeczne z projektem budowle na wymienionych w § 2 potokach.

§ 4

Koszta projektowanych robót tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3 ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 184.000 K w pięciu równych ratach rocznych po 36.800 K od r. 1910 do r. 1914;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w maksymalnej kwocie 184.000 K w pięciu równych ratach rocznych po 36.800 K od r. 1910 do r. 1914 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 92.000 K w pięciu równych ratach rocznych po 18.400 K od r. 1910 do r. 1914.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu budowy mają być lokowane na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu budowy pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 koron;

b) inżynier adjunkt w kwocie 210 koron;

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 koron;

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 koron.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania, lub stacyi zimowej wyznaczonej poza miejscem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 kilometr przy komisyach poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bie-

żącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś, uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów,. listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli melioracyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, szkarp, brzegów, cięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy

politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczona jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczenia, należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;

2. Liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

3. Oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót;

4. Odbiór materyałów budowlanych;

5. Wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

6. Polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. Uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego miesiąca zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik kolaudacyi budowy robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo delegować zastępcę do corocznych komisyj kolaudacyjnych.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni tudzież delegat Ministerstwa rolnictwa głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

§ 15.

Kierownik budowy zajmuje się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33 osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 78.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 9. lutego 1910, Praes. 1282, którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1910 znawców do ocenienia gruntów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych oraz regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie w myśl § 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878, Nr. 30 Dz. p. p. tudzież w myśl § 14 rozp. minist. z dnia 23. kwietnia 1903, Nr. 90 Dz. p. p. zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie, mianuje dla okręgu krakowskiego c. k. Sądu krajowego wyższego na rok 1910 znawcami do oszacowania gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek następujące osoby:

A. Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Zygmunta br. Gostkowskiego, właściciela realności w Wesołowie, powiat Dąbrowa;
2. Stanisława Włodka, właściciela dóbr w Przysiekach, powiat Jasło;
3. Jana Rogawskiego, właściciela w Ołpinach, powiat Jasło;
4. Dra Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowie, powiat Kraków;
5. Włodzimierza Gasparskiego, dzierżawcę dóbr w Iwli, powiat Krosno;
6. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie, powiat Mielec;
7. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisówku, powiat Mielec;
8. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni, powiat Myślenice;

9. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności, powiat Nowy Sącz;
10. Zdzisława Wolskiego, właściciela dóbr w Siennowie, pow. Przeworsk;
11. Karola Czecza, właśc. dóbr Płaszów i Bierzanów, powiat Podgórze;
12. Adama Rudolphiego, dzierżawcę dóbr w Borku szlacheckim, powiat Podgórze;
13. Stefana hr. Bobrowskiego, właściciela dóbr w Andrychowie, powiat Andrychów;
14. Dra Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie, powiat Kalwarya;
15. Adama Finka, właściciela dóbr w Komornikach, powiat Dobczyce;
16. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego zarządcę dóbr w Sporyszu, powiat Żywiec;
17. Kazimierza Iłowickiego, dzierżawcę dóbr w Adamierzu, powiat Dąbrowa;
18. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łężkowicach, powiat Niepołomice;
19. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr w Dzikowcu, powiat Kolbuszowa;
20. Zygmunta Białobrzeskiego, administratora dóbr w Wilczej Woli, powiat Sokołów;
21. Józefa Reczyńskiego, administratora dóbr w Grębowie, powiat Tarnobrzeg;
22. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr Krasne, powiat Rzeszów;
23. Karola Skalaka, właściciela folwarku w Przybyszówce, powiat Rzeszów;
24. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr w Wadowie, powiat Kraków;
25. Zdzisława de Laveaux, dzierżawcę dóbr w Łętowicach, powiat Wojnicz;
26. Stanisława Dydyńskiego, dzierżawcę dóbr Godowa, powiat Strzyżów;
27. Władysława Turskiego, emerytowanego starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków;
28. Dominika Kwiatkowskiego, dzierżawcę dóbr Meszna szlachecka, powiat Tarnów;
29. Karola br. Lewartowskiego, dzierżawcę dóbr Wierzchosławice, powiat Tarnów;
30. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach, powiat Tarnów;
31. Franciszka Kisielewskiego, b. właściciela dóbr w Tarnowie, powiat Tarnów;
32. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie, powiat Lwów;
33. Franciszka Kamieńskiego, dyrektora dóbr ordynacyi łańcuckiej.

B. Z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach, powiat Chrzanów;
2. Franciszka Reicharda de Reichardsberg, b. dyrektora lasów ordynacyi łańcuckiej w Łańcucie, powiat Łańcut;
3. Michała Kabłąka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu, powiat Nowy Targ;
4. Włodzimierza Gasparskiego, dzierżawcę dóbr w Iwli, powiat Krosno;
5. Erwina Preglera, samoistnego gospodarza lasowego w Świerczowie, powiat Kolbuszowa;
6. Jana Pospischila, administratora lasów w Charzewicach, powiat Tarnobrzeg;
7. Antoniego Czarneckiego, nadleśniczego w dobrach hr. Branickiego w Suchej, powiat Żywiec;
8. Stefana Krokowskiego, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie, powiat Rzeszów;
9. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku, powiat Nisko;
10. Franciszka Pauera, nadleśniczego w Wierzchosławicach, powiat Tarnów;
11. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie.

C. Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Władysława Turskiego, emerytowanego starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków;
2. Edwarda Uderskiego, aut. inżyniera cywilnego i budowniczego w Krakowie, powiat Kraków;
3. Ferdynanda Wšeteczkę, emerytowanego radcę budownictwa w Krakowie, powiat Kraków;
4. Kazimierza Górskiego, aut. inżyniera budownictwa w Nowym Sączu, powiat Nowy Sącz;
5. Władysława Rippera, emerytowanego inżyniera Rady powiatowej w Wadowicach, powiat Wadowice;
6. Tomasza Słomskiego, emerytowanego c. k. radcę budownictwa, rządowo upoważnionego inżyniera budownictwa i geometrę w Bochni, powiat Bochnia;
7. Gustawa Szurka, inżyniera autor. w Skawinie, powiat Skawina;
8. Janusza Rypuszyńskiego, autor. inżyniera budownictwa i budowniczego w Tarnawie, powiat Tarnów;
9. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie, powiat Kraków.

D. Z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, właściciela fabryki w Białej, powiat Biała;
2. Michała Rossknechta, dyrektora browaru w Okocimie, powiat Brzesko.

E. Z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. starszego komisarza górn. i naczelnika okręgu górniczego w Krakowie, powiat Kraków;
2. Władysława Długosza, kierownika kopalni nafty w Siarach, powiat Gorlice.
3. Jana Łyssego, kierownika rafineryi nafty w Krakowie, powiat Kraków.

F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara Rudno Rudnickiego, właściciela w Osieku, powiat Biała;
2. Mieczysława Jaszczurowskiego, właściciela dóbr w Połomiu małem, powiat Brzesko;
3. Ludwika Nowakowskiego, pełnomocnika dóbr w Kościelcu, powiat Chrzanów;
4. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Drogini, powiat Myślenice;
5. Frydryka Muchę, arcyksiążęcego inspektora lasów w Ispie, powiat Żywiec;
6. Juliusza Wenuscha, dyrektora dóbr Nisko, powiat Nisko;
7. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodłach, powiat Chrzanów;
8. Michała Gottwalda, dyrektora lasów w Tarnobrzegu, powiat Tarnobrzeg;
9. Rudolfa Pfistera, inżyniera prywatnego w Białej, powiat Biała;
10. Władysława Turskiego, emer. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków;
11. Ferdynanda Wšeteczkę, emer. radcę budownictwa w Krakowie, powiat Kraków;
12. Maryana Kwiatkowskiego, inżyniera Rady powiatowej w Limanowie, powiat Limanowa;
13. Erwina Zipsera, właściciela fabryki sukna w Mikuszowicach, powiat Biała;
14. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach, powiat Tarnów;
15. Franciszka Kamieńskiego, dyrektora dóbr ordynacyi łańcuckiej.

Kraków, dnia 9. lutego 1910.

Stebelski w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. lutego 1910 L. 20.076, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie na pięć lat koncesyę z dnia 30 kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44/I., do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 80.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 5. marca 1910 L. 3758/pr., o zmianie ostatnich trzech ustępów § 3 b) statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu zatwierdziło rozporządzeniem z dnia 26 lutego 1910 L. 7081, zmianę § 3 b) statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem uchwaloną na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 13. października 1909 z powodu uchwalonego na tem samem posiedzeniu, a Najwyższem postanowieniem z dnia 22. lutego 1910, zatwierdzonego objęcia subsydyarnej gwarancyi kraju za dopełnienie zobowiązań Banku krajowego za obligacye komunalne pierwszej i następnych emisyi aż do wysokości stu (100) milionów koron, a mianowicie:

Dotychczasowe brzmienie ostatnich trzech ustępów § 3 b) statutu Banku krajowego uchyla się, a ustępy te mają odtąd brzmieć, jak następuje:

Oprócz tych pożyczek, udzielanych bezpośrednio wymienionym wyżej osobom prawnym, wolno Bankowi krajowemu nabywać w drodze cesyi pretensye osób trzecich, przysługujące im do Państwa, kraju i innych prawno-publicznych korporacyj w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i na podstawie tak nabytych pretensyj obligacye komunalne emitować. Wszystkie obligacye komunalne wszelkich emisyj, będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać sumy 100,000.000 (stu milionów) koron imiennej wartości.

Do emisyj obligacyj komunalnych ponad ogólną sumę stu milionów koron imiennej wartości potrzebnem jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej i następnych emisyj, aż do łącznej wysokości stu milionów koron imiennej wartości w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obligacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero, o ileby wyżej wymienione fundusze nie pokrywały zobowiązań wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 81.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. marca 1910 L. 22.630, w sprawie zezwolenia gminie Jordanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jordanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, przyzwolony pierwotnie ustawą z 28. listopada 1892 Dz. u. kr. Nr. 85, a następnie przedłużony ustawą z 30. marca 1904 Dz. u. kr. Nr. 45, w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami, na przeciąg 7 lat, t. j od 1. stycznia 1911 do końca r. 1917.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 82.

U s t a w a

z dnia 26. lutego 1910 o zezwoleniu gminie Husiatyn na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Husiatyn zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 5 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Husiatyn.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Husiatynie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Husiatynie.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 117.

Art. VIII

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych skarbu.

Wiedeń, dnia 26. lutego 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 25. marca 1910.

Nr. 83.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. lutego 1910 L. 15.255, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Śniatynie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Śniatynie dla dorosłych na 1 K 64 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 82 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

We Lwowie, dnia 14. lutego 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 84.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. marca 1910 L. 4410/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie cieszanowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Cieszanowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 67% (sześćdziesiąt siedm) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 85.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. marca 1910 L. 4425/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie grybowskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Grybowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17 czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 65% (sześćdziesiąt pięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 86.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. lutego 1910 L. 22.146, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Nowym Sączu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Nowym Sączu dla dorosłych na 1 kor. 78 hal., a dla dzieci do lat 7-miu na 90 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 87.

Obwieszczenie.

C. k. wyższy Sąd krajowy we Lwowie zamianował na wniosek c. k. Namiestnictwa w myśl § 24 ustawy z 18. lutego 1878 Dz. p. p. Nr. 30, tudzież rozporządzenia wykonawczego do ustawy z 18. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 103, dla ocenienia przedmiotów na rzecz kolei żelaznych, względnie także dla wywłaszczenia praw i budowli wodnych na cele regulacyi rzek, następujących znawców, na rok 1910.

A. Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Tomasza Schweinera, zarządcę dóbr Łysiec, pow. Bohorodczany.
2. Karola Gröglera, zarządcę dóbr Sołotwina, pow. Bohorodczany.
3. Edmunda Krzyżanowskiego, ajenta krakow. Tow. ubezp. i byłego dzierżawcę dóbr w Kozowej, pow. Brzeżany.
4. Mieczysława Urbańskiego, właściciela dóbr w Haczowie, powiat Brzozów.
5. Aleksandra Gniewosza, właściciela dóbr Potok złoty, pow. Buczacz.
6. Leona Moszyńskiego, dyrektora dóbr w Lubaczowie, pow. Cieszanów.
7. Sylwestra Hołubowskiego, właściciela dóbr w Broszniowie, pow. Dolina.
8. Jana Głowackiego, właściciela dóbr w Leśniowicach, pow. Gródek Jagielloński.
9. Leszka Cieńskiego, zarządcę dóbr Okno, pow. Horodenka.
10. Stanisława Ujejskiego, właściciela dóbr Zacisze, pow. Husiatyn.
11. Adama Chlebowicza, rządcę dóbr w Porudnie, pow. Jaworów.
12. Stanisława Osuchowskiego, byłego dzierżawcę dóbr we Lwowie, pow. Lwów.
13. Romana Ujejskiego, właściciela dóbr w Pawłowie, pow. Kamionka Strumiłowa.
14. Władysława Ossolińskiego, dzierżawcę dóbr w Horpinie, pow. Kamionka Strumiłowa.
15. Andrzeja Broniewskiego, emer. c. k. lustratora lasów i dóbr państwowych we Lwowie, pow. Lwów.
16. Tadeusza Langego, emer. dyrektora dóbr fundacyi skarbkowskiej we Lwowie, pow. Lwów.
17. Franciszka Markesa, zarządcę dóbr w Jasieniowie górnym, pow. Kosów.
18. Jana Zatorskiego, właściciela dóbr w Myczkowie, pow. Lisko.

19. Adama Tretera, właść. dóbr w Laszkach królewskich, pow. Przemyślany.

20. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Tow. wzaj. pomocy urzędników prywatnych we Lwowie, pow. Lwów.

21. Bolesława Śmiałowskiego, właściciela dóbr w Stojańcach, pow. Mościska.

22. Dr. Andrzeja Jeża, właściciela dóbr w Hawryłówce, pow. Nadwórna.

23. Juliusza Tobisa, zarządcę dóbr ks. Sanguszki w Podhorcach, pow. Złoczów.

24. Władysława Bogdańskiego, właściciela dóbr w Przemyślu, pow. Przemyśl.

25. Włodzimierza Padlewskiego, dzierżawcę dóbr w Brzuchowicach, pow. Przemyślany.

26. Józefa Fischera, ajenta krak. Towarzystwa asekuracyjnego w Rohatynie, pow. Rohatyn.

27. Wincentego Żelechowskiego, właściciela dóbr w Hrehorowie, pow. Rohatyn.

28. Władysława Olszańskiego, zarządcę dóbr Maryi hr. Badeniowej w Nowosiółkach gościnnych, pow. Rudki.

29. Karola Jędrzejowicza, właściciela dóbr w Humieńcu, pow. Sambor.

30. Bronisława Rozwadowskiego, właśc. dóbr w Turówce, pow. Skałat.

31. Stefana Moysę Rosochackiego, właściciela dóbr w Rudnikach, pow. Śniatyn.

32. Jana Pochmarskiego, rządcę dóbr w Wolicy Komarowej, pow. Sokal.

33. Józefa Csadeka, rządcę dóbr w Tuturkowicach, powiat Sokal.

34. Władysława Fabiańskiego, zarządcę dóbr w Poturzycy, pow. Sokal.

35. Bolesława Rozwadowskiego, em. c. k. starostę i byłego właściciela dóbr w Stanisławowie, powiat Stanisławów.

36. Aleksandra Stojałowskiego, właściciela realności w Stryju, powiat Stryj.

37. Bolesława Kuziana, dzierżawcę dóbr w Szlachcińcach, pow. Tarnopol.

38. Dr. Ludwika Brudzińskiego, b. dzierżawcę dóbr w Mikulińcach, powiat Tarnopol.

39. Antoniego Abgarowicza, właściciela dóbr w Bratyszowie, powiat Tłumacz.

40. Ottomara Baborskiego, dzierżawcę dóbr w Łozówce, pow. Trembowla.

41. Adama Mysłakowskiego, dzierżawcę dóbr w Mogilnicy, powiat Trembowla.

42. Józefa Bernsteina, właściciela dóbr w Koszyłowcach, powiat Zaleszczyki.

43. Dr. Adama Głażewskiego, właściciela dóbr w Chmielowej, powiat Zaleszczyki.

44. Zygmunta Dzierzanowskiego, ajenta krak. Towarzystwa ubezpieczeń w Zbarażu, powiat Zbaraż.

45. Tadeusza Rosinkiewicza, przełożonego obszaru dworskiego w Szczytowcach, powiat Zaleszczyki.

46. Adama Obertyńskiego, właściciela dóbr w Nowem Siole, powiat Żółkiew.

47. Józefa Bentza, dzierżawcę dóbr w Kijowcu, pow. Żydaczów.

48. Józefa Weigla Millereta, właściciela dóbr w Żorniskach, pow. Gródek Jagielloński.

49. Gracyana Januszkiewicza, dyrektora lasów w Koszarkach, pow. Rudki.

50. Dr. Kornela Paygerta, właściciela dóbr w Sidorowie, pow. Husiatyn.

51. Bogusława Stamirowskiego, zarządcę dóbr w Wołkowie, powiat Przemyślany.

52. Feliksa Domańskiego, dzierżawcę dóbr w Ubiniu, powiat Kamionka Strumiłowa.

53. Augusta Matkowskiego, em. star. inspektora c. k. kolei państwowych i właściciela dóbr w Majdanie lipowieckim, pow. Przemyślany.

54. Maryana Dębińskiego, dyrektora dóbr w Busku, powiat Kamionka Strumiłowa.

55. Józefa Wasilewskiego, b. rządcę dóbr i nadleśniczego we Lwowie, powiat Lwów.

56. Oktawa Salę, właściciela dóbr Wysocko i prezesa Rady powiatowej, powiat Brody.

57. Stanisława Lewickiego, dzierżawcę dóbr w Besku, powiat Sanok.

B. Z zawodu leśnictwa.

1. Rudolfa Prowosta, leśniczego w Babińcach ad Krzywcze, powiat Borszczów.

2. Kazimierza Gepperta, c. k. zarządcę lasów w Michowie, pow. Dobromil.

3. Józefa Zeńczaka, c. k. lustratora lasów w Lisowicach, pow. Dolina.

4. Adama Schwarza, c. k. zarządcę lasów w Suchodole, pow. Dolina.

5. Artura Gretschla, nadleśniczego Państwa Busk, pow. Kamionka Strum.

6. Konstantego Linderskiego, leśniczego w Jaworowie, pow. Jaworów.

7. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie, powiat Lwów.

8. Adama Tretera, właściciela dóbr w Laszkach królewskich, powiat Przemyślany.

9. Stefana Drezińskiego, lustratora lasów gminnych w Starym Samborze, powiat Stary Sambor.

10. Bronisława Rozwadowskiego, właściciela dóbr w Turówce, powiat Skałat.

11. Aleksandra Błażyńskiego, leśniczego lasów miejskich w Trembowli, pow. Trembowla.

12. Tadeusza Rosinkiewicza, przełożonego obszaru dworskiego w Szczytowcach, pow. Zaleszczyki.

13. Franciszka Lewitowicza, zarządcę dóbr w Hnilicach, pow. Zbaraż.

14. Adolfa Korpaka, leśnika w Nuszczu, pow. Zborów.

15. Jana Głowackiego, właściciela dóbr Leśniowice, pow. Gródek. Jag.

16. Antoniego Góralczyka, em. c. k. radcę leśnictwa we Lwowie, pow. Lwów.

17. Stanisława Sokołowskiego, c. k. profesora krajowej szkoły lasowej we Lwowie, powiat Lwów.

18. Hieronima Żeńczaka, leśniczego w Puławach, powiat Sanok.

19. Tadeusza Langego, em. dyrektora dóbr fundacyi skarbkowskiej we Lwowie, pow. Lwów.

C. Z zawodu budownictwa.

1. Ignacego Gachowskiego, budowniczego miejskiego w Brzeżanach, powiat Brzeżany.

2. Stanisława Rutkowskiego, budowniczego miejskiego w Jarosławiu, powiat Jarosław.

3. Władysława Stojowskiego, inżyniera Wydziału krajowego w Buczaczu, powiat Buczacz.

4. Józefa Jaegermanna, aut. inżyniera budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

5. Seweryna Blaima, em. inspektora kolei państwowych i autoryzowanego inżyniera budownictwa we Lwowie, pow. Lwów.

6. Ludwika Mianowskiego, aut. inżyniera budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

7. Klaudyusza Angermana, autor. inżyniera budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

8. Juliana Reinigera, aut. inżyniera cyw. w Przemyślu, pow. Przemyśl.

9. Artura Kühnela, autor. inżyniera budownictwa w Samborze, powiat Sambor.

10. Leona Wierzbickiego, aut. inżyniera budownictwa w Stanisławowie, powiat Stanisławów.

11. Jana Strońskiego, inżyniera Rady powiatowej w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

12. Romualda Winiarskiego, budowniczego miejskiego w Trembowli, powiat Trembowla.

13. Teodora Rybaka, em. nadkomisarza budownictwa kolei państwowych i autor. inżyniera budownictwa w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

D. Z zawodu fabrykantów.

1. Lubina Biskupskiego, właściciela fabryki narzędzi rolniczych w Kołomyi, powiat Kołomyja.

2. Franciszka Vinzenza, b. właściciela destylarni nafty w Sopowie, powiat Kołomyja.

3. Leopolda Baczewskiego, właściciela fabryki w Zniesieniu, pow. Lwów.

4. Filipa Liebermana, właściciela fabryki drożdży w Knihininie, powiat Stanisławów.

E. Z zawodu górnictwa.

1. Kazimierza Gąsiorowskiego, inżyniera górniczego w Borysławiu, powiat Drohobycz.

2. Leona Syroczyńskiego, profesora c. k. Szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat Lwów.

3. Juliusza Niedzwieckiego, c. k. radcę Dworu i profesora c. k. Szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat Lwów.

4. Klaudiusza Angermana, autor. inżyniera budownictwa i inżyniera górniczego we Lwowie, powiat Lwów.

F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych regulacyi rzek po myśli § 21 rozporządzenia wykonawczego z 21. kwietnia 1904 Dz. u. kr. Nr. 52, do ustawy z 18. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 103.

1. Władysława Serwatowskiego, właściciela dóbr w Jezierzanach, pow. Buczacz.

2. Władysława Rybczyńskiego, c. k. starszego inżyniera i kierownika budowy regulacyi Łomnicy w Kałuszu, pow. Kałusz.

3. Hyacynta Markiewicza, przełożonego obszaru dworskiego w Brodkach, powiat Lwów.

4. Kazimierza Nowarskiego, inżyniera prywatnego w Stryju, pow. Stryj.

5. Adolfa Turnaua, dzierżawcę dóbr w Tyszkowicach, pow. Przemyśl.

6. Karola Dudika, nadleśniczego w Koszarkach, pow. Rudki.

7. Stanisława Pieniążka, dzierżawcę dóbr w Meduszce, pow. Stanisławów.

8. Teodora Kozieka, właściciela dóbr w Lackiem wielkiem, pow. Złoczów.

9. Stefana Dębińskiego, administratora dóbr w Radziechowie, pow. Kamionka Strumiłowa.

Lwów, dnia 25. stycznia 1910.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 6. kwietnia 1910.

Nr. 88.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. lutego 1910 L. 126.800/09, którem po myśli ustępu drugiego przepisów wykonawczych do § 4 ustawy z dnia 20. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 51, ogłoszonych obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 2. sierpnia 1894 L. 58.567, Dz. u. kr. Nr. 72, podaje się do publicznej wiadomości okręgi i skład Komisyj licencyonujących buhaje w r. 1910.

We Lwowie, dnia 15. lutego 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Tadeusz Pilat w. r.

Okręgi i skład Komisyj licencyo-

I. Okręg c. k. krakowskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Biała	1. Powiat sądowy Biała	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężach, p. Oświęcim	Gustaw Krzemień, dzierż. d. w Jawiszowicach
	2. " " Kęty	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Wiktor Dołkowski, dzierż. d. w Kańczudze, p. Kęty
	3. " " Oświęcim	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężach, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. d. Palanka wielka, p. Oświęcim
2. Bochnia	4. " " Bochnia	Michał hr. Rostworowski, wł. dóbr Ostrów szlachecki, p. Gawłów Nowy	Witołd Jasiński, wł. dóbr Bieńkowice, p. Ujście Solne
	5. " " Niepołomice	Jan Wykowski, dz. dóbr Łęszkowice, p. Kłaj	Roman Włodek, wł. dóbr Dąbrowica, p. Brzezie
	6. " " Wiśnicz	Dr. Klemens Rutowski, wł. dóbr Łąkta górna, p. Rzegocina	Zygmunt Ruebenbauer, wł. dóbr w Kobylcu, p. Łapanów
3. Brzesko	7. " " Brzesko	Dr. Kazimierz Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko	Józef Łasiński, wł. dóbr Przyborów, p. Szczepanów
	8. " " Radłów	j. w.	j. w.

nujących buhaje w roku 1910.

Towarzystwa rolniczego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ludwik Dobija, wł. realn. w Rybaszowicach, p. Łodygowice	Tomasz Grygierzec, wł. realn. w Bestwinie	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Stanisław Kostka, naucz. szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty
Karol Hämpel, wł. dóbr w Malcu, p. Kęty	Franciszek Wiśniewski, wł. realności w Czańcu, p. Kęty	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężach	j. w.
Antoni Śmieszek, wł. dóbr w Oświęcimiu	Józef Ledwoń, wł. realn. w Babicach, p. Oświęcim	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Ludwik Turakiewicz, sekretarz Tow. rolniczego w Oświęcimiu
Dymitr Marko, c. k. weter. powiatowy w Bochni	Mieczysław Ruebenbauer, właśc. dóbr Proszówki, poczta Bochnia	Władysław Siemieński, sekretarz Tow. roln. w Bochni	
j. w.	Andrzej Stopa, rolnik w Woli batorskiej, p. Niepołomice	j. w.	Józef Stroner, zarz. dóbr Staniątki
j. w.	Józef Ożegalski, wł. dóbr Kamionna, p. Rzegocina	j. w.	Antoni Popiel, wł. dóbr w Zbydniowie, p. Łapanów
Reinhard Link, dyr. dóbr w Okocimie	Wiktor Bętkowski, wł. realn. w Słotwinie	Juliusz Kuhn, wł. dóbr Mokrzyska, p. Słotwina	Jan Stec, gospodarz w Brzezowcu, p. Słotwina
Edward Maurizio, dzierż. d. w Strzelcach wielkich, p. Szczurowa	Józef Podczaszyński, dyr. d. w Radłowie	Aleksander Kępiński, wł. d. Szczurowa	Karol Scherautz, leśniczy w Wał. Rudzie, p. Radłów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	9. Powiat sądowy Wojnicz	Dr. Kazimierz Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, poczta Brzesko	Józef Łasiński, wł. dóbr Przyborów, p. Szczepanów
	10. „ „ Zakliczyn	j. w.	j. w.
4. Chrzanów	11. „ „ Chrzanów i Jaworzno	Andrzej Chwalibóg, wł. d. w Bolęcinie, p. Trzebinia	Lucyan Szafran, wł. dóbr w Balinie, p. Chrzanów
	12. „ „ Krzeszowice	Stefan Reichard, inspektor rolniczy w Krzeszowicach	Stanisław Remin, leśniczy w Kopcach, p. Krzeszowice
5. Dąbrowa	13. „ „ Dąbrowa	Stanisław Rogoyski, adm. dóbr w Szczucinie	Piotr Marchwicki, nacz. gm. w Laskówce delastowskiej, p. Szczucin
	14. „ „ Żabno	Jan Bzowski, właśc. dóbr w Borusowej, p. Gręboszów	Marcin Krzciuk, naczelnik gm. w Sikożycach, p. Wietrzychowice
6. Gorlice	15. Północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biecz, Biesna, Bieśnik, Binarowa, Bugaj, Bystra, Dominikowice, Glinik maryampolski, Głęboka, Gorlice, Grudna kępska, Klęczany, Kobylanka, Kołkówka, Korczyna, Kryg, Kwiatonowice, Libusza, Lipinki, Łużna, Moszczenica, Mszanka, Olszyny, Pogorzyna, Racławice, Ropica polska, Rozenbark, Rzepiennik biskupi, Rzepiennik marciszewski, Rzepiennik strzyżewski, Rzepiennik suchy, Sękowa, Siary, Sietnica, Sokół, Staszkówka, Stróżówka, Strzeszyn, Szalowa, Szymbark, Turza, Wójtowa, Wola łużańska i Zagorzany)	Walery Koczanowicz, wł. d. w Moszczenicy, p. loco	Franciszek Niemczycki, wł. d. w Turzy, p. Rzepiennik strzyżowski

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Wład. Terlecki, weterynarz miejski w Wojniczu	Karol Nodzyński, aptekarz w Wojniczu	Zdzisław de Laveaux, dzierż. dóbr Łętowice, p. Bogumiłowice	Aleksander Rudnicki, kasyer w Wojniczu
Roman Jordan, wł. dóbr w Roztoce, p. Zakliczyn	Józef Budryń, nacz. gm. Kończyska, p. Zakliczyn	Antoni Florkowski, nacz. gm. w Zawadzie lanckorońskiej, p. Zakliczyn	Jan Nosek, wł. gr. w Wesołowie, p. Zakliczyn
Michał Ochnicz, c. k. wet. pow. w Chrzanowie	Józef Datoń, dzierż. dóbr w Bolęcinie, p. Trzebinia	Ludwik Nowakowski, rządca d. w Kościelcu, p. Chrzanów	Józef Ciuba, gosp. w Babicach koło Alwerni
j. w.	j. w.	Mikołaj Gędłek, dz. dóbr w Rudawie	Wincenty Mucha, wł. gr. w Rudawie
Antoni Łysik, nacz. gm. w Bolesławiu	Piotr Bartoń, gosp. w Nieczajnej, p. Dąbrowa	Szymon Glic, rolnik w Łęce szczucińskiej, p. Szczucin	Jan Szałaśny, rolnik w Radgoszczy
Feliks Musiał, rolnik w Niecieczy, p. Żabno	Walenty Pociaszek, rolnik w Żabnie	Jan Gil, nacz. gm. w Hubynicach, p. Gręboszów	Stanisław Mandziara, rolnik w Miechowicach wielkich, p. Wietrzychowice
Jan Nowak, c. k. weterynarz powiat. w Gorlicach	Erazm Łoziński, lustrator gminny w Gorlicach	ks. Jan Wałecki, proboszcz rz. kat. w Libuszy, p. Biecz	Eugeniusz Oczkowski, wł. folwarku w Głęboce, p. Biecz

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	16. Południowy, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Banice, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bodaki, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańcowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Konkuwa, Kwiatoń, Leszczyny, Lipna, Łosie, Ług, Małastów, Męcina mała, Męcina wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegonina, Przysłup, Pstrążne, Radocyna, Regetów niżny, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rozdziele, Rychwałd, Skwirtne, Smerekowiec, Uście ruskie, Wapienne, Wirchne, Wołowiec, Wysowa, Zdynia)	Wincenty z Drozdowa Byszewski, wł. dóbr w Lipinkach	Ks. Emil Jurczakiewicz, prob. gr. kat. w Uściu ruskiem, p. loco
7. Grybów	17. Powiat sądowy Ciężkowice	Wincenty Śmiałowski, wł. d. w Chodorowej, p. Grybów	Jan Mączyński, wł. dóbr w Siedliskach, p. Bobowa
	18. „ „ Grybów	j. w.	j. w.
8. Jasło	19. „ polityczny Jasło	Kazimierz Piliński, wł. dóbr w Tarnowcu, p. loco	Józef Przyłęcki, wł. dóbr w Łubnie szlacheckiem, p. Żmigród
	20. „ sądowy Frysztak	Dr. Jan Kanty Dzianott, wł. d. w Lubli, p. Frysztak	Witold Wiszniewski, dzierż. dóbr. w Biezdziatce, p. Kołaczyce
9. Kolbuszowa	21. „ autonomiczny Kolbuszowa	Roman Serednicki, sekr. Rady powiat. w Kolbuszowej	Adam Straub, rolnik w Lipnicy, poczta Dzikowiec
10. Kraków	22. „ „ Kraków	Dr. Mieczysław Pankowski, insp. hodowl. tow. rolnicz. w Krakowie	Józef Cieślewicz, dzierż. dóbr w Wadowie, p. Pleszów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Erazm Łoziński, lustrator gminny w Gorlicach	Jan Nowak, c. k. weterynarz powiat. w Gorlicach	Henryk Groblewski, wł. d. w Bystrej, p. Gorlice	Ks. G. Kalinowicz, probosz gr. kat. w w Smerekowicach, p. Gładyszów
Antoni Długoszowski. wł. d. w Lipnicy dolnej, poczta loco	Antoni Śliwa, gosp. w Bruśniku, poczta Ciężkowice	Józef Wędrychowski, c. k. weter. powiat. w Grybowie	Kazimierz Kiełbasa, rolnik w Siółkowej, p. Grybów
Ks. Teofil Karczmarczyk, prob. gr. kat. w Binczarowej, p. Grybów	Franciszek Stelmach, gospodarz w Białej wyżnej, p. Grybów	j. w.	j. w.
Dr. August Lisowiecki, wł. d. w Bezdziedzy, p. Kołaczyce	Stanisław Włodek, wł. d. w Przysiekach, p. Trzcinica	Stanisław Zaykowski, wł. d. w Czermnej, p. Swięcany	Maryan Rylski, wł. dóbr w Lipnicy dolnej
Ks. Antoni Tenczar, proboszcz rz. kat. w Łączkach	Tomasz Świerada, wł. realn. w Wojaszówce, p. Łączki	Jan Kos, gospodarz w Lubli, p. Frysztak	Franciszek Antosz, gosp. w Twierdzy, p. Frysztak
Gabryel Jarosz, roln. w Kupnie, p. Kolbuszowa	Maciej Gorzelany, rolnik w Kolbuszowej górnej, p. Kolbuszowa	Maryan Hippman, wł. d. w Trześni, p. Kolbuszowa	Ignacy Piórek, nacz. gminy w Kolbuszowej dolnej, p. Kolbuszowa
Arnold Rudka, zarz. dóbr w Morawicy, p. Balice	Jan Jarzyna, wł. realności w Bosutowie, p. Boleń	Jan Grzimek, dzierż. dóbr w Luboczy, p. Pleszów	Antoni Cybulski, dz. dóbr Grębałów, p. Kocmyrzów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
11. Krosno	23. powiat sądowy Dukla	Ludwik Dąbrowski, wł. dóbr w Dąbrówce lubatowskiej, p. Iwonicz	Feliks Sokulski, dz. dóbr w Cergowej, p. Dukla
	24. „ „ Krosno	Przemysław Cholewa, kier. kraj. niż. szkoły roln. w Suchodole, p. Krosno	Jan Skwara, gospod. w Targowiskach
12. Limanowa	25. Północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Jodłownik, Wilkowisko, Stróża, Góra św. Jana, Janowice, Szczyrzyce, Krasne, Słupia, Mstów, Rzeki, Kostrza-Ryje, Skrzydlna, Wola skrzydlańska, Przenosza, Szyk i Pogorzany)	Feliks Sandoz, kraj. instr. hodow. w Soboniowicach, poczta Wieliczka	Jan Żochowski, wł. dóbr w Laskowej, p. Limanowa
	26. Południowy, (obejmujący wszystkie gminy i obszary dworskie autonomicznego powiatu limanowskiego z wyłączeniem gmin i obszarów dworskich, należących do okręgu północnego)	Stefan Boguszewski, insp. hod. w Krakowie	Władysław Walter, wł. dóbr w Świdniku, p. Łukowica
13. Mielec	27. Wschodni mielecki, (obejmujący część powiatu na wschód od Wisłoki)	Wacław Oborski, wł. dóbr w Mielcu	Konstanty hr. Romer, wł. d. Borowa
	28. Zachodni czermiński, (obejmujący część powiatu na zachód od Wisłoki)	j. w.	j. w.
14. Myślenice	29. Powiat autonomiczny Myślenice	Wincenty Schmidt, wł. dobr w Krzywaczce, p. Izdebnik	Mieczysław Skoda, nadleśniczy w Stróżach, p. Myślenice
15. Nisko	30. Powiat sądowy Nisko	Dr. Kazimierz Jędrzejowicz, wł. i pełnom. dóbr w Rudniku, p. loco	Stanisław Kamiński, zarz. d. w Narcie, p. loco
	31. „ „ Ulanów	Dr. Stanisław Kostheim, wł. d. w Zarzycach, p. Ulanów	Franciszek Zięba, kier. szkoły ludowej w Zarzeczu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Edward Świderski, sekr. Rady powiat. w Krośnie	Aleksander Obłaza, nacz. gminy w Dukli	Kazimierz Łaczyński, wł. d. Równe	Jędrzej Karczmarski, gospod. w Teodorówce, p. Dukla
j. w.	Jan Chędzyński, przełożony obsz. dwor. w Potoku, p. Jedlicze	Franciszek Szubra, gospod. w Suchodole, p. Krosno	Paweł Nawrocki, rolnik w Odrzykoniu, p. Krosno
Maryan Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie	Aleksander Dydyński, wł. d. w Słupiu, p. Jodłownik	Jan Drożdż, rolnik w Jodłowniku	Jędrzej Węgrzyn, rolnik w Górze św. Jana, p. Szczyrzyce
j. w.	Józef Franczyk, wł. realn. w Zbłudzy, p. Kamienica	Zygmunt Krzyszkowski, wł. d. w Świdniku, p. Łukowica	Franciszek Marek, rolnik w Dobrej
Władysław Trzecieski, wł. d. w Zdakowie, p. Gawłuszowice	Andrzej Sehn, nacz. gminy w Tuszowie, p. Chorzelów	Gustaw Szaszkiewicz, wł. d. w Rzemieniu, p. Rzochów	Ludwik Ulrych, wł. realn. w Maliniu, pow. Chorzelów
Jan Rządzki, właśc. realn. w Rzedzianowicach, p. Mielec	Paweł Miłoś, nacz. gminy w Pławiu, p. Borowa	Jan Artwiński, wł. d. w Kliszowie, p. Gawłuszowice	Piotr Budzyński, dzierż. dóbr w Partyniu, p. Radomyśl
Andrzej Średniawski, wł. realn. w Górnej wsi, p. Myślenice	Józef Janiczak, nacz. gm. Łętownia	Franciszek Rewer, zarządca lasów arcyksiążęcych w Zawoji	Piotr Kula, rolnik w Górnej wsi, p. Myślenice
Ludwik Ostrzechański, kasyer dóbr w Kopkach, p. Rudnik	Józef Stelmach, nacz. gminy w Nisku	Ks. Wojciech Sapecki, prob. rz. kat. w Racławicach, p. Nisko	
Henryk Chochorowski, gospod. w Pysznicy	Jan Szostak, nacz. gm. Bieliniec, p. Ulanów	Władysław Waldeck, kontr. d. Pysznica	Zygmunt Olszewski, kontr. dóbr Zarzecze

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
16. Nowy Sącz	32. Powiat sądowy Nowy Sącz	Jan Skąpski, dz. d. Brzeźna, p. Nowy Sącz	Feliks Berski, wł. fol. Gorzków, pow. Nowy Sącz
	33. Powiaty sądowe Stary Sącz i Muszyna	Roman Reklewski, wł. d. w Rogach, p. Podegrodzie	Józef Reklewski, współwłaściciel d. Rogi, p. Podegrodzie
17. Nowy Targ	34. Powiat autonomiczny Nowy Targ	Aleksander Lgocki, wiceprezes Rady pow. w Nowym Targu	Stanisław Drohojowski, wł. d. w Czorsztynie
18. Pilzno	35. „ sądowy Pilzno	Antoni Wejda, wł. d. w Parkoszu, p. Pilzno	Józef Frenkel, wł. dóbr w Machowej, p. Pilzno
	36. „ „ Brzostek	j. w.	Alfred Czernek, rządca dóbr w Kieciu, p. Brzostek
19. Ropczyce	37. „ „ Ropczyce	Tadeusz Skołuba, wł. d. w Łubzinie, p. Ropczyce	Wojciech Biela, gospodarz w Ostrowie, p. Ropczyce
	38. „ „ Dębica	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica	Władysław hr. Bobrowski, wł. d. Latoszyn, p. Dębica
20. Rzeszów	39. Powiaty sądowe Rzeszów i Głogów	Jan Gumiński, wł. dóbr w Zalesiu, p. Rzeszów	Wincenty Turowski, dyr. dóbr. Boguchwała
	40. Powiat sądowy Tyczyn	Piotr Łastowiecki, wł. d. w Hadlem, p. Jawornik polski	Jan Skuciński, c. k. st. wet. powiatowy w Rzeszowie
	41. „ „ Strzyżów	Stanisław Dydyński, wł. d. w Godowej, p. Strzyżów	Dr. Ignacy Wołkowicki, właśc. dóbr w Strzyżowie
21. Tarnobrzeg	42. „ „ Rozwadów	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie, p. loco	Floryan Skačel, leśniczy w Brzoży, p. Gorczyce

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stanisław Potoczek, wł. gruntu w Rdziostowie, p. Nowy Sącz	Józef Wójcik, właśc. gruntu w Biegonicach, p. Nowy Sącz	Franciszek Kopaczyński, sekr. Tow. roln. w Nowym Sączu	Jan Piskorski, c. k. wet. w Nowym Sączu
Józef Maciuszek, gospodarz w Podegrodziu, p. loco	Jan Faron, właśc. gruntu w Maszkowicach, p. Łącko	j. w.	j. w.
Wawrzyniec Ptaś, wł. gosp. w Nowym Targu	Konstanty Dziewolski, wł. d. w Krościenku	Jan Pietraszkiewicz, sekr. Rady powiat. w Nowym Targu	Józef Grabowski, sekr. Tow. roln. w Nowym Targu
Jan Handzel, gosp. w Lipinach, p. Pilzno	Kazimierz Czerwiec, gosp. w Róży, p. Zassów	Piotr Kleszcz, rolnik w Wiewiórce, p. Zassów	Wojciech Jeleń, rolnik w Lubczy, p. Jodłowa
Andrzej Tułecki, wł. realn. w Brzostku	Józef Nawracaj, gospodarz w Przeczycy, p. Brzostek	Jan Warzecha, gospodarz w Jodłowej, p. loco	Józef Korasadowicz, rolnik w Siedliskach, p. Brzostek
Tomasz Dyła, rolnik w Borku wielkim, p. Sędziszów	Floryan Daniel, gospodarz w Przedmieściu sędzis., p. Sędziszów	Michał Serwacki, c. k. weter. pow. w Ropczycach	Jakób Andreasik „Czernik", rolnik w Brzezinach, p. Wielopole skrz.
Michał Jedynak, wł. realn. w Paszczynie, p. Dębica	Józef Chmielowski, dzierż. dóbr w Sepnicy, p. Dębica	Walenty Muszyński, nacz. warst. Spółki wyrobów betonowych w Dębicy	Józef Gawle, gosp. w Grabinach
Jan Mazaraki, dz. dóbr w Krasnem, p. Starzów	Antoni Smagała, wł. gruntu w Trzcianie k. Rzeszowa	Jan Bieniaszewski, wł. d. w Wysokiej, p. Głogów	Jan Mglej, wet. m. w Rzeszowie
Mieczysław Nowak, wł. d. w Błażowej	Andrzej Pluta, gosp. w Szklarach	Feliks Neustein, rolnik w Hucisku, p. Jawornik polski	Tomasz Filip, roln. w Borku starym, p. Tyczyn
Teofil Drzewicki, wł. d. w Niebylcu, p. loco	WincentyTęczar, gospodarz w Godowej, p. Strzyżów	Tadeusz Sroczyński, c. k. wet. w Strzyżowie	Marcin Dziadek, rol. w Dobrzechowie
Teofil Grzesiak, rz. d. w Kotowej woli, p. Zbydniów	Adam Grzywacz, gospodarz w Gorczycach	Jan Pospisil, leśniczy w Rzeczycy dług. p. Radomyśl	Stanisław Kołodziej, wł. realn. w Woli rzeczyc. p. Radomyśl

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	43. Powiat sądowy Tarnobrzeg	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie	Feliks Myszkowski, rządca dóbr w Wymysłowie, p. Tarnobrzeg
22. **Tarnów**	44. „ „ Tarnów	Karol br. Lewartowski, dzierż. dóbr w Wierzchosławicach, p. Bogumiłowice	Jan Michalik, rządca dóbr w Klikowej, p. Tarnów
	45. „ „ Tuchów	Bolesław Bossowski, wł. d. w Bistuszowej, p. Ryglice	Zygmunt Zawadzki, wł. d. w Szydłowej, p. Gromnik
23. **Wadowice**	46. Andrychów-Kalwarya, (obejmujący gminy na południe od gościńca rządowego prowadzącego z Kalwaryi do Andrychowa, tudzież na północ od tego gościńca ale przy samym gościńcu położone)	Franciszek Dziobek, rolnik w Zygodowicach p. Wadowice	Antoni Szczerbowski, wł. d. w Frydrychowicach, p. Wadowice
	47. Wadowice-Zator, (obejmujący gminy na północ od powyższego gościńca położone z wyjątkiem gmin do gościńca przytykających)	j. w.	j. w.
24. **Wieliczka**	48. Powiat polityczny Wieliczka	Adam Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie koło Dobczyc	Paweł Walencinowicz, właśc. dóbr w Bojańczycach, p. Dąbie koło Dobczyc
	49. „ „ Podgórze	Józef Śliwiński, wł. d. w Kossocicach, p. Podgórze	Stanisław Podlewski, wł. d. w Gaju, p. Mogilany
25. **Żywiec**	50. Pow. autonomiczny Żywiec	Stanisław Kostka, naucz. kraj. niższej szkoły roln. w Kobiernicach, p. Kęty	Józef Studencki, wł. realn. w Żywcu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Władysław Trzeciak, rząd. d. w Baranowie	Waleryan Wryk, wł. realn. w Wielowsi, p. Nadbrzezie	Edward Stanslicki, rząd. dóbr w Trześni, p. Nadbrzezie	Kazimierz Tomaszewski, rządca d. w Miechocinie, p. Tarnobrzeg
Władysław Przybyłkiewicz, sekr. Wydziału pow. w Tarnowie	Jan Mężyk, wł. gr. w Łęgu ad Partyń, p. Żabno	Ignacy Modelski, dzierż. d. w Szynwałdzie	Stanisław Michalik, gosp. w Łęgu ad Partyń, p. Żabno
Jan Wańtuch, gosp. w Burzynie, p. Tuchów	Stanisław Florek, wł. gruntu w Gromniku	Dominik Kwiatkowski, adm. d. w Bełkcicach, p. Tuchów	Józef Wawrzyk, dz. d. w Piotrkowicach, p. Tuchów
Franciszek Gieruszczak, gosp. grunt. w Targowicy, pow. Andrychów	Walenty Faber, gospod. grunt. w Barwałdzie górnym, p. Kalwarya	Henryk Zipser, dzierżawca dóbr w Inwałdzie, p. Andrychów	Rudolf Fuchs, dzierżawca dóbr w Jastrzębiu, p. Lanckorona
Jan Świerguła, gospodarz gr. w Laskowej, p. Zator	Jakób Szwed, gosp. w Ryczowie	Jan Nidecki, nacz. gminy w Radoczy, p. Wadowice	Józef Gonscher, dzierż. d. Rudze, p. Zator
Dr. Paweł Stonawski, wł. d. w Tomaszkowicach, p. Wieliczka	Henryk Mieroszowski, wł. d. w Biskupicach, p. Wieliczka	Maryan Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie koło Dobczyc	Jan Skoda, rządca dóbr w Jawczycach, p. Gdów
Władysław Słapa, wł. d. w Lusinie, p. Swoszowice	Antoni Góra, właśc. realn. w Gołkowicach, p. Wieliczka	Władysław Kwieciński, dyr. Spółki rolniczej w Skawinie	Adam Rudolfi, dzierżawca d. w Borku szlacheckim, pow. Skawina
Stanisław Kohlberger, c. k. wet. pow. w Żywcu	Jan Pantofliński, handlarz nierogacizną w Żywcu	Władysław Kępiński, wł. d. w Moszczanicy, p. Żywiec	Stanisław Niniewski sekr. Tow. roln. w Żywcu

II. Okręg c. k. galicyjskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Bóbrka	1. Powiat sądowy Bóbrka wraz z gminą i obsz. dw. w Juszkowcach	Alfred Mały, właść. dóbr w Wołowem, p. Bóbrka	Stanisław Zwolski, wł. dóbr w Bryńcach, poczta Wybranówka
	2. Powiat sądowy Chodorów wraz z gminami i obsz. dw. w Bąkowcach, Berteszowie, Lubeszce, Repechowie, Trybuchowcach i Żabokrukach	Wiktor Korzenny, wł. dóbr w Brzozdowcach	Tadeusz Link, pełnom. dóbr w Chodorowie
2. Bohorodczany	3. Powiat sądowy Bohorodczany	Tomasz Schweiner, wł. dóbr Łysiec	Jan Pokorny, rządca dóbr Bohorodczany
	4. „ „ Sołotwina	Ks. Nestor Rudnicki, prob. gr. kat. w Jabłonce p. Sołotwina	Ks. Marceli Krzyczkowski, prob. gr. kat. w Rosulnej
3. Borszczów	5. „ „ Borszczów	Maryan Bogdanowicz, dzierż. dóbr w Dobranówce, p. Jezierzany	Edmund Dzierzek, wł. d. w Wierzchniakowcach, poczta Borszczów
	6. „ „ Mielnica	Karol Henisch, wł. d. w Kudryńcach, p. loco	Tadeusz Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Iwaniu pustem, p. Mielnica
4. Brody	7. „ „ Brody	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Ks. Józef Cegielski, proboszcz obrz. gr. w Hołoskowicach, p. Brody
	8. „ „ Łopatyn	Zdzisław Eder, dzierż. dóbr w Stołpiniu, p. Toporów	Włodzimierz Biliński, c. k. st. weterynarz pow. w Brodach
	9. „ „ Załoźce	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	j. w.

Towarzystwa gospodarskiego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Dmytro Dyba, rolnik w Berteszowie p. Strzeliska nowe	Adam Koppe, właść. realn. w Ernsdorfie, p. Bóbrka	Adolf Gajewski, rządca dóbr w Romanowie	Kazimierz Niezabitowski, wł. dóbr Łanki małe, poczta Bóbrka
Józef Hamkała, wł. realn. w Horodyszczu królewskiem. p. Chodorów	Hryń Czad, rolnik w Horodyszczu królewskiem, p. Chodorów	Adam Ożarowski. rządca dóbr wOstrowie. p. Borynicze	WładysławWeisman wł. dóbr Łuczany, p. Borynicze
Stanisław Cwynar, wł. real. w Bohorodczanach	Fedor Sawczyn, naczeln. gminy Bohorodczany stare	Aleksy Barabasz, rolnik w Bohorodczanach starych, p. Bohorodczany	Michał Kozorys, rolnik w Bohorodczanach
Ks. Grzegorz Procyk, prob. gr. kat. w Manasterzanach, p. Sołotwina	Michał Steblecki, naczelnik gm. Rosulna	Oskar Hofmokl. weterynarz miejski w Stanisławowie	Jan Marzewski, naczelnik gminy Bohorodczany
Zygmunt Kościszewski, dyrektor dóbr w Bilczu złotem	Prokop Żary, gospod. w Łanowcach, p. Jezierzany	Zygmunt Piszczkowski, rządca dóbr w Cyganach p. Łosiacz	Zdzisław Dobek, wł. dóbr Piłatkowce, p. Jezierzany
Kazimierz Junosza Borkowski, dzierż. dóbr w Horoszowej p. Uście biskupie	Hryc Feszczuk, gosp. w Sopachowie p. Krzywcze górne	Felicyan Sochanik, rządca dóbr w Mielnicy	Stanisław Skowroński, dzierż. dóbr, Kudryńce
Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Ponikwa	Ks. Jan Mrzygłodowicz, prob. obrz. gr. kat. w Ditkowcach, p. Założce	Ks. Jan Suchorowski, gr. kat. prob. w Koniuszkowie	WładysławGniewosz, wł. d. w Kontach, p. Ożydów
Otokar Nowotny, leśn. w Zbrojach ad Stanisławczyk	Ks. Michał Gromadka prob. gr. kat. w Laszkowie p. Łopatyn	Stanisław hr. Sokolnicki, właść. dóbr w Opłucku, p. Ohladów	Ks. Józef Zawisza, rzym. kat. prob. w Szczurowicach
Bolesław Miączyński wł. dóbr w Palikrowcach, p. Podkamień	Ks. Teodozy Effinowicz, prob. obrz. gr. kat. w Popowcach, p. Podkamień	Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Brody	Damian Udrycki, wł. dóbr w Łukawcu, p. Pieniaki

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
5. Brzeżany	10. powiat sądowy Brzeżany	Sylwester Maramorosz, wł. d. w Poruczynie, p. Buszcze	Józef Krajczyk, dzierżawca d. w Leśnikach, p. Brzeżany
	11. " " Kozowa	Włodzimierz Leszczyński, dzierż. dóbr w Kozówce, p. Kozowa	Zygmunt Bajewski, dzierż. d. w Wybudowie, p. Koniuchy
6. Brzozów	12. " " Brzozów	Mieczysław Urbański, wł. dóbr w Haczowie, p. loco	Stanisław Bobowski, rządca dóbr w Jasionowie, p. loco
	13. " " Dynów	Stefan Trzecieski, właśc. dóbr w Dynowie	Juliusz Nowakowski, dzierż. dóbr Bartkówka, p. Dynów
7. Buczacz	14. " " Buczacz	Jan Turkułł, dzierż. dóbr Znibrody, p. Jasłowice	Wacław Osiadacz, wł. realn. w Petlikowcach starych, p. Ossowce
	15. " " Monasterzyska	Władysław Serwatowski, wł. dóbr Jezierzany	Bazyli Lewicki, wł. realności w Monasterzyskach
	16. " " Potok złoty	Mieczysław Ksawery Potocki, wł. dóbr w Kosmierzynie, p. Potok złoty	Tomasz In, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty
8. Cieszanów	17. " " Cieszanów	Zygmunt Dobrzyński, dzierż. d. w Lublińcu nowym, p. Cieszanów	Hugo br. Wattmann, wł. dóbr w Rudzie różanieckiej, p. loco
	18. " " Lubaczów	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu p. Cieszanów	Gustaw Rupp, dzierż. dóbr w Załużu, p. Lubaczów
9. Czortków	19. " autonomiczny Czortków	Franciszek Rudrof, wł. dóbr w Romaszówce, p. Dżuryn	Tadeusz Szeliga Potocki, właść. dóbr w Uhryniu, poczta Czortków

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Horumbek, rolnik w Litiatynie	Ks. Daniel Zarzycki, prob. gr. kat. w Augustówce, p. Koniuchy	Jan Sokulski, dzierżawca dóbr w Rohaczynie, p. Kurzany	
Jan Haupt, rolnik w Płańczy małej p. Zborów	Piotr Grubiak, rolnik w Kosowej	Tomasz Maramorosz, dzierż. d. w Olesinie, p. Kozowa	Adolf Greis, dzierż. dóbr Ułanisze, p. Kozowa
Antoni Kraiński, wł. dóbr w Jabłonce, p. Dydnia	Piotr Kwiatkowski, wł. folw. Rudawiec, p. Izdebki	Zdzisław Kwolewski, dzierż. dóbr w Trześniowie, p. Wróblik szlachecki	Kazimierz Ostaszewski, wł. d. Turzepole, p. Jasionów
Franciszek Trzciński, wł. d. w Gdyczynie, p. Dynów	Aleksander Węgliński, leśniczy w Warze, p. Dynów		Józef Janosz, rządca dóbr, Bachórz
Franciszek Piórecki, rządca w Browarach, p. Jazłowiec	Henryk Zdzański, wł. realn. w Trybuchowcach, p. Buczacz	Stanisław Rudrof, wł. dóbr w Bobulińcach, p. Ossowce	Piotr Babiak, rolnik w Medwedowcach, p. Buczacz
Wacław Lipczyński, leśniczy w Buczaczu	Antoni Sowa, naczelnik gminy Barysz	Kajetan Abgarowicz, dzierż. dóbr Dubienko, p. Monasterzyska	Grzegorz Sowa, rolnik w Baryszu
Zygmunt Orski, wł. dóbr w Jamnej, p. Koropiec	Dmytro Hołowecki, naczelnik gminy Skomorochy, p. Potok złoty	Aleksander Gniewosz, wł. dóbr, Potok złoty	Michał Baraniecki, właśc. realności w Ostrej, p. Koropiec
Stefan Jakubowski, c. k. st. wet. w Cieszanowie	Stanisław Rylski, lustrator gminy w Cieszanowie	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu, p. Cieszanów	Marceli Jaworski, rządca dóbr w Gorojcu p. Cieszanów
j. w.	Edward Müller, dz. dóbr w Dachnowie p. Cieszanów	Dyonizy Krokowski, dzierż. dóbr w Suchej woli, p. Oleszyce	Antoni Koralewski, dzierż. d. w Zalesiu ad Staresioło, p. Oleszyce
Zdzisław Szaszkiewicz, dzierż. dóbr w Dżurynie	Roman Ochocki, wł. dóbr w Kalinowszczyźnie, p. Białobożnica	Leonard Sawicki w Olszynie, p. Czortków	Józef Korzeniowski, w Wygnańcu p. Czortków

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
10. Dobromil	20. powiat sądowy Bircza	Stefan Janiszewski, wł. dóbr w Malawie, p. Lipa	Jan Janiszewski, wł. dóbr w Leszczawie dolnej, p. Bircza
	21. „ „ Dobromil	Aleksander Pragłowski, wł. d. w Komarowicach, p. Nowe miasto	Józef Młotkowski, wł. d. Truszowice. p. Niżankowice
11. Dolina	22. „ „ Bolechów	Dr. Stanisław Kotłowski, lekarz w Dolinie	Ks. Włodzimierz Sojka, prob. gr. kat. w Ceniawie, poczta Rożniatów
	23. „ „ Dolina	j. w.	j. w.
	24. „ „ Rożniatów	j. w.	j. w.
12. Drohobycz	25. Powiat sądowy Drohobycz z wyłączeniem gminy i obszaru dworskiego w Schodnicy	Rajmund Jarosz, burmistrz w Drohobyczu	Franciszek Brüch, zarządca lasów Gaje niżne, p. Gaje wyżne
	26. Powiat sądowy Medenice	Juliusz Frey, dzierż. dóbr w Oparach, p. Medenice	Rudolf Frey, dzierż. dóbr, Dołhe ad Medynice, p. Medyn
	27. Powiat sądowy Podbuż wraz z gminą i obszarem dworskim Schodnica	Antoni Anderka, st. leśniczy w Podbużu	Ks. Antoni Mikołajewicz, prob. gr. kat. w Podbużu
13. Gródek Jagielloński	28. Powiat sądowy Gródek Jagielloński	Jan Głowacki, wł. d. w Leśniowcach, p. Weissenberg	Franciszek Bobowski, ajent Tow. wzaj. ubezp. w Gródku Jagiellońskim
	29. „ „ Janów	Józef Weigel-Milleret, wł. d. w Żorniskach, p. Domażyr	Władysław Piotrowski, dyr. lasów w Janowie

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Łomnicki, nacz. gminy w Birczy	Zygmunt Kapiszewski, dzierż. dóbr w Rybotyczach	Herman Bleicher, dzierż. d. w Kuźminie, p. Tyrawa wołoska	Michał Wiśniowski, nacz. gm. Malawa, p. Lipa
Jan Tesla, rolnik i naczelnik gminy w Lacku, p. Dobromil	Michał Tustanowski, dyr. Tow. zalicz. w Dobromilu	Franciszek Bukłada, gospod. w Posadzie nowomiejskiej, p. Nowe miasto	Piotr Geisler, właśc. realności w Dobromilu
Lipman Bornstein, weterynarz miejski w Bolechowie	Noe Gutentag, weterynarz miej. w Dolinie	Wilhelm Pfeifer, gosp. w Wołoskiej wsi, p. Bolechów	Aftanas Borys, gosp. w Niniowie dolnym, p. Morszyn
Noe Gutentag, weterynarz w Dolinie	Leon Lubliner, c. k. weter. pow. w Dolinie	Wacław Deindl, gospodarz w Dolinie	Ignacy Soroczyński, gosp. w Dolinie
Leon Lubliner, c. k. wet. pow. w Dolinie	Noe Gutentag, wet. miej. w Dolinie	Emil br. Wallisch, zarząd. fundac., hr. Skarbka w Rożniatowie	Leon Dyrow, gosp. w Ceniawie, p. Rożniatów
Michał Treit, wł. realn. w Stebniku	Antoni Bychowski, zarz. d. Rychcice, p. Drohobycz	Jan Kiszko, naczelnik gminy w Kołpcu, p. Stebnik	Marcin Armbruster, wł. realn. w Stebniku
Feliks Ostafiński, zarząd. lasów w Letni, p. Medenice	Jakób Zintel, nacz. gminy Königsau, p. Medenice	Filip Höhn, wł. real. w Ugartsberg, p. Medenice	Piotr Małaszczak, sek. gm. w Lityniu
Aleksander Kryśka, wł. dóbr w Winnikach, p. Czerchawa	Stefan Kulczycki, wł. realn. w Podmanasterku, p. Podbuż	Ks. Anatol Kozaniewicz, prob. obrz. gr. kat. w Bystrzycy, p. Podbuż	Karol Hawranek, leśniczy w Podbużu
Ozyasz Lille, c. k. wet. pow. w Gródku	Adolf Paluch, wet. miej. w Gródku	Henryk Kintze, wł. d. w Zuszycach, p. Mszana	Piotr Bachman, nacz. gminy w Neuhof, p. Gródek Jagiell.
j. w.	j. w.	Gracyan Radomski, wł. d. w Jamelnie, p. Domażyr	Jerzy Scheer, wł. realn. w Rottenhanie k/Gr., p. Janów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
14. Horodenka	30. Powiat sądowy Horodenka	Wiktor Abrahamowicz, dzierż. dóbr w Tyszkowcach, p. Horodenka	Józef Froń, kier. kr. niż. szkoły rolniczej w Horodence
	31. „ „ Obertyn	Antoni Theodorowicz, właśc. dóbr w Żukowie, poczta Obertyn	Kazimierz Przybysławski, wł. dóbr w Unizu, p. Czernelica
15. Husiatyn	32. „ „ Husiatyn	Władysław Mieczychowski, dzierż. d. Łózki ad Kociubińce, p. Kopyczyńce	Władysław Chaszczyński, leśniczy w Husiatynie
	33. „ „ Kopyczyńce	Włodzimierz Cieński, wł. dóbr w Uwiśle, p. Chorostków	Jan Górski, gospod. w Hadyńkowcach, p. Probużna
16. Jarosław	34. Powiaty sądowe Jarosław i Pruchnik	Włodzimierz hr. Szembek, wł. dóbr Węgierka, poczta Pruchnik	Stanisław Zalasiński, wł. dóbr Cieszanów mały p. Zarzecze
	35. Powiat sądowy Radymno	Stanisław Kisilewski, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno	Ks. Stanisław Lechicki, kanonik i prob. w Kaszycach pow. Kosienice
	36. „ „ Sieniawa	Aleksander Ostrowski dz. d. w Adamówce	Feliks Iwanowski, dz. dóbr Dąbrowiec, p. Cieplice
17. Jaworów	37. „ „ Jaworów	Jan hr. Szeptycki, wł. dóbr w Przyłbicach, p. loco	Franciszek hr. Colonna-Czosnowski, wł. dóbr w Ożomli
	38. „ „ Krakowiec	Henryk Karczewski, wł. d. w Morańcach, p. Krakowiec	Stanisław Myszkowski, wł. d. w Hruszowicach, poczta Stubno
18. Kałusz	39. „ „ Kałusz	Wojciech Komornicki, wł. d. w Babinie, p. Bednarów	Jan Frankiewicz, c. k. weter. powiat. w Kałuszu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Tytus Zulauf, dyrek. powiat. Kasy oszcz. w Horodence	Kajetan Passakas, wł. d. w Kolankach, p. Czernelica	Maryan Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Jasienowie polnym, p. Horodenka	Jan Wielowiejski, wł. dóbr w Olejowej Korolówce, p. Horodenka
Józef Prokocimer, współwłaśc. dóbr w Obertynie	Marceli Gawliński, nacz. gm. w Obertynie	Leon Teodorowicz, dzierż. d. w Olejowej, poczta Horodenka	Witołd Jastrzębski, dyr. kasy zaliczk. i właśc. realności w Obertynie
Paweł Turecki, nacz. gminy w Samołuskowcach p. Horodnica	Łukasz Czajkowski, gospod. w Tłusteńkiem	Czesław Świrski, rządca dóbr w Olchowczyku polnym, p. Husiatyn	Eliasz Anders, rządca dóbr w Hadyńkowcach, p. Probużna
Kazimierz Horodyski, wł. dóbr w Żabincach, p. Probużna	Kazimierz Cieński, dzier. dóbr w Uwiślu, p. Chorostków	Jan Solecki, właśc. realności w Kopyczyńcach	Maryan Nanowski, kontrol. dóbr w Hadyńkowcach, poczta Probużna
Marcin Górski, wł. grunt. w Zarzeczu	Antoni Sobień, wł. gruntu w Muninie, p. Jarosław	Franciszek Dobrowolny, dz. d. w Jankowicach, p. Boratyn	Tomasz Maziarek, wł. g. roln. w Pawłosiowie, p. Jarosław
Julian Krupka, rządca w Wysocku, p. Surochów	Joachim Gwóźdź, rolnik w Morawsku, p. Jarosław	Marcin Popkiewicz, właśc. gosp. roln. w Radymnie	Franciszek Urbanek, dzierż. d. w Skołoszowie, p. Radymno
Onyszko Skweres, roln. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek Piatek, rolnik w Nielepkowicach, p. Wiązownica	Ludwik Łysakowski, dzierż. d. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek Krokowski, dzierż. dóbr w Sieniawie
Leon hr. Szeptycki, wł. dóbr w Bruchnalu, p. Przyłbice	Adam Chlebowicz, pełnomocnik dóbr w Porudnie, p. Jaworów	Aleksander Weissman - Zawidowski, właśc. d. w Starzyskach, p. Szkło	Klemens Majewski, wł. dóbr. w Jaworowie
Tadeusz Kapiszewski, wł. d. w Kobylnicy wołoskiej, p. Wielkie Oczy	Karol Kaiper, wł. d. w Semerówce, p. Nahaczów	Romuald Fangor, wł. dóbr w Świdnicy, p. Krakowiec	Stefan Younga, wł. dóbr w Nahaczowie
Bronisław Zborowski, sekr. Rady powiat. w Kałuszu	Dr. Adolf Wurst, c. k. starszy lekarz p. w Kałuszu	Stefan hr. Łoś, wł. dóbr w Chocimie, p. Kałusz	

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	40. Powiat sądowy Wojniłów	Feliks Scazighino, wł. dóbr w Przewoźcu, p. Wojniłów	Władysław Rozwadowski, wł. dóbr w Dołpotowie, p. Wojniłów
19. Kamionka strumiłowa	41. „ „ Busk z wyłączeniem gminy i obszaru dw. w Rudkach	Marcin Dembiński, pełnomocnik dóbr w Busku	Kazimierz Deszborg, wet. m. w Busku
	42. Powiat sądowy Kamionka strum. wraz z gminą i obsz. dw. w Rudkach	Władysław Ossoliński, dzierż. dóbr w Horpiniu. p. Kamionka strum.	Józef Bartmański, wł. d. w Tadanie, p. Kamionka strum.
	43. Powiat sądowy Radziechów	Henryk Gottleb Haszlakiewicz, właśc. d. Koleśniki p. Toporów	Adam Kosecki, wł. d. Tetewczyce, p. Radziechów
20. Kołomyja	44. „ „ Gwoździec	Leon Puzyna, właśc. dóbr w Gwoźdźcu	Kajetan Agopsowicz, wł. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec
	45. „ „ Kołomyja	Antoni Strzelbicki, wł. d. w Wołowej, p. Matyjowce	Mieczysław Jasiński, sekr. Rady pow. w Kołomyji
	46. „ polityczny Peczeniżyn	Jan Kleski, wł. d. w Wierbiążu, p. Kołomyja	Stanisław Jasiński, wł. dóbr w Pererowie, p. Matyjowce
21. Kosów	47. „ sądowy Kosów	Stanisław Bursa, wł. aptoki w Kosowie	Ks. Jan Rogożyński, proboszcz obrz. gr. kat. w Szeszorach, p. Pistyń
	48. Powiaty sądowe Kuty i Żabie	Ks. Michał Walnicki, prob. obrz. gr. kat. w Kobakach, p. Rożnów	Grzegorz Jakubowicz, wł. d. w Kutach
22. Lisko	49. Powiat sądowy Lisko	Bronisław Kachnikiewicz, c. k. wet. pow. w Lisku	Antoni Szulakiewicz, dz. d. w Jankowcach, p. Lisko

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Bronisław Barzykowski, dzierż. dóbr. w Siółce, p. Wojniłów	Józef Jaworski, wł. dóbr w Wojniłowie	Dr. Ludwik Smoleński, c. k. sędzia p. w Wojniłowie	Henryk Mierzeński, wł. dóbr w Dubowicy, p. Wojniłów
Wincenty Rozwadowski, właśc. dóbr w Kozłowie, p. Milatyn nowy	Ks. Jan Dorosz, proboszcz obrz. gr. kat. w Rakobutach, p. Busk	Matwij Zieliński, rolnik w Rakobutach, p. Busk	Artur Gretschel, nadleśn. w Grabowej
Józef Kupczyński, właściciel realności w Kamionce strum.	Jan Lewicki, właśc. realn. w Kamionce strumiłowej	Adam Bogusz, wł. dóbr w Derewlanach, p. Milatyn Nowy	Hipolit Neuman, urzęd. Rady pow. w Kamionce strum.
Ks. Izydor Dawidowicz, prob. obrz. gr. kat. w Radziechowie	Jakób Szebec, właśc. gruntu w Zabawie ad Suszno, p. Witków nowy	Ks. Antoni Skalski, proboszcz obrz. łac. w Radziechowie	Jan Golański, rolnik w Pawłowie, poczta Chołojów
Kazimierz Kobylański, wł. dóbr w Winogradzie, p. Gwoździec	Marceli Bieńkowski, wł. dóbr w Godach, p. Kołomyja	Mieczysław Walkowski, wł. realn. w Małym Gwoździcu, p. Gwoździec	Alfred Bezeg, dzierż. d. w Chwalibogu, p. Gwoździec
Kazimierz Siwicki, wł. d. w Ceniawie, p. Kołomyja	Ludwik Piskozub, sekr. Tow. gosp. w Kołomyi	Leopold Kosiński, wł. dóbr w Zazulińcach, p. Matyjowce	Mikołaj Mełnyczuk, właściciel realności w Piadykach, p. Kołomyja
Mieczysław Jasiński, sekr. Rady powiat. w Kołomyi	Maksymilian Fediuk, wł. gruntu w Sopowie, p. Kołomyja	Tadeusz Chłopicki, wł. realności w Sopowie, p. Kołomyja	Mikołaj Hajowy, wł. gruntu w Wierbiążu, p. Kołomyja
Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie	Paweł Kabyna, wł. real. w Moskalówce, p. Kosów	Ks. Michał Walnicki, proboszcz obrz. gr. kat. w Kobakach, p. Rożnów	Maciej Sorohan, rolnik w Moskalówce, p. Kosów
j. w.	Wasyl Andruk, wł. realn. w Kobakach p. Rożnów	Maryan Strowski, c. k. wet. powiat. w Kosowie	Hawryło Tomiuk, rolnik w Kutach starych, p. Kuty
August hr. Krasicki, wł. dóbr w Lisku	Ks. Wasyl Mysyk, proboszcz gr. kat. w Wańkowej, p. Ropienka	Ks. Michał Sapecki, prob. rzym. katol. w Uhercach, poczta Olszanica	Jan Indra, wł. dóbr. w Zabrodziu, p. Solina

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	50. Powiat sądowy Baligród	Bronisław Kachnikiewicz, c. k. wet. pow. w Lisku	Ks. Cypryan Jasienicki, gr. kat. prob. w Steżnicy, p. Baligród
	51. „ „ Lutowiska	j. w.	Ks. Franciszek Zgórlakiewicz, prob. rz. kat. w Chrewcie
	52. „ „ Ustrzyki dolne	j. w.	Stefan Nanowski, właśc. d. Równia, p. Ustrzyki dolne
23. Lwów	53. „ „ Szczerzec wraz z gminą i obsz. dwor. Hodowice	Paweł Supiński, rz. d. w Krasowie, p. Brodki	Leopold Kühner, nacz. gm. Chrusno nowe, p. Dornfeld
	54. Lwowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Basiówka, Biłohorszcze, Borki janowskie, Borki dominikańskie, Brzuchowice, Grzęda, Grzybowice, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kaltwasser, Kleparów, Kościejów, Kozielniki, Kozice, Krotoszyn, Kulparków, Laszki murowane, Malechów, Podliski małe, Rudno, Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Sieciechów, Sygniówka, Skniłów, Skniłówek, Sokolniki, Sołonka, Sroki przy Laszkach, Stroniatyn, Wólka hamulecka, Zamarstynów, Zarudce, Zaszków, Zawadów, Zboiska, Zimnawoda, Zimnawódka, Zniesienie, Zubrza i Żydatycze)	Andrzej Tyszkowski, dzier. dóbr w Żydatyczach, p. Podliski małe	Adam Papara, wł. dóbr w Podliskach małych
	55. Jaryczowsko-winnicki (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Barszczowice, Ceperów, Dublany, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Kamienopol, Kukizów, Pikułowce, Podli-	Witold Traczewski, kraj. instr. ogrodn. i sadown., Lwów Gołębia 3 a.	Michał Ciągło, rządca dóbr w Bilce szlacheckiej, p. Gaje pod Lwowem

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ks. Włodzim. Czajkowski, prob. obrz. gr. kat. w Zachoczewiu, p. Hoczew	Maryan Baranowski, rządca dóbr w Gorzankach, p. Baligród	Dmytro Orynicz, g. w Nowosiółkach	Antoni Rotyński, poczmistrz w Woli miechowej
Paweł Moczarowski, wł. dóbr w Rosochatem, p. Lutowiska	Roch Kowalski, wł. dóbr w Serednie małem, p. Chrewt	Tadeusz Strzelecki, wł. d. w Wydrnem, p. Chrewt	Franciszek Kwiatkowski, wł. grunt. w Seredniu małem, p. Chrewt
Leon Czajkowski, wł. dóbr w Strwiążyku, p. Ustrzyki dolne	Ks. Włodzimierz Olchowy, prob. obrz. gr. kat. w Berehach dolnych, p. Ustrzyki	Kazimierz Stein, wł. d. w Hoszowie	Ks. Jakób Stasiowski, prob. rzym. kat. w Jasieniu, poczta Ustrzyki dolne
Jakób Huber, nacz. gm. w Falkenstein, p. Szczerzec	Teodor Kreczkowski, rolnik w Piaskach, p. Szczerzec	Szczepan Balicki, rolnik w Siemianówce, p. Szczerzec	Iwan Korolak, nacz. gm. w Czerkasach, p. Szczerzec
Ignacy Papara, dz. dóbr w Stroniatynie, pow. Podliski małe	Maryan Zygmuntowicz, dz. d. w Sknilówku, p. Kulparków	Franciszek Małaczyński, nacz. gm. w Zimnej Wódce, p. Lwów-Bogdanówka	Adolf Kosturkiewicz, dz. d. w Grzybowicach, p. Dublany
Dmytro Kiernoha, rolnik w Podberezcach, p. Winniki	Jan Smolnicki, naczelnik gm. w Zubrzy, p. Sichów	Jan Baltarowicz, wł. d. w Jaryczowie starym, p. Jaryczów nowy	Henryk Kintzi, dz. dóbr w Dawidowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	ski wielkie, Prusy, Remenów, Rudańce, Wisłoboki, Zapytów, Biłka królewska, Biłka szlachecka, Czarnuszowice, Czerepiń, Czyżki, Czyżyków, Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Gańczary, Głuchowice, Hermanów, Krzywczyce, Kuhajów, Lesienice, Mikłaszów, Milatycze, Pasieki zubrzyckie, Podbereżce, Podhorce, Podciemnie, Sichów, Siedliska, Tołszczów, Unterbergen, Weinbergen, Winniki, Winniczki, Wołkowce, Zagórze, Zuchorzyce, Żurawniki i Żyrawkę)		
24. Łańcut	56. Powiaty sądowe Łańcut i Przeworsk	Franciszek Kamieński, dyr. d. w Łańcucie	Leonard Dąbrowski, adm. d. w Nowosielcach, p. Przeworsk
	57. Powiat sądowy Leżajsk	Ks. Aleksy Iwasiówka, prob. obrz. gr. kat. w Dembnie, p. Leżajsk	Mieczysław Stachowski, leśniczy w Rudzie, p. Sarzyna
25. Mościska	58. „ „ Mościska	Dyonizy Pogłodowski, wł. d. w Sudkowicach, p. Krukienice	Karol hr. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, p. Tomaszowice
	59. „ „ Sądowa Wisznia	j. w.	j. w.
26. Nadwórna	60. „ autonomiczny Nadwórna	Ks. Józef Kuczyński, prob. obrz. gr. kat. w Paryszczu, p. Nadwórna	Antoni Jaworski, c. k. lustr. lasów państ. w Nadwórnej
27. Podhajce	61. „ sądowy Podhajce	Juliusz Uleniecki, wł. dóbr w Hnilczu, p. Hozańka	Mieczysław Zajączkowski, właśc. folwarku Burty ad Horożanka
	62. „ „ Wiśniowczyk	Zygmunt Lityński, dzierż. dóbr w Siemikowcach, p. loco	Jan Czyżewicz, wł. dóbr Podhajce

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Władysław Łoziński, administrator dóbr Użejowice, p. Kańczuga	Jozef Wańczycki, gospodarz w Ujeznej p. Przeworsk	Henryk Sawicki, nadleśniczy w Zmysłówce, p. Grodziska	Walenty Węglowski, rolnik w Rogóżnie
Franciszek Beer, leśniczy w Leżajsku	Ks. Józef Gryziecki, rzym. kat. prob. w Woli zarczyckiej		Ludwik Dziedzic, gospodarz w Wierzawicach, p. Leżajsk
Bolesław Orzechowicz, właśc. dóbr w Kalnikowie, p. Krakowiec	Mieczysław Wyszyński, rządca dóbr w Rudnikach ruskich, p. Mościska	Adam Younga, wł. dóbr Trzcieniec, p. Mościska	Ferdynand Gużkowski, właśc. dóbr Ostrożec, p. Krukienice
Władysław Pawelski, wł. dóbr w Dydiatyczach. p. Sądowa Wisznia	Franciszek Stupnicki, właśc. dóbr Szeszczowice, p. Sądowa Wisznia	Józef Śmiałowski, wł. dóbr w Stojańcach. p. Chorośnica	Jan Bizanz, właśc. dóbr w Wiszence, p. Krukienice
Ks. Atanazy Mojseowicz, prob. obrz. gr. kat. w Pniowie, p. Nadwórna	Iwan Danyluk, gosp. w Kamiennej	Dr. Andrzej Jeż, właśc. dóbr w Weleśnicy, p. Ottynia	Michał Koczerzuk, gospodarz w Nadwórnej
Juliusz Gołębski, wł. dóbr w Sławentynie, p. Lipica dolna	Władysław Gołębski, właśc. dóbr w Krasnolesiu, p. Lipica dolna	Aleksander Romanowski, wł. dóbr w Horożance	Napoleon Gołaszewski, właściciel dóbr w Toustobabach, p. loco
Bronisław Osuchowski, właśc. dóbr w Wiśniowczyku	Maryan Osuchowski, przeł. obszaru dw. w Wiśniowczyku		Aleksander Leszczyński, dzierżawca dóbr w Rakowcu, poczta Sosnów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
28. Przemyśl	63. Dubiecki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Dubiecko, Bachów, Skopów, Babice, Iskań, Nienadowa, Ruska Wieś, Polchowa. Sielnica, Bachórzec, Przedmieście dubieckie. Śliwnica ad Dubiecko, Hucisko nienadowskie. Drohobyczka. Ruszelczyce, Średnia, Wola krzywiecka, Krzywcza, Chyrzyna z Chyrzynką i Kosztowa)	Józef Jarużelski, wł. dóbr w Babicach nad Sanem	Ks. Grzegorz Padocha, gr. kat. proboszcz w Krzywczy
	64. Krasiczyński. (obejmujący następujące gminy i obszary dworske: Krasiczyn, Śliwnica, Korytniki, Krasice, Kupna, Rzeczpol, Olszany, Krzeczkowa, Cisowa, Brylińce, Mielnów, Chołowice, Rokszyce, Tarnawce. Wapowce, Łętownia i Bełwin)	Karol Janecki, pełnom. dóbr w Krasiczynie	Zygmunt Sroczyński, dzierż. dóbr w Korytnikach, p. Krasiczyn
	65. Medycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Medyka, Torki, Buców, Poździacz, Nakło, Stubno, Stubienko, Skład solny, Barycz, Hurko, Szechynie, Siedliska, Byków, Jaksmanice, Tyszkowice, Pleszowice, Popowice, Chraplice, Chodnowice i Nowosiółki)	Mieczysław Romanowski, dzierżawca dóbr w Medyce	Dr. Józef Romanowski, dzierż. dóbr w Kopani
	66. Niżankowicki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Niżankowice, Koniusza, Malchowice, Drozdowice, Fredropol, Kormanice, Młodowice. Zakłodce, Wielunice. Stroniowice, Baratycze, Miżyniec. Gdeszyce, Zrosławice, Hruszatyce, Sanoczany, Bybło, Borszowice, Paćkowice, Podmojsce, Kłokowice, Aksmanice, Sólca i Sierakośce)	Julian Studnicki, dzierż. d. w Kniażycach, p. Pikulice	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Kupiatyczach, p. Niżankowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Antoni Kryciński, rządca d. w Krzywczy	Ks. Michał Górnicki, proboszcz ob. łac. w Dubiecku	Antoni Wołkowiecki, rządca dóbr z Nienadowej, p. Dubiecko	Roman Wierzchlejski, dzierż. dóbr Bachów
Ks. Józef Rogalski, prob. obrz. rzym. kat. w Krasiczynie	Jan Chwapil, wł. dóbr w Mielnowie, p. Oleszany	Adam Dębicki, dzierżawca dóbr Wapowce, p. Przemyśl	Bazyli Fenik, nacz. gminy w Komarze, p. Krasiczyn
Adolf Mroczkowski, rządca dóbr w Stubnie	Mikołaj Oleszko, wł. gruntu w Poździaczu, p. Medyka	Adolf Turnau. dzierżawca dóbr Tyszkowice, p. Siedliska	Jan Pawłucki, gospodarz w Medyce
Stanisław Skalski, właśc. dóbr w Podmojscu, p. Niżankowice	Ks. Stopnicki, prob. gr. kat. w Kłokowicach, p. Niżankowice	Józef Kotarski, dzierżawca dóbr w Gdeszycach, p. Miżyniec	Oskar Buzath, rządca dóbr Drozdowice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	67. Przemyski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Przemyśl, Ostrów, Prałkowce, Kruhel wielki, Kruhel mały, Buszkowice, Buszkowiczki, Kuńkowce, Cyków, Sielec, Nehrybka, Krówniki, Stanisławczyk, Łuczyce, Hermanowice, Grochowce, Pukulice, Przekopana, Wilcza, Witoszyńce, Rozubowice, Kniażyce, Hureczko, Darowice, Koniuszki i Kopiatycze)	Fryderyk Fried, c. k. wet. pow. w Przemyślu	Józef Przybylski, dzierż. d. w Ujkowicach, p. Przemyśl
	68. Wyszatycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Wyszatyce, Żurawica, Bolestraszyce, Wolawa, Dusowce, Chałupki dusowskie, Drohojów, Trójczyce, Małkowice, Duńkowiczki, Orzechowce, Maćkowice, Kosienice, Batycze, Ujkowice i Hnatkowice)	Józef Midowicz, dzierżawca dóbr w Żurawicy	Kazimierz Kędzierski, dz. d. Buszkowiczki, p. Żurawica
29. Przemyślany	69. Powiat sądowy Gliniany	Kazimierz Tchorznicki, wł. d. Pohorylec, p. Podhajczyki	Władysław Kielarski, rz. d. w Wyżnianach, p. Kurowice
	70. „ „ Przemyślany	Roman Tyzenhaus, dzierż. d. w Kimirzu, p. Świrz	Włodzimierz Witosławski, wł. dóbr w Żędowicach, p. Przemyślany
30. Rawa	71. „ „ Niemirów	Karol Kruzenstern, wł. dóbr w Szczercu, p. Niemirów	Antoni Skibniewski, wł. dóbr w Ulicku, p. Potylicz
	72. „ „ Rawa	Józef Szczerbicki, dzierż. dóbr w Ławrykowie, p. Dobrosin	Zygmunt Łączyński, wł. dóbr w Zaborzu, p. Hujcze
	73. „ „ Uhnów	Bogusław Krasucki, rządca dóbr w Ulchówku, p. Uhnów	Tytus Siedlecki, dzierż. dóbr w Wasylowie wielkim, p. Korczów k/Uh.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Bielawski, wł. dóbr w Nehrybce, p. Pikulice	Karol Ciharzewski, dyr. d. Rozubowice, p. Przemyśl	Dr. Feliks Drużbacki, wł. d. Prałkowce, p. Przemyśl	Michał Skirko, nacz. gm. Krówniki, p. Przemyśl
Tadeusz Wodczyński, dzierż. dóbr w Małkowicach, p. Żurawica	Ks. Antoni Kostecki, proboszcz obrz. łac. w Ujkowicach, p. Przemyśl	Gustaw Brubacher, dz. d. Orzechowce, p. Żurawica	Franciszek Żygała, gosp. w Bolestraszycach, p. Żurawica
Włodzimierz Hiolski, c. k. weter. pow. w w Przemyślanach	Michał Pasternak, wł. realn. w Poluchowie wielkim, p. Gliniany	Konstanty Kołodziej, lustrator Tow. gosp. w Przemyślanach	Stanisław Kędzierski, wł. d. w Meryszczowie, p. Przemyślany
j. w.	Robert Sander, dz. dóbr w Janczynie	j. w.	j. w.
Ks. Emil Hryniewiecki, prob. w Smolinie, p. Niemirów	Dr. Leszek Majewski, właściciel dóbr w Radrużu, p. Horyniec	Ks. Ludwik Weiss, prob. rz. kat. w Magierowie	Ks. Grzegorz Maksymowicz, prob. gr. kat. w Wróblaczynie, p. Niemirów
Maksymilian Parnas, właśc. dóbr w Lubyczy król. p. loco	Stanisław Lewandowski, wł. dóbr w Bełzcu	Albert Kämpf, dzierż. dóbr w Rzyczkach, p. Rawa	Gustaw Bachman, dzierż. dóbr w Pogorzelisku, p. Magierów
Mieczysław Wysocki, wł. dóbr w Domaszowie, p. Uhnów	Adam Romer, wł. d. w Wierzbicy, p. Uhnów	Wiktor Stanisławski, rząd. d. w Korczminie, p. Korczów	Michał Hulimko, wł. d. Ulhówek, p. Korczów dw.

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
31. Rohatyn	74. Powiat autonomiczny Rohatyn	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Knihyniczach	Ks. Dymitr Rozłucki. proboszcz obrz. gr. kat. w Złoczowie, p. Putiatyńce
32. Rudki	75. „ sądowy Komarno	Zygmunt Paleolog, adm. d. w Rumnie, p. Komarno	Stanisław Sokołowski, adm. d. Chłopy, p. Komarno
	76. „ „ Rudki	Józef Jarzymowski, wł. d. Chłopczyce, p. Rudki	Antoni Popiel, adm. d. Milczyce, p. Rudki
33. Sambor	77. „ „ Łąka	Tadeusz Śmiałowski, pełn. dóbr w Hordyni, p. Kranzberg	Stefan hr. Komorowski, wł. dóbr w Siekierczycach, p. Kranzberg
	78. „ „ Sambor	Wiktor Poten, wł. dóbr w Błażowie, p. Czerchawa	Stanisław Stefanowski, właśc. dóbr w Samborze
34. Sanok	79. „ „ Bukowsko	Władysław Wiktor, wł. d. w Sękowej Woli, p. Bukowsko	Kazimierz Rodkiewicz, właśc. dóbr w Bukowsku
	80. „ „ Rymanów	Józef hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Stanisław Ostaszewski, wł. d. w Klimkówce
	81. „ „ Sanok	Kazimierz Jachimowski, wł. d. w Markowcach, p. Nowosielce Gn.	Tadeusz Wasilewski, wł. d. w Siemuszowej, p. Tyrawa wołoska
35. Skałat	82. „ „ Grzymałów	Kazimierz Zawistowski, wł. d. w Stawkach krośnieńskich, p. Krasne k/Grz.	Józef Małecki, pełnom. dóbr w Grzymałowie
	83. Powiaty sądowe Skałat i Podwołoczyska	Kazimierz Bromirski, właśc. dóbr w Faszczówce, p. Tarnoruda	Jan Schmidt, dzierż. dóbr w Mysłowej, p. Podwołoczyska
36. Śniatyn	84. Powiat sądowy Śniatyn	Dr. Mikołaj Krzysztofowicz, wł. d. w Załuczu, p. loco	Eugeniusz Krzysztofowicz, właśc. dóbr w Załuczu, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Miliński, wł. dóbr w Cześnikach, p. Rohatyn	Andrzej Baran, gospodarz w Demianowie, p. Bursztyn	Ignacy Słabicki, gospodarz w Podmichałowicach, poczta Żurów	Mikołaj Cieński, wł. dóbr w Kurowie, p. Bursztyn
Aba Krell, weter. miejski w Komarnie	Grzegorz Piotrów, roln. w Komarnie	Adam Biederman, insp. dóbr w Komarnie	Mateusz Nowicki, nacz. gminy Chłopy, p. Komarno
Adolf Weisberg c. k. wet. pow. w Rudkach	Władysław Olszański, rząd. d. Nowosiółki gościnne, p. Rudki	Wojciech Jarzymowski, wł. d. w Ostrowie,. p. Koniuszki siemianowskie	Michał Ożelski, zarz. d., Dubaniowice, p. Rudki
Włodzimierz Strzelecki, wł. d. Nowowoszyce, p. Kranzberg	Mikołaj Lityński, wł. realn. w Bilinie wielkiej, p. Łąka	Wiktor Smalawski, dzierż. d. Uherce zapłat. p. Sambor	Michał Barański, wł. d. w Samborze
Karol Jędrzejowicz, właśc. dóbr w Humieńcu, p. Wojutycze	Władysław Popiel, wł. dóbr w Czerchawej	Bolesław Kuśniewicz, dzierż. dóbr w Kowenicach, p. Sambor	Tomasz Ujejski, wł. d. w Chlewiskach, p. Sambor
Adolf Poźniak, wł. dóbr w Nowotańcu	Jan Wiktor, właśc. dóbr w Zarszynie	Henryk Tchórznicki, wł. d. w Pisarowcach, p. Nowosielce Gn.	Michał Groblewski, wł. dóbr w Szczawnem
Jan hr. Potocki, wł. dóbr w Posadzie górnej, p. Rymanów	Bogumił Kabriel, dz. d. w Rymanowie	Tadeusz Poźniak, wł. dóbr w Głębokiem, p. Rymanów	Jan Nowakowski, dzierżawca dóbr w Besku
Juliusz Kozma, wł. dóbr w Trepczy, p. Sanok	Mieczysław Strzelecki, rządca d. w Jurowcach	Teofil Kondyjowski, wet. miej. w Sanoku	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Woli krecowskiej, p. Tyrawa wołoska
Paweł Bortnik, przeł. obsz. dworskiego w Ostapiu	Michał Dziubkiewicz, rządca w Krzywem, p. Skałat	Andrzej Zbyszewski, dyrektor d. w Łuce małej, p. loco	Zbigniew Michałowski, rządca d. w Oknie, p. Grzymałów
Leopold Drozdowski, wł. dóbr w Hałuszczyńcach, p. Romanówka	Julian Łukasiewicz, dzierż. d. w Księżym Kącie, poczta Touste	Henryk Miączyński, sekret. Rady pow. w Skałacie	Zygmunt Reinsperger, rządca dóbr w Krzywem, p. Skałat
	Jan Iwasiuk, rolnik w Karłowie, p. Załucze dworzec	Józef Kohn, dzierż. dóbr w Stecowej, p. Śniatym	Edmund Komar, wł. dóbr w Uściu, p. Śniatyn

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	85. powiat sądowy Zabłotów	Emil Mücke, dzierż. dóbr w Borszczowie	Stefan Moysa, wł. dóbr w Rudniku, p. Zabłotów
37. Sokal	86. „ „ Bełz	Michał Hulimka, wł. dóbr w Mycowie, p. loco	Oktaw Artymowicz, wł. dóbr w Chłopiatynie, p. Bełz
	87. „ „ Sokal	Wincenty Kruszewski, wł. d. w Chorobrowie, p. Uhrynów	Bronisław Żukiewicz, wł. d. w Rozalówce ad Steniatyn, p. Sokal
38. Stanisławów	88. „ „ Halicz	Stanisław Pieniążek, wł. dóbr w Medusze, p. Halicz	Władysław hr. Dzieduszycki, wł. dóbr w Jezupolu, p. loco
	89. „ „ Stanisławów	Tadeusz Burzyński, wł. dóbr Uhrynów górny, p. Stanisławów	Oskar Hofmokl, weterynarz miejski w Stanisławowie
39. Stary Sambor	90. „ „ Stary Sambor	Stefan Sozański, wł. dóbr w Sozaniu, p. Stary Sambor	Albert Knauer, wł. dóbr w Smolnicy, p. Stary Sambor
	91. „ „ Starasól	Eugeniusz Skalski, właśc. dóbr w Słochyniach, p. Chyrów	ks. Józef Watulewicz, prob. gr. kat. w Felsztynie
40. Stryj	92. „ „ Skole	Julian br. Brunicki, wł. dóbr w Podhorcach, p. Stryj	Józef Galiński, zarz. lasów w Smorzu, p. loco
	93. „ „ Stryj	j. w.	Włodzimierz Barański, wł. dóbr w Łukawicy niżnej, p. Morszyn dw.
41. Tarnopol	94. „ „ Mikulińce	Dr. Ludwik Brudziński, lekarz w Mikulińcach	Włodzimierz Mochnacki, wł. dóbr w Kozówce, p. Sorocko

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Bronisław Teodowicz, wł. kop. węgla w Rożnowie	Dmytro Czorny, naczelnik gm. w Trójcy, p. Zabłotów	Józef Pielecki, wł. dóbr w Ilińcach, p. Zabłotów	Aleksy Wekeluk, naczelnik gm. w Ilińcach, p. Zabłotów
Tadeusz Skwirzyński, weter. miejski w Bełzie	Grzegorz Hucyk, naczel. gm. Zużel, p. Bełz	Władysław Krzyżanowski, wł. dóbr w Liskach, poczta Hulcze	Zygmunt Hüttner, dzierż. dóbr w Dłużniowie, p. Bełz
Pinkas König, c. k. star. wet. powiat. w Sokalu	Aleksander Swadowski, wł. gr. Poturzyce, p. Sokal	Ks. Feliks Rastawiecki, proboszcz obrz. gr. kat. w Sielcu, p. Parchacz	Jan Madejski, wł. dóbr w Parchaczu, p. loco
Józef Sigmunt, rządca dóbr Błudniki	Jan Gełonej. właśc. realn. w Ostrowie, p. Błudniki	Władysław Smulski, wł. realn. w Stanisławowie	Jakób Tracz, wł. d. Sobotów, p. Wojniłów.
Łazarz Winniczuk, rolnik w Uhrynowie dolnym, p. Stanisławów	Wasyl Gesz, rolnik w Uhrynowie górnym, p. Stanisławów	Władysław Smulski, gospodarz w Stanisławowie	Jan Świtny, gospod. w Wołczyńcu, p. Stanisławów
Kazimierz Bielański, właśc. dóbr w Turzem, p. loco	Józef Grabowski, wł. realn. w Sozaniu, p. Stary Sambor	Stanisław Stefanowski, właśc. realn. w Samborze	Tomasz Szajna, dz. dóbr Strzelbice, p. Stary Sambor
Jan Halewicz, gospodarz w Posadzie chyrowskiej, poczta Chyrów	Ignacy Jordan, agent Krakowskiego Tow. Ubezp. w Starym Samborze	Kazimierz Biliński, rządca d. w Rajtarowicach	Jan Sobolewski, wł. dóbr w Turzem
Adam Onyszkiewicz, właśc. dóbr w Lisiatyczach, p. Bilcze Wolica	Stefan Kozak, rolnik w Hurniem, poczta Stryj	Stanisław Dzierzbicki, kier. szkoły roln. w Bereźnicy, p. Stryj	Innocenty Zacharyów, kier. szkoły ludow. w Dulibach, poczta Stryj
j. w.	j. w.	j. w.	j. w.
Józef Rozborski, rządca dóbr Myszkowice	Bernard Monderer, weterynarz miejski w Mikulińcach	Bronisław Kupczyński, dzierż. dóbr w Suszczynie	Stefan Dembiński, dzierż. d. w Łuce wielkiej, p. Myszkowice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	95. Powiat sądowy Tarnopol	Tadeusz Sochanik, dzierżawca dóbr w Borkach wielkich	Józef Jurystowski, wł. d. w Kurowcach, p. Hłuboczek wielki
42. Tłumacz	96. „ autonomiczny Tłumacz	Stanisław Bohdanowicz, właśc. dóbr w Petryłowie, p. Uście zielone	Zdzisław Ładomirski, wł. dóbr w Markowcach
43. Trembowla	97. „ sądowy Trembowla	Bogusław Cieński, dzierż. dóbr w Łoszniowie, p. Trembowla	Ks. Stanisław Korzeniowski, prob. obrz. łac. w Trembowli
	98. „ „ Budzanów	Jan Gromnicki, wł. d. w Laskowcach, p. Mogielnica	Mieczysław Bohdanowicz, wł. dóbr w Kosowie, p. Białobożnica
44. Turka	99. „ „ Borynia	Stanisław Wołkowicki, wł. d. w Dydiowej, poczta Lutowiska	Nestor Salamon, wł. dóbr w Komarnikach, p. Borynia
	100. „ „ Turka	Franciszek Sęk Turowski, wł. dóbr w Tarnawie niżnej	Stanisław Wołkowicki, wł. d. Dydiowej, p. Lutowiska
45. Zaleszczyki	101. „ „ Tłuste	Aleksander Jełowicki, wł. d. w Szutromińcach, poczta Uścieczko	Karol Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce
	102. „ „ Zaleszczyki	Jakób Łukasiewicz, wł. dóbr w Żezawej, p. Zaleszczyki	Tadeusz Rosinkiewicz, rządca dóbr w Szczytowcach, p. Kasperowce
46. Zbaraż	103. „ „ Nowesioło	Aleksander Fedorowicz, właśc. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka	Kazimierz Kański, wł. dóbr w Hołotkach, p. Nowesioło
	104. „ „ Zbaraż	Zygmunt Dzierzanowski, ajent Tow. wzajem. ubezpiecz. w Zbarażu	Władysław Zieliński, wł. d. w Iwanczanach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Piotr Cebrowski, rolnik w Romanówce	Tomasz Solarski, zastępca sekretarza Rady pow. w Tarnopolu	Jan Gużkowski, dzierżawca dóbr w Berezowicy, p. Tarnopol	Zygmunt Mochnacki, właśc. dóbr w Toustoługu, p. Tarnopol
Jan Jakubowicz, wł. d. w Puźnikach, p. Chocimierz	Maryan Bohosiewicz, wł. d. w Krzywotułach, p. Mogielnica	Dr. Ludwik Wiśniewski, wł. d. w Horyhladach, p. Koropiec	Maurycy hr. Mycielski, wł. d. Zakrzewcze, p. Ottynia
Józef hr. Koziebrodzki, właśc. dóbr w Semenowie, p. Trembowla	Franciszek Szczepan, sekret. Rady pow. w Trembowli	Ottomar Baborsky, dzierż. dóbr w Łozówce, p. Nowe sioło k. Trembowli	Jan Gromnicki, wł. dóbr w Laskowicach, p. Mogielnica
Tomasz Ochodzki, dz. d. w Budzanowie	j. w.	Juliusz Cielecki, wł. d. w Byczkowcach, p. Białobożnica	Maryan Strzyżowski, dzierż. dóbr w Boryczówce, p. Trembowla
Ks. Hilary Sołtykiewicz, gr. kat. proboszcz w Butelce wyżnej, p. Borynia	Mikołaj Komarnicki-Drużbicz, wł. realn. w Komornikach, p. Borynia	Paweł Wiśnianczyn, wł. gruntu w Wysocku niżnym, p. Borynia	Ks. Włodzimierz Klug, proboszcz gr. kat. w Gwoźdźcu, p. Łopuszanka ch.
Ks. Maksymilian Kałynycz, prob. obrz. gr. kat. w Żukotynie, p. Łomna	Józef Jaworski-Fajewicz, wł. realn. w Turce	Ks. Eustachy Kasiurak, gr. kat. prob. w Szumiaczu, p. Turka nad Sanem	Ignacy Jordan, agent Krak. Tow. Ubezp. w Starym Samborze
Wincenty Thiel, urz. Wydz. pow. w Zaleszczykach	Mojżesz Bezner, dz. dóbr Burakówka, p. Koszyłowce	Dr. Józef Bernstein, wł. d. Koszyłowce	Antoni Bielański, dzierz. d. Słone, p. Tłuste
j. w.	Kajetan Mandyczewski, przeł. ob. dw. Lesieczniki, p. Kasperowce	Eugeniusz Wartanowicz, wł. d. Dzwiniacz, p. Dupliska	Dr. Oswald Kimmelmann, właśc. dóbr Uhryńkowce, p. Torskie
Grzegorz Kostecki, rolnik w Tokach, p. loco	Józef Dobrzański, wł. gruntu w Łozówce, p. Nowesioło k. P.	Jan Dziwiński, rz. dóbr w Skorykach, p. loco	Kazimierz Kossowski, wł. d. w Obodówce, p. Nowesioło k/Pod.
Antoni Kominek, rolnik w Stryjówce, p. Zbaraż	Marcin Sesiuk, gosp. wBerezowicy małej, p. Iwanczany	Ignacy Sochanik, wł. dóbr w Iwaszkowcach, p. Zbaraż	Stanisław Kozłowski, wł. dóbr w Ochrymowcach, p. Zbaraż

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
47. Złoczów	105. Powiat polityczny Zborów	Roman Treter Doliniański, wł. dóbr w Podlipcach, p. Płuchów	Klemens Weisman, wł. d. w Nuszczu, p. loco
	106. „ „ Złoczów	Wiktor Jasiński, wł. dóbr w Bełzcu, p. Skwarzawa	Stanisław Solecki, c. k. weter. pow. w Złoczowie
48. Żółkiew	107. „ autonom. Żółkiew	Stefan Dunin Kozicki, wł. d. w Soposzynie, p. Macoszyn	Jan Müller, wł. d. w Błyszczywodach, p. Żółkiew
49. Żydaczów	108. Powiat sądowy Mikołajów tudzież gminy: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Bolesław Widajewicz, wł. d. w Wołcniowie, p. Żydaczów	Józef Bentz, dzierż. dóbr w Kijowcu, p. Rozdół
	109. Powiat sądowy Żurawno	Zygmunt Gąsiorowski, rządca dóbr Żyrawa, p. Nowe sioło	Karol Caliga, dzierż. dóbr w Baliczach, p. Sokołów k. Str.
	110. Powiat sądowy Żydaczów z wyjątkiem gmin: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Władysław Małecki, dzierż. dóbr w Turadach, p. Żydaczów	Józef Pelz, rządca dóbr w Młyniskach, p. Bereźnica królewska

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Józef Ostersetzer, przeł. obsz. dwor. w Jeziernej	Grzegorz Krawczyszyn, gosp. w Kabarowcach, p. Zborów	Józef Buczkowski, wł. d. w Potrebcach, p. Zborów	Izydor Piórkowski, wł. dóbr Zagórze, p. Pomorzany
Jan Schoffer, wł. d. w Zaszkowie, p. Gołogóry	Michał Sidorowicz, gospodarz w Gołogórach	Stanisław Puntschert, dzierż. d. w Rozważu, p. Biały kamień	Michał Fedorski, zastępca nacz. gminy w Białym kamieniu
Stanisław Śnieszko, wł. d. w Lubelli, p. Dobrosin	Piotr Pasternak, rolnik w Werynach ad Dzibułki	Maciej Stelmach, dzierż. d. Stanisławówko, p. Mosty wielkie	Jan Laise, wł. dóbr Zameczek, p. Żółkiew
Leopold Korzenny, dzierż. dóbr w Malechowie, p. Rozdół	Senio Korecki, rolnik w Krupsku, p. Rozdół	Mikołaj Czuczman, weterynarz w Mikołajowie	Mikołaj Greszczuk, gosp. w Czernicy, p. Piaseczna
Ks. Maryan Zajączkowski, gr. kat. proboszcz w Lubszy, p. Żurawno	Roman Lewandowski, wł. d. w Korczówce, p. Żurawno	Jan Windisch, wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.	Józef Windisch, wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.
Bronisław Krzaklewski, rządca dóbr Zabłotowce, p. Bereźnica Królewska	Jan Sałdan, rolnik w Łowczycach, p. Ruda Kochawina	Marceli Junosza Załuski, właśc. realn. w Iwanowicach, p. Żydaczów	Jędrzej Hywel, gospodarz w Żydaczowie

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 19. kwietnia 1910.

Nr. 89.

U s t a w a

z dnia 28. marca 1910, w przedmiocie częściowej zmiany i uzupełnienia postanowień ustawy budowniczej dla stoł. król. miasta Krakowa, z dnia 18. lipca 1883 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 63.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia ustępu 3 i 4 § 4, oraz § 16. ustawy z 18. lipca 1883, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 63, znosi się. Natomiast § 16 tejże ustawy ma opiewać, jak następuje:

Linia regulacyjna.

§ 16. Jeżeli dla uregulowania ulicy zajdzie potrzeba cofnąć budowę poza dotychczasową linię, albo też naprzód wysunąć, natenczas strony porozumieją się względem wynagrodzenia za grunt zajęty.

Jeżeli ze względu na linię regulacyjną ulicy zajdzie potrzeba przymusowego wywłaszczenia prywatnej lub publicznej własności, władze polityczne postąpią wedle istniejących w tym względzie przepisów.

Gdyby przy nowej budowie, przebudowaniu lub przybudowaniu celem zastosowania się do ustanowionej przez właściwą władzę linii uregulowania ulicy, zaszła potrzeba cofnąć się poza granicę własności budującego, lub też przed nią wysunąć, wtedy gmina budującego, a względnie budujący gminę stosownie wynagrodzić powinien.

Co do wysokości tego wynagrodzenia starać się należy przeprowadzić ugodę dobrowolną, gdyby jednak ugoda ta do skutku nie przyszła, stronę wywłaszczoną odesłać należy z żądaniem wynagrodzenia na drogę sądową.

W tym jednak wypadku prowadzenie budowy dozwolone być może, skoro w sądzie właściwym złożoną zostanie kaucya odpowiadająca wartości wywłaszczonego gruntu, jaką władza dozwalająca budowy, po wysłuchaniu dwóch biegłych oznaczy.

Koszta budowy, urządzenia i regulacyi ulic publicznych.

§ 16 a) Na opędzenie kosztów budowy projektowanych przez gminę nowych ulic publicznych lub kosztów regulacyi i urządzenia już istniejących ulic publicznych służy gminie miasta Krakowa prawo poboru jednorazowych należytości od właścicieli realności przyległych do tychże ulic. Przy placach publicznych uważać należy za ulicę tor jezdny z chodnikami.

Jako koszta budowy lub regulacyi i urządzenia ulic uważa się:

1. Koszta nabycia potrzebnego gruntu pod budowę lub regulacyę ulicy;

2. Wartość gruntu, będącego własnością gminy, a użytego pod budowę lub regulacyę ulicy;

3. Koszta budowy toru jezdnego jakoteż krawężników, przyczem szerokość, materyał i sposób wykonania będzie oznaczony przez Radę miejską wedle swobodnego jej uznania;

4. Koszta kanalizacyi.

Sumę kosztów od 1—4 dzieli się przez połowę i rozlicza od metra długości linii frontu przyległych do ulicy realności.

Właściciele realności przyległych obowiązani będą do wyłącznego zwrotu kosztów budowy lub regulacyi i urządzenia ulic, nie szerszych jak na 20 metrów. Przy ulicach szerszych nadwyżkę kosztów poniesie gmina.

Powyższe koszta mają być uiszczone w terminie, ustanowionym w nakazie zapłaty.

Wolno jednak Radzie miejskiej według uznania termin zapłaty odroczyć lub też zezwolić na spłatę ratalną; w takim razie zaś zwrot tych kosztów ma być zapewniony przez odpowiednie zabezpieczenie hipoteczne lub kaucyjne, a nadto właściciel obowiązany będzie uiścić 5% odsetek zwłoki, licząc od dnia następującego po terminie zapłaty.

W każdym razie zapłata z góry, lub zabezpieczenie zwrotu tych kosztów jest warunkiem udzielenia konsensu na budowę domu.

Jeżeli w terminie dni 14 po prawomocności nakazu zapłaty należytość nie będzie uiszczona, Magistrat ściągnie wraz z 5% odsetkami zwłoki, liczonemi od dnia następującego po terminie zapłaty, w drodze egzekucyi politycznej.

Chodniki.

§ 16 b) Wzdłuż wszystkich zabudowanych i niezabudowanych realności położonych przy publicznych powierzchniach komunikacyjnych, mają być ułożone chodniki.

Wykonaniem chodników zajmą się organa miejskie na koszt odnośnych właścicieli realności.

O szerokości, materyale, sposobie i czasie wykonania chodników decyduje Rada miejska bez odwołania.

Właściciel obowiązany jest do wyłącznego zwrotu kosztów budowy chodnika najwyżej trzy metry szerokiego. W razie uchwalenia chodnika szerszego nadwyżkę kosztów ponosi gmina.

Powyższe postanowienia odnoszą się także do zmian, które uchwali Rada miejska co do istniejących już chodników, z tem ograniczeniem, że w tym przypadku właściciel i gmina ponoszą koszta po połowie. Rada miejska może jednak przyznać właścicielom realności przy ulicach o słabym ruchu komunikacyjnym pewne ulgi w ponoszeniu kosztów za zmiany chodników.

O tem, czy istniejące urządzenie dla komunikacyi pieszej obok realności ma być uważane za chodnik w znaczeniu niniejszej ustawy, rozstrzyga nieodwołalnie Rada miejska.

Jeżeli Rada miejska uzna potrzebę ułożenia lub rozszerzenia chodników albo zastąpienia dotychczasowych nowymi, obowiązani będą odnośni właściciele realności złożyć w zakreślonym terminie wymierzoną im należytość w kasie miejskiej.

Co do spłaty tej należytości mają zastosowanie przepisy ostatnich trzech ustępów § 16 a) tej ustawy.

Budowy przy ulicach nieotwartych.

§ 16 c) O ile ulica nie jest jeszcze otwarta i oddana do użytku publicznego, nie może być z reguły wydane zezwolenie na wykonanie budynków stałych przy tejże ulicy.

Parcelacya.

§ 16 d) Parcele budowlane muszą mieć taki kształt, wielkość i położenie, aby na nich można było stawiać budynki odpowiadające przepisom ustawy, w szczególności co do dopływu światła i powietrza oraz dające się należycie odwodnić. Z tego powodu przed uzyskaniem zezwolenia na stawianie poszczególnych budynków otrzymać należy przedewszystkiem zezwolenie Magistratu na otwarcie ulicy oraz na podział gruntów na parcele budowlane albo na zmianę kształtu lub wielkości parcel. Jako najmniejsze dozwolone wymiary dla nowopowstających parcel przyjmuje się z reguły:

a) dla parcel zwykłych front 12 m., głębokość 25 m.;

b) dla parcel narożnych krótszy front 12 m., powierzchnię 350 m².

Linie graniczne między nowopowstającemi parcelami będą przeprowadzone o ile możności pod kątem prostym najmniej do 15 m. głębokości.

Przy projektowaniu ulic baczyć należy, aby:

1. ulice te były odpowiednio połączone z istniejącą siecią ulic;

2. miały szerokość odpowiadającą potrzebom komunikacyi i hygieny, oznaczoną wedle swobodnego uznania przez Radę miejską, a w każdym razie nie mniejszą jak 14 m.;

3. powstające wskutek projektowanych ulic bloki domów miały odpowiednie rozmiary, najmniej 10 tysięcy m.² powierzchni.

Rada miejska wydać może dla pewnych dzielnic i ulic z wyłączeniem jednak terytoryum miasta Krakowa, istniejącego przed wejściem w życie ustawy krajowej z dnia 13. listopada 1909 r. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 148, odmienne przepisy co do wielkości bloków, sposobu zabudowania jakoto: odległości budynków, od linii regulacyjnej i od sąsiednich zabudowań, co do wysokości budynków, liczby piąter, rozmiarów dziedzińców i parcel.

Przy oznaczaniu ilości piąter przestrzegać jednak należy przepisów końcowego ustępu § 18 ustawy budowniczej dla miasta Krakowa.

Dla ulic przy których domy stawiane będą w pewnej odległości od linii regulacyjnej, może Rada miejska oznaczyć szerokość mniejszą niż 14 m. lecz w każdym razie nie poniżej 10 m.

§ 16 e) Do prośby o zezwolenie na otwarcie ulic względnie o zezwolenie na parcelacyę gruntów dołączyć należy:

a) najnowszy wierzytelny wyciąg hipoteczny;

b) plan sytuacyjny w dwóch egzemplarzach, zdjęty na gruncie przez urzędownie upoważnionego geometrę lub inżyniera cywilnego, określający położenie gruntu wobec sąsiednich realności, z oznaczeniem liczb wykazu hipotecznego i parcel katastralnych zawierający plan regulacyi ulicy i projektowanego podziału gruntu w podziałce 1:500, z podaniem dokładnych wymiarów całego gruntu, oraz wymiarów i granic projektowanych ulic i parcel;

c) profil podłużny przez oś ulicy w podziałce długości 1:500 w wysokości 1:50, z uwidocznieniem istniejącego terenu i projektowanej niwelety;

d) normalny przekrój poprzeczny ulicy w podziałce 1:100.

Wysokości należy odnieść do niwelacyi znaków miejskich.

§ 16 f) Na wniesione podanie o udzielenie zezwolenia na otwarcie ulicy względnie podział gruntu zarządzi Magistrat dochodzenie komisyjne, co do którego zastosować należy analogicznie przepisy § 7 ustawy budowniczej dla miasta Krakowa.

W szczególności toczyć się będą dochodzenia w następujących kierunkach:

a) co do zdatności gruntu pod budowę pod względem zdrowotnym, a zatem jakości podglebia, wysokości normalnego i najniższego zwierciadła wód gruntowych, dalej pod względem dostępu, możności zaopatrzenia w wodę z rurociągu miejskiego i odwodnienia, pod względem kształtu, wielkości i w ogóle warunków, przewidzianych w § 16 d) niniejszej ustawy;

b) co do zgodności położenia ulicy z planem regulacyjnym miasta;

c) co do potrzeby otwarcia z powodu parcelacyi nowych ulic i placów i przygotowania miejsca pod budynki publiczne i plantacye.

§ 16 g) Wnoszący prośbę o zezwolenie na otwarcie lub uregulowanie ulicy oraz podział gruntów winien odstąpić gminie bezpłatnie i w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych przestrzenie, potrzebne do utworzenia nowych ulic i placów względnie do uregulowania istniejących a to w razie otwarcia nowej ulicy lub placu do szerokości 20 m., w razie zaś regulacyi istniejących ulic i placów pas gruntu co najwyżej 10 m., szeroki z każdej strony ulicy, licząc od granicy istniejącej ulicy, do nowej linii regulacyjnej.

Oprócz tego parcelujący ma nowoutworzoną lub uregulowaną ulicę (plac) swoim kosztem dla publicznego użytku urządzić (al. 4), czyścić, oświetlać i utrzymywać w stanie należytym aż do objęcia przez gminę.

Objęcie ulicy przez gminę nastąpi po całkowitem urządzeniu ulicy, zaintabulowaniu jej kosztem parcelującego na rzecz gminy i z chwilą zabudowania przynajmniej 50% długości obustronnych frontów ulicy.

Do urządzenia ulicy należą następujące roboty:

1. doprowadzenie gruntu do oznaczonego przez Magistrat poziomu;

2. wykonanie toru jezdnego jakoteż krawężników (§ 16 a) (3);

3. wykonanie kanalizacyi i osuszenie gruntu.

Jeżeli kanalizacya okaże się na razie niemożliwą, winien parcelujący zaprowadzić urządzenie do odprowadzenia wód gospodarskich i nieczystości kloacznych w sposób przez Magistrat określony. Po wybudowaniu kanału ulicznego obowiązani będą właściciele realności te prowizoryczne urządzenia znieść, wykonać kanał domowy i połączyć własnym kosztem z kanałem ulicznym.

Wszystkie wyżej wymienione roboty ma wykonać parcelujący w czasie przez Magistrat oznaczonym i pod kontrolą budownictwa miejskiego. Aby zabezpieczyć dopełnienie nałożonych na parcelującego obowiązków, może Magistrat zażądać od niego złożenia w kasie miejskiej odpowiedniej kaucyi.

W razie niedopełnienia tych zobowiązań może Magistrat zakazać wykonywania budowli przy omawianych ulicach lub placach, a zaniedbane przez parcelującego roboty wykonać na jego koszt. Na opędzenie wynikłych stąd wydatków może Magistrat użyć kaucyi, którą następnie parcelujący uzupełnić ma do pierwotnej wysokości.

Magistrat może jednak z góry postanowić, że urządzenie ulicy w terminie oznaczonym nastąpi przez organa gminne na koszt parcelującego, który obliczone przez Magistrat koszta winien złożyć w Kasie miejskiej przed uzyskaniem zezwolenia na podział gruntu i otwarcie ulicy.

§ 16 h) Na podstawie wyników dochodzenia komisyjnego wyda Magistrat w terminie dni 60 po odbyciu komisyi orzeczenie, czy zezwolenie na otwarcie ulicy względnie podział gruntu może być udzielone. Jeżeli jednak z powodu parcelacyi lub otwarcia ulic miałyby wyniknąć jakiekolwiek zobowiązania dla gminy, przedłoży Magistrat sprawę Radzie miejskiej do decyzyi.

W razie gdyby sąsiedzi lub inni interesowani podnieśli podczas dochodzenia zarzuty z tytułu prawa prywatnego przeciw projektowanemu podziałowi gruntów lub otwarciu ulicy, natenczas komisya ma dążyć do załatwienia sprawy w drodze dobrowolnej ugody.

Gdyby mimo tego porozumienia nie osiągnięto, odeśle Magistrat spór na zwykłą drogę prawa, lecz w każdym razie orzeknie, czy i o ile podział gruntów i otwarcie nowych ulic są technicznie możliwe i dopuszczalne ze względów publicznych.

Przy udzielaniu zezwolenia należy parcelującemu zwrócić uwagę na jego obowiązki, określone w § 16 b), 16 f) i 16 g).

Oba egzemplarze planów ulicy i podziału gruntu, z których pierwszy pozostanie w archiwum budownictwa miejskiego, a drugi wróci do rąk parcelującego, będą zaopatrzone w klauzulę zatwierdzającą.

§ 16 i) Zezwolenie na otwarcie ulicy względnie na podział gruntu traci moc, gdy od chwili prawomocności orzeczenia zezwalającego upłynęły 3 lata i w tymże terminie nie przystąpiono do otwarcia ulicy oraz zabudowania gruntów i rozpoczętej budowy nie kontynuowano, lub gdy do końca trzeciego

roku parcelujący nie dopełnił, względnie nie zabezpieczył swych zobowiązań z § 16 d), 16 f) i 16 g).

Termin powyższy może Rada miejska odroczyć w przypadkach na uwzględnienie zasługujących.

Koszta komisyjne.

§ 16 k) Koszta komisyjnych dochodzeń, przewidzianych w niniejszej ustawie, ponoszą strony interesowane wedle taryfy, ustanowionej przez Radę miejską. Koszta te złożyć należy w Kasie miejskiej przed odbyciem komisyi.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Ritt w. r.

Nr. 90.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. marca 1910 L. 23.143, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sanoku.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sanoku dla dorosłych na 1 K 60 h, a dla dzieci do lat 7 na 80 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 91.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. marca 1910 L. 23.646, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślanach dla dorosłych na 1 K 64 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 82 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 92.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. marca 1910 L. 4582/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył

najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie czortkowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie zezwala się, w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% (czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 93.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. marca 1910 L. 4560/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18 września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gródek Jagielloński.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Gródku Jagiellońskim zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 52% (pięćdziesiąt dwa) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 94.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. marca 1910 L. 4418/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 16. września 1908 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie brzeżańskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Brzeżanach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1908 dodatki powiatowe w wysokości 46% (słownie: czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-em 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 95.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. marca 1910 L. 22.145, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Rzeszowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Rzeszowie dla dorosłych na 1 K 56 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 78 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

We Lwowie, dnia 2. marca 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 96.

U s t a w a

z dnia 12. marca 1910, w przedmiocie zezwolenia gminie Bukowsko miasto (powiat Sanok) na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie Bukowsko miasto zezwala się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat dziesięciu pobierać opłatę gminną od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 K rocznie.

Art. II.

Wolne od opłaty są:

1. szczenięta poniżej 10 dni;
2. psy służące do celów wojskowych;
3. psy służące do strzeżenia i trzymane we dnie na uwięzi;
4. psy należące do osób zamiejscowych, o ile nie przebywają w gminie dłużej niż jeden miesiąc.

Art. III.

Postanowienia wykonawcze określi uchwała Rady gminnej podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 12. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 97.

Ustawa

z dnia 1. marca 1910 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o dalszych zarządzeniach z powodu wygaśnięcia prawa propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Wykonywanie zarządu funduszu propinacyjnego przez c. k. Dyrekcyę funduszu propinacyjnego, poruczone Dyrekcyi §§ 3 i 39 ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30 ustaje z dniem 1. maja 1911 i z tym dniem kończy się czynność ustawowa i urzędowanie c. k. Dyrekcyi.

Art. II.

Fundusz propinacyjny, ogólny i rezerwowy, poręczający w myśl § 21 i 22 powołanej ustawy, spłaty zapadłych kuponów i wylosowanych obligacyi propinacyjnych, przechodzą z dniem 1. maja 1911 z pełnem zachowaniem tego swego dotychczasowego przeznaczenia, pod wyłączny zarząd Wydziału krajowego. Odpowiedzialność funduszu krajowego za należyte dopełnianie zobowiązań funduszu propinacyjnego wobec posiadaczy obligacyi propinacyj-

nych, ustalona §§ 5 i 23 powołanej ustawy, pozostaje nadal w całej rozciągłości aż do zupełnego umorzenia obligacyi propinacyjnych.

Aż do tego czasu będzie obowiązkiem Wydziału krajowego przedkładać corocznie sejmowi zamknięcie rachunkowe za poprzedni rok i preliminarz na rok następny, a to dla każdego z funduszów propinacyjnych, ogólnego i rezerwowego, z osobna.

Art. III.

Gdy kapitał wynagrodzenia w kwocie 62,200.000 złr. w. a., przeznaczony na mocy §§ 2, 5 i 6 powołanej ustawy dla właścicieli prawa propinacyi za odjęcie im tego prawa w całości wypłacony im został, przeto ewentualne nadwyżki pozostałe w funduszu propinacyjnym, po umorzeniu obligacyj propinacyjnych, dokonanem według § 20 powołanej ustawy, stają się własnością funduszu krajowego, na który przechodzą tak wszelkie pretensye jak i zobowiązania funduszu propinacyjnego.

Art IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 1. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 98.

U s t a w a

z dnia 1. marca 1910 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o rozdziale 2,250.000 K rocznie pomiędzy 37 miast posiadających na swym obszarze do końca roku 1910 wyłączne prawo propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

W myśl art. III. ustawy z dnia 20. grudnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906, otrzymywać będą z funduszu krajowego w czasie obowiązywania powołanej ustawy miasta:

Bełz	9.100 K
Bochnia	69.750 "
Brody	47.230 "
Dobromil	37.700 "
Drohobycz	66.820 "
Gródek Jagielloński	33.250 "
Grybów	16.990 "
Jarosław	130.980 "
Jaryczów nowy	4.380 "
Jasło	34.730 "
Kołomyja	167.240 "
Krosno	36.460 "
Lubaczów	15.440 "
Mrzygłód	1.440 "
Myślenice	11.580 "
Nowy Sącz	103.820 "
Stary Sącz	23.820 "
Nowy Targ	40.570 "
Pilzno	15 160 "
Podgórze	69.010 "
Przemyśl	244.910 "
Rzeszów	98.010 "
Sambor	110.780 "
Sanok	38.710 "
Skawina	10.680 "
Śniatyn	32.740 "
Sokal	25.570 "
Stanisławów	152.080 "
Stara sól	3.130 "
Stary Sambor	16.340 "
Stryj	128.110 "
Tarnopol	99.870 "
Tarnów	191.700 "
Trembowla	25.070 "
Wieliczka	23.580 "

Złoczów	80.400 K
Żółkiew	32.850 „

corocznie tytułem zasiłku.

§ 2

Coroczne zasiłki wypłacane będą w dwunastu ratach miesięcznych z góry w dniu pierwszym każdego miesiąca.

§ 3.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 99.

U s t a w a

z dnia 19. marca 1910, o zezwoleniu gminie Zarszyn (powiat Sanok) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Zarszyn (powiat Sanok) zezwala się od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat pięciu opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 hal., czyli od jednego hektolitra po 11 K.
2. Od jednego hektolitra piwa po 2 K.
3. Od jednego hektolitra miodu po 15 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Zarszyn.

Art. III.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Zarszynie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Zarszynie.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 19. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 22. kwietnia 1910.

Nr. 100.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. marca 1910 L. 4609/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 142, o regulacyi potoków Kłodnicy (Nieżachówki) i Brydnicy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 18. lutego 1910 L. 4489.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 142, o regulacyi potoków Kłodnicy (Nieżachówki) i Brydnicy z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Kłodnicy (Nieżachówki) od mostu na gościńcu państwowym w Nieżachowie do ujścia do Dniestru, tudzież potoku Brydnicy z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 142, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa reskryptem z 10. lutego 1909 L. 37.761 ex 1908 projekt Wydziału krajowego z roku 1907, który preliminuje koszta robót na 1,750.000 K, z uwzględnieniem zmian, proponowanych przez komisyę reambulacyjną w protokole z 24. sierpnia 1908.

Wydział krajowy zostaje upoważniony do poczynienia dalszych zmian w projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacyę potoku Kłodnicy (Nieżachówki) od mostu na gościńcu państwowym w Nieżachowie do ujścia do Dniestru na długości 33·632 km.

b) regulacyę dopływów Kłodnicy:

1. potoku	Krynica	na długości	4·000	km.
2. „	Moszawa	„ „	9·600	„
3. „	Łomnica	„ „	5 016	„
4. „	Świętego	„ „	5·167	„
		Razem	24·783	km.;

c) regulacyę potoku Brydnicy na długości 6·1 km.;

d) regulacyę potoku Perekyp (dopływu Brydnicy) na długości 3·564 km. wraz z 2 rowami długości 3·6 km.;

e) budowę 10 mostów na drogach gminnych, 42 mostów na drogach polnych, 9 kładek i 21 poideł;

f) budowę 10 szluz dla nawodnienia i 6 stopni;
g) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośmnaście i trwać ma od roku 1910 do roku 1927.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na potokach Kłodnicy i Brydnicy, tudzież ich dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu będą pokryte z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 142.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 142, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 700.000 K w ośmnastu ratach rocznych, a mianowicie od r. 1910 do r. 1926 po 38.888 K 88 h, a w 1927 r. 38.889 K 04 h;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w maksymalnej kwocie 700.000 K w ośmnastu ratach rocznych, mianowicie od r. 1910 do r. 1926 po 38.888 K 88 h, a w r. 1927 38.889 K 04 h z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 350.000 K w ośmnastu ratach rocznych, mianowicie od r. 1910 do 1926 po 19.444 K 44 h, a w r. 1927 19.444 K 52 h.

W razie spóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwrócona kontrybującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytość II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 h za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie

gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t p , zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczać powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym, albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo, jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta, uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem, tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. — Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryj oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

7. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi, poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi Państwa, jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa, jak i Wydziału Spółki.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya, składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału Spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego z końcem każdego roku, a najdalej 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału Spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 19. marca 1910, o zezwoleniu gminie miasteczka Dukli (powiat Krosno) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Dukli (powiat Krosno) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1919 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, po 20 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 20 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, likieru, śliwowicy, rozolisu i t. p. po 11 hal., czyli od jednego hektolitra po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra miodu po 8 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Dukli.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w miasteczku Dukli, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w miasteczku Dukli.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 19. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 102.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. marca 1910 L. 22.147, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Białej.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Białej dla dorosłych na 2 K 30 h, a dla dzieci do lat 7 na 1 K 15 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 103.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. marca 1910 L. 23.647, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślu dla dorosłych na 2 K, a dla dzieci do lat 7-miu na 1 K dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 104.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 24. marca 1910 L. 33.859, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Tarnopolu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Tarnopolu dla dorosłych na 1 K 68 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 84 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 105.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 2. kwietnia 1910 L. 4801/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Zaleszczyki stare i Tłuste wieś.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych przyętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do gmin: Zaleszczyki stare i Tłuste wieś, tudzież do obszaru dworskiego w Zaleszczykach starych.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu Sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 106.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. kwietnia 1910 L. 5543/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1910, ra-

czył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie kosowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kosowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17 czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 43% (czterdzieści trzy) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 107.

Ustawa

z dnia 30. marca 1910 nadająca szpitalowi w Bóbrce charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Bóbrce zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:

a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa Rady powiatowej w Bóbrce lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów nowej budowy, odbudowy lub rozszerzenia budynków szpitalnych, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanych objektów ponosić będzie powiat bobrecki.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 108.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1910 L. 38.923, w sprawie przedłużenia na przeciąg dalszych lat pięciu Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych: 1. na drodze powiatowej z Jabłonówki do Chołojowa w Połonicznej; 2. na drodze Busk-Toporów; 3. na drodze powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików; 4. od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej na dalszych lat pięć koncesyę do pobierania opłat mytniczych: 1. na drodze powiatowej z Jabłonówki do Chołojowa w Połonicznej z 10. kwietnia 1905, Dz. u. kr. Nr. 28/V.; 2. na drodze Busk-Toporów z 25. marca 1900 Dz. u. kr. Nr. 58/XI.; 3. na drodze

powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików z 25. marca 1900 Dz. u. kr. Nr. 58/X.; 4. od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze z 25. marca 1900 Dz. u. kr. Nr. 58/III. w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 23. kwietnia 1910.

Nr. 109.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 21. stycznia 1910, L. VIII/a 827/5, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5. października 1909, Dz. u. kr. Nr. 143, o regulacyi rzeki Sołokii z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 5. stycznia 1910, L. 47.732/7450 ex 1909.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 5. października 1909, Dz. u. kr. Nr. 143, o regulacyi rzeki Sołokii z dopływami.

§ 1.

Regulacya rzeki Sołokii od jazu w Korniach do ujścia do Bugu z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45, krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy

z dnia 5. października 1909, Dz. u. kr. Nr. 143, przez Wydział krajowy przy współudziale administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi, służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa reskryptem z 15. września 1909, L. 2679, projekt Wydziału krajowego z roku 1908, który preliminuje koszta robót na 6,000.000 koron, z uwzględnieniem zmian zaproponowanych w protokole Komisyi reambulacyjnej z dnia 11. października 1908.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacyę rzeki Sołokii, od jazu w Korniach do ujścia do Bugu na długości 58·16 km;

b) regulacyę potoku Rzeczycy bełzkiej na długości 10·97 km.;

c) 25 rowów osuszających, łącznej długości 198·089 km.;

d) 9 rowów doprowadzających wodę dla nawodnienia łącznej długości 47·39 km.;

e) budowę 16 mostów i 4 kładek żelazno-betonowych, 79 mostków sklepionych betonowych i 131 przepustów drogowych betonowych;

f) 73 przepustów wałowych;

g) 11 szluz żelazno-betonowych dla nawodnienia, 30 syfonów i 5 akwaduktów betonowych;

h) 63 stopni i 144 progów betonowych, tudzież 12 brodów;

i) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia i trwać ma od roku 1910 do roku 1929.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na rzece Sołokii i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu, pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl § 3, ustawy z dnia 5. października 1909, Dz. u. kr. Nr. 143, Zarząd funduszu regulacyjnego, spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3, ustawy z dnia 5. października 1909, Dz. u. kr. Nr. 143, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek kraju w kwocie 2,400 000 K w 20 równych ratach rocznych po 120.000 K od roku 1910 do roku 1929;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 2,400.000 koron w 20 równych ratach rocznych po 120 000 K od roku 1910 do r. 1929;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 1,200.000 K w 20 równych ratach rocznych po 60.000 K od roku 1910 do roku 1929. W razie spóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19, ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybującym czynnikom w stosunku do ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy trzem zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Jeden z kierowników budowy prowadzić będzie roboty na Sołokii i dopływach od ujścia do Bugu do km. 18, drugi od km. 18, do km. 36, trzeci zaś od km. 36 w górę.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obeznaną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast

dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier-adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Na podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania, lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytość II. klasy, przy podróżach drogowych 50 h za jeden kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierowników budowy, ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nie przewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego. Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty robót, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty

i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca), przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winni kierownicy budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem. Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wydadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna Władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86, krajowej ustawy wodnej, co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p., dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów, lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów, materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nierucho-

mości, lub też z jego prawnym, albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego. W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczą jakość i wysokość odszkodowania, po myśli postanowień § 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie. Postanowienia tego paragrafu kraj. ust. wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie wywłaszczonych, spiszą kierownicy budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądźto w drodze licytacyi bądźto akordów. W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, mogą kierownicy budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącić należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. liczba robotników, według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur,

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót;

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dzienniki budowy mają być z końcem każdego tygodnia zamknięte, przedsiębiorcom do przejrzenia udzielone, tudzież przez nich podpisane po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez nich zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa, jak i Wydziaławi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i Wydziału spółki.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z kazdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym Władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają żądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya, składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny. Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

Ministerstwu rolnictwa zastrzega się prawo wysyłania zastępcy technicznego do Komisyi kolaudacyjnych, w którym to celu Wydział krajowy wi-

nien we właściwym czasie donieść temu Ministerstwu o miejscu i dniu zebrania się każdorazowej Komisyi kolaudacyjnej.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy, obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuty, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownictwu budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 28. kwietnia 1910.

Nr. 110.

Rozporządzenie wykonawcze

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. kwietnia 1910 L. III. 726/3 do ustawy z 4. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 129, zezwalającej gminie król. stoł. miasta Krakowa pobierać opłaty gminne od napojów rozpalających, do miasta wprowadzanych lub w mieście wyrabianych i w niem zużywanych.

Na zasadzie art. III. ustawy z 4. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 129, pozwalającej gminie król. stoł. miasta Krakowa pobierać opłaty gminne od napojów rozpalających, do miasta wprowadzanych lub w mieście wyrabianych i w niem zużywanych, wydaje c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym następujące rozporządzenie wykonawcze:

Rozdział I.

Organa powołane do poboru miejskich opłat konsumcyjnych od napojów rozpalających.

§ 1.

Z wymienionych w art. I. ustawy z 4. grudnia 1903 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 129 opłat względnie dodatków gminnych ma się pobierać opłaty od wina jakoteż od piwa przy przewozie i wyrobie, tudzież od wódki, wyrabianej w mieście, przez te same organa względnie ściągać w ten sam sposób, jak państwowe podatki spożywcze od tych napojów.

O pobieranie i ściąganie innych, w tym artykule ustawy wymienionych opłat gminnych, ma się starać sama gmina miasta.

§ 2.

Pobór miejskich opłat konsumcyjnych odbywać się będzie:

a) od piwa i spirytusu wyrabianego wewnątrz miasta Krakowa przy wyrobie;

b) od piwa, porteru, spirytusu tudzież wszelkich cieczy, do których alkohol jako główna część składowa wchodzi oraz od wina, wprowadzanych do miasta, przy wprowadzeniu w obręb miasta Krakowa.

§ 3.

Zwrot opłat, należących się według § 10 niniejszego rozporządzenia przy wywozie napojów, przeprowadzają organa, powołane do poboru tych opłat.

§ 4.

Kontrolę przy przewozie napojów rozpalających, podlegających miejskiej opłacie konsumcyjnej, przez obręb miasta Krakowa sprawują te same organa, które do poboru tych opłat są powołane według § 1 niniejszego rozporządzenia.

Rozdział II.

Sposób poboru miejskich opłat konsumcyjnych od wyrobu napojów rozpalających w obrębie miasta Krakowa.

§ 5.

Ze względu na brak gorzelń w obrębie miasta Krakowa wydaje się tu tylko przepis co do sposobu poboru opłaty gminnej od piwa przy wyrobie w browarach.

Organa, powołane do wymiaru i ściągania podatku konsumcyjnego od piwa, pobierać będą równocześnie opłatę gminną po 3 K od hektolitra rzeczywiście wyprodukowanej i urzędownie stwierdzonej ilości brzeczki po potrąceniu 8% na zanik przy browarach z chłodnikiem, a 6% przy browarach z aparatem mierniczym.

Jeżeli urzędowe badanie wyrobionej brzeczki piwnej odbywa się za pomocą kontrolnego aparatu mierniczego, należy ilość hektolitrów wyrobionej brzeczki obliczać w sposób, wskazany rozporządzeniem c. k. Ministerstwa Skarbu z 9. grudnia 1902 Dz. u. p. Nr. 227 lit. b.

Rozdział III.

Pobór miejskich opłat konsumcyjnych przy wprowadzeniu napojów rozpalających w obręb miasta Krakowa.

§ 6.

Wprowadzone w obręb miasta Krakowa napoje rozpalające, wymienione w art. I. ustawy z dnia 4. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 129, należy opła-

cać przy wprowadzeniu w obręb miasta Krakowa, jeżeli nie są przeznaczone i zgłoszone jako towar przewozowy (na transito).

Napoje rozpalające, podlegające opłacie konsumcyjnej, w butelkach lub w naczyniach o pojemności nie większej jak jednego litra dla własnego użytku wprowadzone być mają przez wszystkie urzędy liniowe, napoje zaś powyższe w większych ilościach tylko przez urzędy t. z. ekspedycyjne tj. urząd podgórski, mogilski, warszawski, wrocławski, łobzowski, zwierzyniecki i dworce kolejowe.

§ 7.

Tylko przy wprowadzaniu drobnych ilości dla własnego użytku opłata gminna od napojów rozpalających pobieraną być może przez wszystkie urzędy akcyzowe, co do spirytusu o tyle, o ile strona zgadza się na wymiar najwyższy tj. jak od spirytusu ponad 75%.

Od wprowadzanych większych ilości napojów rozpalających wymierzać i pobierać będzie opłatę gminną urząd główny akcyzowy, dokąd te większe ilości pod strażą (konwojem) odsyłane będą.

Rozdział IV.

Przewóz napojów rozpalających przez obręb miasta Krakowa.

§ 8.

Kto chce napoje rozpalające, wymienione w art. I. ustawy z dnia 4. grudnia 1903 Dz. ust. kraj. Nr. 129 przewieźć przez miasto, winien to zgłosić w odnośnym urzędzie akcyzowym, przy większych ilościach na piśmie przez wystawienie deklaracyi, obejmującej:

a) imię i nazwisko
b) rodzaj napoju
c) ilość napoju i
d) sposób opakowania.

Dla wygody stron urzędy akcyzowe będą zaopatrzone we formularze drukowane wspomnianej wyżej deklaracyi.

§ 9.

Urząd akcyzowy na podstawie tej deklaracyi i po sprawdzeniu ilości i rodzaju napoju wystawia list przewozowy, zawierający te same szczegóły, co deklaracya, oraz nazwisko konwój prowadzącego strażnika, wreszcie w razie potrzeby opatrzyć przesyłki plombami lub pieczęciami i odstawia ją do rogatki wychodowej.

Dla wygody stron, o ile to w danych okolicznościach nastąpić może bez uszczuplenia dochodów gminy i bez narażenia kontroli dochodowej, można dozwolić przewozu napojów gorących za kaucyą tj. za złożeniem przypadającej

opłaty konsumcyjnej z zastrzeżeniem zwrotu, jeżeli przedmiot, do przewozu przeznaczony, wywieziony zostanie w stanie nienaruszonym i w czasie oznaczonym poza wskazany urząd akcyzowy.

W takim razie ma urząd akcyzowy przekonać się o zgodności deklaracyi mu złożonej z towarem, obliczyć przypadającą opłatę konsumcyjną gminną i po pobraniu jej wydać stronie kwit depozytowy, w którym należy dokładnie określić przedmiot przewozu i wyrazić kwotę należytości, złożoną jako kaucyę, jakotoż wymienić czas w którym, tudzież urząd akcyzowy, przez który nastąpić ma wywóz przedmiotu.

Przy przeprowadzeniu napojów rozpalających za kaucyą nastąpić ma dla zapewnienia kontroli dochodowej oplombowanie, opieczętowanie lub umieszczenie odpowiednich znaków na transporcie, co też na kwicie depozytowym uwidocznić należy.

Strona obowiązaną jest oznajmić wywóz przed wyprowadzeniem przedmiotu urzędowi akcyzowemu, który po sprawdzeniu tożsamości przedmiotu przewożonego lub przenoszonego zwróci i wypłaci stronie należytość, złożoną przy wprowadzeniu przedmiotu.

Rozdział V.

Zwrot gminnych opłat konsumcyjnych przy wywozie napojów rozpalających z obrębu miasta Krakowa.

§ 10.

Zwrot opłat konsumcyjnych miejskich udziela się przy wywozie piwa, wyrobionego w browarach w obrębie miasta Krakowa istniejących, w myśl postanowień, obowiązujących co do zwrotu podatku konsumcyjnego od piwa, wywożonego z tych browarów poza obręb miasta Krakowa, w wysokości po 3 K od każdego hektolitra.

Rozdział VI.

Karanie przekroczeń.

§ 11.

Przekroczenia ustawy z 4. grudnia 1903 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 129 karać się będzie, o ile one dotyczą dodatku do państwowego podatku spożywczego, według kodeksu karnego o przekroczeniach skarbowych z r. 1835, o ile zaś odnoszą się do samoistnej opłaty spożywczej (opłaty gminnej), według rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 7. maja 1910.

Nr. 111.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. kwietnia 1910 L. 37.862, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Turka-Czarna.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Turce na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58/V.) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Turka - Czarna w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 112.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1910 L. 31.709, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Żydaczowie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28/III.) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Stryju pod Żydaczowem w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 113.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1910 L. 31.708, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Żydaczowie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28/III.) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 114.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. kwietnia 1910 L. 5959/pr., w sprawie wykonywania przez rafinerye przemysłu sprzedaży nafty sposobem dowożenia w zbiornikach przenośnych i spuszczania.

Na podstawie § 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. marca 1910 Nr. 62 Dz. p. p. zarządza się, że właścicielom przemysłowych przedsiębiorstw przerabiania ropy (rafineryi) sprzedaż nafty sposobem dowożenia jej w przenośnych zbiornikach i spuszczania z nich (Tankwagenbetrieb) dozwoloną jest tylko po uzyskaniu osobnego na to pozwolenia politycznej władzy krajowej.

Zarządzenie to wchodzi natychmiast w życie.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 115.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. kwietnia 1910 L. 39.271, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie na dalszych 5 (pięć) lat koncesyę z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. czerwca 1910.

Nr. 116.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. kwietnia 1910 L. 6613/pr., o meldowaniu obcych w miejscowości Szczucin, powiatu Dąbrowa.

Postanowienia §§ 2, 3 i 5 obwieszczenia z 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, zmienia się odnośnie do miejscowości Szczucin, powiatu Dąbrowa w ten sposób, że meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w tej miejscowości, jakoteż donoszenie o dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, niemniej meldowanie obcych przez osoby upoważnione do utrzymywania gospód odbywać się ma odtąd w c. k. Ekspozyturze policyi w Szczucinie.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 117.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. maja 1910 L. 51.248, w sprawie zezwolenia gminie Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 3. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Buczacz na dalszy pobór opłat gminnych od piwa, przyzwolony początkowo ustawą z 4. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 139, na przeciąg dwóch miesięcy, począwszy od 1. maja do końca czerwca 1910 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami z tem zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. maja 1910 L. 48.655/10, w sprawie zezwolenia gminie Dąbrowa na dalszy pobór opłat gminnych od spirytusu, słodzonych napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Dąbrowa na dalszy pobór opłat gminnych od spirytusu, przyzwolony pierwotnie ustawą z 28. grudnia 1904 Dz. u. kr. Nr. 6 ex 1905 na przeciąg lat sześciu, począwszy od r. 1911 do końca roku 1916, tudzież na dalszy pobór opłat gminnych od słodzonych napojów spirytusowych piwa i miodu przyzwolony pierwotnie ustawą z 25. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 96 na przeciąg lat dziewięciu, począwszy od roku 1911 do końca roku 1919 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami z tem

ograniczeniem, że opłata od piwa pobieraną być może w wysokości 2 K 40 h od hektolitra tylko do końca 1914 r. w latach zaś 1915—1919 jedynie w wysokości 2 K od hektolitra.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 119.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. maja 1910 L. 51.249/10, w sprawie zezwolenia gminie Knihinin wieś na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, maliniaku, wiśniaku i dereniaku.

Na podstawie § 81 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36' Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Knihinin wieś na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, maliniaku, wiśniaku i dereniaku na przeciąg lat 5 począwszy od roku 1911 do końca roku 1915 w wysokości oznaczonej ustawą krajową z dnia 20. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 80.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 120.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 29. kwietnia 1910 L. 1555/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Żegiestów powiat Nowy Sącz.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne

mają stosować się także do miejscowości Żegiestowa powiat Nowy Sącz, z tą zmianą, że mieszkańcy tamtejszego Zakładu kąpielowego mają meldować przyjezdnych nie w Urzędzie gminnym w Żegiestowie, lecz u osoby przez c. k. Starostwo w Nowym Sączu do tego przeznaczonej.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu Sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 121.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 14. maja 1910 L. 5915/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. kwietnia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 11. lutego 1910, którą upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia imieniem kraju pożyczki w kwocie pięciu milionów koron celem założenia w Galicyi akcyjnego banku przemysłowego.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 122.

U s t a w a

z dnia 15. kwietnia 1910, nadająca stoł. król. miastu Krakowowi prawo poboru samoistnych opłat gminnych od rozpalających napojów spirytusowych wina, piwa i miodu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Wysokość opłat.

§ 1.

W obrębie gminy miasta Krakowa podlega konsumcya poniżej wymienionych napojów do miasta wprowadzanych, lub w mieście wyrabianych następującym opłatom gminnym:

I. a) od rozpalających napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu przepisanym alkoholomierzem da się oznaczyć, przy zawartości alkoholu mierzonego zapomocą studzielnego alkoholomierza przy temperaturze + 12° R.

1. nie więcej jak	30	stopni	opłaca się	21	K
2. „ „ „	40	„	„ „	28	„
3. „ „ „	50	„	„ „	35	„
4. „ „ „	70	„	„ „	49	„
5. „ „ „	90	„	„ „	63	„
6. więcej niż	90	„	„ „	70	„

od jednego hektolitra.

b) od rozpalających napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu przepisanym alkoholomierzem nie da się oznaczyć, 55 K od hektolitra płynu bez względu na zawartość alkoholu.

Spirytus wolny od państwowego podatku jest także wolny od opłaty gminnej.

Od spirytusu, który wprowadzono z zastrzeżeniem uiszczenia państwowego podatku spożywczego, opłata gminna może być pobraną dopiero w chwili uiszczenia podatku państwowego.

II. a) od wina i moszczu winnego w beczkach . . . . 12 K

b) od wina we flaszkach . . . . 24 K

c) od wina musującego, tak zwanego szampańskiego . 60 K

od hektolitra.

III. od moszczu owocowego 3 K od hektolitra.

IV. a) od piwa jakiegokolwiek gatunku z wyłączeniem porteru i piwa angielskiego . . . . 7 K

b) od porteru i piwa angielskiego 10 K od hektolitra.

V. od miodu:

a) przy produkcyi 13 K od 100 klg. miodu praśnego użytego do wyrobu;

b) wprowadzonego w obręb miasta Krakowa 11 K od hektolitra.

A) Pobór opłat gminnych od trunków w obrębie linii akcyzowej zamkniętego miasta Krakowa.

§ 2.

Ustanowione w § 1 opłaty gminne od trunków pobiera się:

a) przy wyrobie, o ile od nich pobiera się podatek państwowy za pośrednictwem organów państwowych, w przeciwnym razie przez organa gminne. W obu wypadkach pobór odbywa się w sposób rozporządzeniem wykonawczem wskazany;

b) przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej przez te same organa, które pobierają liniowy podatek spożywczy.

§ 3.

W razie wywozu poza linię akcyzową trunków w § 1 ustęp I., IV. i V. oznaczonych przyznaje się zwrot uiszczonej opłaty gminnej, pod warunkami w przepisach wykonawczych oznaczyć się mającymi, w następującym wymiarze:

a) za spirytus, którego zawartość alkoholu studzielnym alkoholomierzem da się oznaczyć, 70 h od jednego litra czystego alkoholu w spirytusie się znajdującego;

b) za rozpalające napoje spirytusowe, których stopień siły studzielnym alkoholomierzem nie da się oznaczyć, po 21 K od hektolitra;

c) za piwo wszelkiego rodzaju zdatne do spożycia po 7 K od hektolitra;

d) za miód zdatny do spożycia po 4 K od hektolitra.

Postanowienia dotyczące pozwolenia na utrzymywanie prywatnych transitowych składów win w obrębie linii akcyzowej mają mieć zastosowanie co do opłaty gminnej od wina.

§ 4.

Napoje rozpalające, podlegające opłacie gminnej przeznaczone do przewozu przez okręg zamkniętego miasta Krakowa i jako takie w urzędzie liniowym zgłoszone, wolne są od opłaty gminnej pod warunkami unormowanymi w przepisach obowiązujących w tym względzie co do państwowego podatku spożywczego.

B) Pobór opłat gminnych od trunków na terytoryum miasta Krakowa, położonem zewnątrz linii akcyzowej.

§ 5.

Opłaty gminne w § 1 oznaczone pobierać może gmina miasta Krakowa na terytoryum miasta, leżącem poza linią akcyzową albo we własnym zarządzie, albo w drodze ugód, albo wreszcie przez wydzierżawienie.

Bliższe postanowienia w tym względzie będą zawierać przepisy wykonawcze.

§ 6.

Trunki sprowadzone z terytoryum położonego w obrębie linii akcyzowej miasta Krakowa i tam przy wyrobie lub wprowadzeniu opłacone, jeśli wywóz ich nastąpił bez zwrotu opłaty gminnej według postanowień § 3 nie podlegają ponownemu opodatkowaniu na terytoryum miasta Krakowa, położonem poza linią akcyzową.

Postanowienia karne.

§ 7.

Czyny lub zaniechania sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy podlegają dochodzeniu i ukaraniu przez Magistrat miasta Krakowa jako władzę polityczną I. instancyi, w myśl przepisów o postępowaniu władz politycznych w sprawach dotyczących przekroczeń.

Przekroczenia, przez które opłata uszczuploną lub na uszczuplenie narażoną była, karze się grzywnami w wysokości dwu- do czterokrotnej, a przy szczególnie obciążających okolicznościach cztero- do ośmiokrotnej opłaty ukróconej, lub na ukrócenie narażonej, a w razie niemożliwości ściągnięcia grzywny, odpowiednią karą aresztu.

Za jeden dzień aresztu liczy się 10 K grzywny. Kara aresztu nie może przekraczać trzech miesięcy.

Oprócz kary należy dodatkowo wymierzyć i pobrać ukróconą opłatę.

Tok instancyi.

§ 8.

Co do odwołania się od orzeczeń i zarządzeń Magistratu miasta Krakowa dotyczących wymiaru, poboru, tudzież zwrotu opłat gminnych od trunków, obowiązują odnośne postanowienia statutu miejskiego.

Co do odwołania się od orzeczeń i zarządzeń karnych Magistratu, obowiązują przepisy rozp. minist. z 3. kwietnia 1855 Dz. u. p. Nr. 61.

Przepisy przejściowe.

§ 9.

Wszystkie osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy posiadają w obrębie miasta Krakowa zapasy przewyższające 25 litrów rozpalających napojów spirytusowych, a 100 litrów wina lub piwa, są obowiązane donieść o tem pisemnie pod rygorem kary oznaczonej w § 7. najpóźniej w 3 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy organom, które w drodze przepisów wykonawczych do tego będą przeznaczone, podając równocześnie ilość tych trunków i miejsce ich przechowania, a to celem urzędowego dochodzenia, oraz zezwolić organom do tego powołanym na skontrolowanie dokładności doniesienia przez całkowite lub próbne zbadanie zapasów i dostarczyć pomocy przy ich badaniu.

Opłatę gminną oznaczoną w § 1 a przypadającą od zapasów przewyższających 25 litrów rozpalających napojów spirytusowych, a 100 litrów wina i piwa należy uiścić do 8 dni po dokonanym przypisie.

Przy wymierzeniu tej dodatkowej opłaty gminnej należy od kwoty, przypadającej według postanowień niniejszej ustawy, potrącić całą dotychczas uiszczoną opłatę.

Postanowienia końcowe.

§ 10.

Przez czas ważności tej ustawy nie można pobierać dodatków gminnych do państwowego podatku spożywczego od wina, piwa i miodu.

§ 11.

Ustawa niniejsza obowiązuje od 1. stycznia 1911 r. do 31. grudnia 1917 r.

Postanowienia ustawy krajowej z 4. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 129 przestają obowiązywać z dniem 31. grudnia 1910.

§. 12.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcyą skarbu i Wydziałem krajowym.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrzych i skarbu.

Wiedeń, dnia 15. kwietnia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 27. czerwca 1910.

Nr. 123.

U s t a w a

z dnia 29. kwietnia 1910, w przedmiocie zmiany granic miasta Lwowa i okręgu Reprezentacyi powiatowej we Lwowie przez wyłączenie z obszaru dworskiego Kulparków część II. kilku parcel gruntowych i wcielenie ich do gminy miasta Lwowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Parcele gruntowe l. $75/_3$, $75/_4$, 76, 77, 78, 79, 80, 81 i $82/_1$, położone w gminie katastralnej Kulparków część II., wyłącza się z obszaru dworskiego Kulparków część II. i wciela się je do związku gminy miasta Lwowa.

Art. II.

Równocześnie z przyłączeniem do miasta Lwowa zostaje wyłączoną wymieniona w Art. I. część obszaru dworskiego Kulparków część II. z okręgu Reprezentacyi powiatowej we Lwowie.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29. kwietnia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 124.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. maja 1910 L. 51.250, w sprawie zezwolenia gminie Tuchów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tuchów na pobór przyzwolony pierwotnie ustawą z 20. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 83, na czas do końca roku 1910, gminnych opłat od napojów spirytusowych i piwa na przeciąg dalszych lat pięć począwszy od roku 1911 do końca roku 1915 w wysokości i pod warunkami określonymi w powołanej wyżej ustawie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 125.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. maja 1910 L. 7676/pr., w sprawie zaciągnięcia pożyczki na pokrycie kosztów budowy krajowego Zakładu dla umysłowo-chorych w Kobierzynie.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 4. maja 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. października 1909, którą upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia w Banku krajowym na pokrycie kosztów budowy krajowego Zakładu dla umysłowo-chorych w Kobierzynie pożyczki w obligacyach komunalnych do wysokości siedmiu milionów (7,000.000) K.

To podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z 9. maja 1910 L. 17.168.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 126.

Ustawa

z dnia 3. maja 1910, o utworzeniu z przysiółka Gody, należącego do związku gminy Kamionki małe, powiatu kołomyjskiego, tudzież z rozparcelowanej części posiadłości dóbr tabularnych „Gody“ samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą Gody.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Gody wyłącza się ze związku gminy Kamionki małe, powiatu kołomyjskiego i tworzy się dla przysiółka tego z rozparcelowanymi gruntami obszaru dworskiego „Gody“ w gminie katastralnej „Gody“ położonymi, a więc dla całej gminy katastralnej „Gody“ i dla rozparcelowanych z tegoż obszaru dworskiego parcel gruntowych l. kat. 450, $463/_1$, $463/_2$, 473 i $475/_2$,

w gminie katastralnej „Kamionki małe“ położonych samoistną gminę administracyjną pod nazwą „Gody“.

Art. II.

Do dni sześćdziesięciu po wejściu w życie niniejszej ustawy rozpisać należy wybory do nowych Reprezentacyi gminnych w Kamionkach małych i Godach.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 3. maja 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 127.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 14. maja 1910 L. 7586/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Kozielniki i Sichów, powiatu lwowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Kozielniki i Sichów, powiatu lwowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu Sądów na podstawie § 320 ust. karnej karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2 kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 128.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. kwietnia 1910 L. 32.159, w sprawie zezwolenia gminie Dębica na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Dębica na dalszy pobór przyzwolonych pierwotnie ustawą z dnia 14. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 98, tudzież ustawą z dnia 18. maja 1886 Dz. u. kr. Nr. 57, a następnie przedłużonych rozporządzeniami Wydziału krajowego z 28. czerwca 1904 Dz. u. kr. Nr. 79 i z 21. lipca 1904 Dz. u. kr. Nr. 86 opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t p. na przeciąg lat sześciu począwszy od 1. stycznia 1911 do końca roku 1916 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami z tem ograniczeniem, że opłata od piwa pobierana będzie w wysokości 2 K 40 h tylko do końca roku 1914 zaś w roku 1915 i 1916 w kwocie nie wyżej jak 2 K od hektolitra.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 129.

Ustawa

z dnia 4. maja 1910, nadająca szpitalowi w Czortkowie charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Czortkowie zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:

a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa Rady powiatowej w Czortkowie lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie powiat czortkowski.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. maja 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 130.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. maja 1910 L. 60.502, w sprawie zezwolenia gminie Nisko na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Nisko na dalszy pobór przyzwolonych pierwotnie ustawą z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 113 opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat 3, począwszy od r. 1911 do końca roku 1913 w wysokości i pod warunkami określonymi w wyżej powołanej ustawie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 131.

Obwieszczenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 31. maja 1910 L. 5231/M. I., o utworzeniu nowego Starostwa w Galicyi z siedzibą urzędową w Oświęcimiu.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość zmieniając częściowo administracyjny podział Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, obwieszczony rozporządzeniem Ministerstwa stanu z 23. stycznia 1867, Dz. u. p. Nr. 17 a potwierdzony rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 102, raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 24. maja b. r. przyzwolić na utworzenie c. k. Starostwa w Oświęcimiu.

Okręg urzędowy tego Starostwa ma obejmować okręgi sądowe Oświęcim i Zator, z powiatów politycznych Biała i Wadowice wydzielić się mające.

Starostwo w Oświęcimiu rozpocznie swą działalność urzędową z dniem 1. lipca 1910.

Haerdtl w. r.

Nr. 132.

Ustawa

z dnia 20. marca 1910, o zaliczeniu gminy Uście solne powiatu bocheńskiego do miejscowości podlegających ustawie gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Uście solne, powiatu bocheńskiego zaliczoną zostaje do miejscowości, w których obowiązuje ustawa gminna z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 27. czerwca 1910.

Nr. 133.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. czerwca 1910 L. 8728/pr., o poborze dodatków krajowych do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w r. 1910 i o upoważnieniu Wydziału krajowego przez Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 13,764.376 K.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najłaskawiej Najwyższem postanowieniem z 25. maja 1910 zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w sprawie ustanowienia dodatków krajowych na rok 1910 i upoważnienia Wydziału krajowego do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 13,764.376 K, a to co do poboru dodatków krajowych pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z 1. lipca 1898.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatku od domów

wolnych po 72 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości po 78 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków wymienionych powyżej w ustępie 1-szym w wysokości po 67 halerzy zaś do podatków w ustępie 2-gim wymienionych po 73 halerzy.

Pożyczka w kwocie 13,764.376 K ma być użytą na pokrycie niedoboru w roku 1910.

Na oprocentowanie i umorzenie tej pożyczki wstawiać będzie Wydział krajowy odpowiednią kwotę do każdorocznego preliminarza funduszu krajowego.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 134.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 9. czerwca 1910 L. 9029/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. maja 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galic. Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Kamionka strumiłowa.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kamionce strumiłowej zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 dodatki powiatowe w wysokości 48% (czterdzieści ośm) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przypisanego §-fem 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 135.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. czerwca 1910 L. 63.816, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Stryju koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Stryju na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 26) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 136.

Rozporządzenie

c. k. galicyjskiego Namiestnictwa z 8. czerwca 1910 L. I. $\frac{2908}{35}$/2 którem na podstawie artykułu XI. L. 1. ustawy z 1. sierpnia 1895 Dz. u. p. Nr. 112, wydaje się w porozumieniu z c. k. Sądem krajowym wyższym w Krakowie dla gminy miejskiej Biała regulamin wypowiadania i opróżniania mieszkań.

Dla wypowiedzenia i opróżniania mieszkań, lokalności przemysłowych, handlowych i tym podobnych ubikacyi obowiązują w braku odmiennej umowy między stronami następujące przepisy.

§ 1.

Prawidłowymi terminami opróżniania mieszkań są:

A) dla mieszkań rocznych:
1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października.

B) dla mieszkań miesięcznych:
dzień ostatni każdego miesiąca.

§ 2.

Wypowiedzenie mieszkania najętego za czynszem rocznym, jakoteż wszystkich innych w ten sposób wynajętych lokalności t. j. t. zw. najmów rocznych albo takich najmów, których umówiony okres trwa dłużej niż jeden rok musi nastąpić dla najbliższego terminu opróżnienia w pierwszych 14 dniach poprzedzającego kwartału, a mianowicie dla terminu styczniowego w czasie do 14. października włącznie, dla terminu kwietniowego do 14. stycznia włącznie, dla terminu lipcowego do 14. kwietnia włącznie, dla terminu październikowego do 14 lipca włącznie.

§ 3.

Przy mieszkaniach miesięcznych t. j. takich, przy których ustanawia się czynsz miesięczny i które wynajmuje się od miesiąca do miesiąca, jakoteż przy najmach, których umówiony okres trwa wprawdzie dłużej niż miesiąc, jednak nie dosięga roku wypowiedzenie ma nastąpić w ciągu pierwszych siedmiu dni miesiąca opróżnienia.

§ 4.

Przy mieszkaniach, których nie uważa się za miesięczne (§ 3) płacenie czynszu najmu w ratach miesięcznych nie uchyla obowiązku wypowiedzenia w terminach w § 2 oznaczonych.

§ 5.

Po dokonanem wypowiedzeniu obowiązany jest najmobiorca aż do oddania najętych przezeń przedmiotów dozwolić na oglądnięcie chcącym je nająć, jednakże tylko w dnie powszednie w czasie od godziny 11-tej przed południem do 1 popołudniu.

Chcącemu nająć musi towarzyszyć najmodawca lub tegoż zastępca, dotychczasowy najemca nie powinien przez oglądanie być niepokojonym ponad nieodzowną potrzebę.

§ 6.

Opróżnianie mieszkań albo innych najętych lokalności winno być rozpoczęte najdalej w południe 29. marca, 28. czerwca, 28. września i 29. grudnia, mieszkań miesięcznych w południe w dniu poprzedzającym termin opróżnienia i od tej chwili musi się odstąpić odpowiednie miejsce stronie sprowadzającej się celem umieszczenia swych ruchomości.

Zupełne opróżnienie przedmiotu najmu musi nastąpić przy mieszkaniach rocznych po południu 1. kwietnia, 1. lipca, 1. października i 1. stycznia przy mieszkaniach miesięcznych z upływem ostatniego dnia miesiąca.

Gdyby ostatni termin do zupełnego opróżnienia przypadał na niedzielę lub uroczyste święta przedłuża się go do południa następującego dnia powszedniego.

§ 7.

O ile niniejszy regulamin wypowiadania i opróżniania mieszkań nie zawiera specyalnych postanowień, wchodzą w zastosowanie ogólnie obowiązujące przepisy prawne.

§ 8.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z pierwszym dniem kwartału kalendarzowego, następującego po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 137.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 9. czerwca 1910 L. 9109/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. maja 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do podatków bezpośrednich w powiecie brzozowskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Brzozowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 50% (pięćdziesiąt), od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 138.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 9. czerwca 1910 L. 9110/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. maja 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do podatków bezpośrednich w powiecie przemyślańskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 64% (sześćdziesiąt cztery) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 139.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 9. czerwca 1910 L. 9111/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. maja 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 19. lutego 1910 o poborze dodatków gminnych do podatków bezpośrednich w gminie Mielec.

Uchwała.

Reprezentacyi gminnej w Mielcu zezwala się w myśl § 82 ustawy z dnia 13. stycznia 1909 Dz. u. kr. Nr. 22 pobierać w roku 1910 dodatki na potrzeby ściśle gminne w wysokości 127% (stodwadzieścia siedm) od państwowych podatków bezpośrednich w gminie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 23% dodatku na potrzeby szkolne.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 140.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. czerwca 1910 L. 68.425 w sprawie zezwolenia gminie Podwołoczyska na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Podwołoczyska na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. przyzwolonej pierwotnie ustawą z 11. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 39 a to na przeciąg lat pięciu, począwszy od 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1915 w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 141.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 21. czerwca 1910 L. VII. b. 1792/51, o grożącem niebezpieczeństwie cholery.

C. k. Namiestnictwo uznając niebezpieczeństwo zawleczenia cholery do kraju za groźne ze względu na szerzenie się tej choroby w Rosyi, ogłasza niniejszem na podstawie postanowień punktu 28. „Instrukcyi o cholerze“ wydanej reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 5. sierpnia 1886 L. 14.067, republikowanej obwieszczeniem tutejszem z 19. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 48, że z chwilą ogłoszenia niniejszego obwieszczenia obowiązują przepisy zawarte w tej instrukcyi, a tyczące się postępowania w czasie niebezpieczeństwa zawleczenia cholery do kraju, jako też w razie jej pojawienia się w granicach kraju.

W szczególności należy:

1. przeprowadzić natychmiast, ile możności jak najdalej idącą asanacyę gmin, zakładów publicznych i domów prywatnych przez usunięcie wszelkich nieczystości i dbanie o czystość nadal, zabezpieczenie ludności dobrej i zdro-

wej wody do picia i do użytku domowego, jako też świeżego powietrza w zakładach publicznych i domach prywatnych.

2. Zwracać szczególną uwagę na stan zdrowia osób, pochodzących z okolic cholerą nawiedzonych w miejscu ich każdoczesnego pobytu.

Właściciele hoteli i zajazdów jako też osoby, które przyjezdnych obcych na mieszkanie przyjmują, mają obowiązek o przyjeździe takich obcych i o ich stanie zdrowia natychmiast miejscowej władzy policyjnej donosić. Osoby takie muszą być poddane pięciodniowej obserwacyi ich stanu zdrowia, bez ograniczenia jednak ich osobistej wolności, a wrazie zamierzonej przez nich zmiany miejsca pobytu w ciągu tej obserwacyi, należy zawiadomić o tem Zwierzchność gminną nowego miejsca przeznaczenia w celu dokończenia pięciodniowej obserwacyi. W razie pojawienia się podejrzanych objawów chorobowych u takich osób, należy natychmiast zawiadomić o tem Zwierzchność gminną.

3. Ogłosić w każdej miejscowości w sposób właściwy, że obowiązek donoszenia Zwierzchności gminnej (przełożonemu obszaru dworskiego) o każdym wśród wymiotów, rozwolnienia i kurczów, pojawiającym się przypadku zachorowania ciąży na lekarzach ordynujących, przełożonych zakładów przemysłowych i publicznych, właścicielach domów, osobach wynajmujących mieszkania i w ogóle na wszystkich osobach, które dowiedziałyby się o takich przypadkach zachorowania.

4. W razie otrzymania takiego doniesienia winna Zwierzchność gminna (przełożeństwo obszaru dworskiego) zawiadomić o tem bezzwłocznie w drodze telegraficznej lub przez umyślnego konnego posłańca właściwą władzę polityczną I. Instancyi, ze swej zaś strony postarać się o odosobnienie mieszkania, w którem się chory znajduje aż do chwili przybycia zastępcy władzy politycznej, ewentualnie przez postawienie warty przed domem zapowietrzonym.

5. Obowiązkiem każdej Zwierzchności gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) jest postarać się zawczasu o jakiś odosobniony i w najniezbędniejsze sprzęty zaopatrzony lokal, w którym możnaby umieszczać chorych cholerycznych, jakoteż o odpowiedni zapas niegaszonego wapna i czystego płynnego kwasu karbolowego w celu przeprowadzenia dezinfekcyi mieszkań i sprzętów zapowietrzonych.

Wszelkie przekroczenia tych przepisów o ile nie podpadają postanowieniom ustawy karnej, karane będą na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857 Dz. p. p. Nr. 198, grzywną do 200 koron lub aresztem do dni 14.

Lwów, dnia 21. czerwca 1910.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXI. — Wydana i rozesłana dnia 23. lipca 1910.

Nr. 142.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 16. czerwca 1910 L. 8899/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Rzeczyca z Hubinkiem powiatu rawskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Rzeczyca z Hubinkiem powiatu rawskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2 kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 143.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. kwietnia 1910 L. 50.371, dotyczące taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Bóbrce.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Bóbrce dla dorosłych na 1 kor. 50 hal. a dla dzieci do lat 7-miu na 75 hal. dziennie, począwszy od 1. czerwca 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 144.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 29. czerwca 1910 L. 10.166/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. czerwca 1910 raczył

najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Mieleckim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Mielcu zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 51% (pięćdziesiąt jeden), od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 145.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 29. czerwca 1910 L. 10.168/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. czerwca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Dobromilskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Dobromilu zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 44% (czterdzieści cztery) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 146.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 29. czerwca 1910 L. 10.167/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. czerwca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galic. Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Pilzneńskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Pilźnie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% (czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 147.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 29. czerwca 1910 L. XVII. $\frac{5812}{32}$ zmieniające po części rozporządzenie z 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 74) o oględzinach zwierząt do rzezi i kłucia przeznaczonych oraz mięsa z tychże, rozporządzenie z 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 75) o oględzinach koni, mułów i osłów na rzeź przeznaczonych oraz mięsa z tychże i rozporządzenie z 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 76) o oględzinach zwierząt przed wydaniem paszportów.

Z powodu wejścia w życie nowej ustawy o chorobach zaraźliwych zwierząt z 6. sierpnia 1909, Dz. p. p. Nr. 177, zarządza się na zasadzie § 78 tej ustawy co następuje:

Art. I.

Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 74) tyczące się oględzin zwierząt do rzezi lub kłucia przeznaczonych oraz mięsa z tychże zmienia się następująco:

1. W nagłówku zastępuje się słowa: „na podstawie ustawy o zarazach zwierzących ż 29. lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35)“ słowami: „na podstawie ustawy ogólnej o chorobach zaraźliwych zwierząt, oraz ustaw o księgosuszu i zarazie płucnej bydła rogatego“.

2. W § 8. ustęp 3., punkt 1. zastępuje się słowa: „(§ 12 ustawy o zarazach bydlęcych)“ słowami: „(§ 13 ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177)“.

3. W § 10. ustęp 1. zastępuje się słowa: „ustawy o zarazach zwierzęcych i księgosuszu z dnia 29. lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35 i 37) i odnośnych rozporządzeń ministeryalnych z dnia 12. kwietnia 1880 (Dz. p. p. Nr. 36 i 38)“ słowami: „ustawy ogólnej o chorobach zaraźliwych zwierząt z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177, ustawy o księgosuszu z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 37, ustawy o zarazie płucnej z 17. sierpnia 1892 Dz. p. p. Nr. 142 i odnośnych rozporządzeń wykonawczych“.

4. W § 29. ustęp 1. zastępuje się słowa: „o ile nie podpadają pod postanowienia karne ustaw z dnia 29. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35 i 37) i z dnia 24. maja 1882 (Dz. u. p. Nr. 51) lub przepisów dyscyplinarnych, tudzież ustawy przemysłowej“ słowami: „o ile nie podpadają pod postanowienia karne ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 oraz ustaw z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 37 i 17. sierpnia 1892 Dz. p. p. Nr. 142 w brzmieniu ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 180 i 182, względnie przepisów dyscyplinarnych lub ustawy przemysłowej“.

5. W pouczeniu II. do tego rozporządzenia zastępuje się:

a) w ustępie 1. punkt 4. słowa: „w myśl ustawy z dnia 29. lutego 1880 roku i rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 35 i 36) oraz rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. kwietnia 1885 (Dz u. p. Nr. 54)“ słowami: „w myśl ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i rozporządzenia wykonawczego z 15. października 1909 Dz. p. p. Nr. 178, oraz ustawy z 17. sierpnia 1892 Dz. p. p. Nr. 142 i rozporządzenia wykonawczego z 22. września 1892 Dz. p. p. Nr. 166“;

b) w części pouczenia tyczącej się zarazy płucnej bydła rogatego słowa: „z zachowaniem ostrożności wskazanych w § 28 ustawy z 14. sierpnia 1886 i rozporządzeniu wykonawczem z dnia 18. grudnia 1886 Dz. p. p. Nr. 171 i 172“ słowami: „z zachowaniem ostrożności wskazanych w ustawie z 17. sierpnia 1892 Dz. p. p. Nr. 142 i rozporządzeniu wykonawczem z 22. września 1892 Dz. p. p. Nr. 166“;

c) w części pouczenia tyczącej się pryszczycy (zarazy pyskowo-racicowej) słowa: „(patrz § 26 ustawy o chorobach stadnych z 1880 roku Dz. u. p. Nr. 35 i odnośne rozporządzenie wykonawcze z dnia 8. grudnia 1886 Dz. p. p. Nr. 172)“ słowami: „(zobacz § 31 ustawy z 6. sierpnia 1909, Dz. p. p. Nr. 177 i odnośne rozporządzenie wykonawcze z 15. października 1909 Dz. p. p. Nr. 178)“;

d) w części pouczenia tyczącej się parchów u owiec słowa: „(§ 34 ustawy o chorobach stadnych w roku 1880 Dz. p. p. Nr. 35)“ słowami: (§ 40 ustawy ogólnej o zaraźliwych chorobach zwierząt z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i odnośne rozporządzenie wykonawcze)“.

6. W pouczeniu III. do wspomnianego rozporządzenia zastępuje się w ustępie 2. słowa: „opisane są w dodatku do ustawy z dnia 29. lutego 1880 w załączniku „Nauka o objawach towarzyszących chorobom zaraźliwym zwierząt wymienionych w § 1. tejże ustawy jakoteż księgosuszowi“ (Załącznik III. pomienionej ustawy)“ słowami: „opisane są w załączniku III. do ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177“.

Art. II.

Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 75), tyczące się oględzin koni, mułów i osłów na rzeź przeznaczonych, oraz mięsa z tychże zmienia się o tyle, że w nagłówku tego rozporządzenia zastępuje się słowa: „na podstawie ustawy o zarazach zwierzęcych z 29. lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35)“ słowami: „na podstawie ogólnej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt“.

Art. III.

Rozporządzenie z 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 76), tyczące się oględzin zwierząt przed wydaniem paszportów zwierzęcych zmienia się następująco:

1. W nagłówku zastępuje się słowa: „na podstawie ustawy o zarazach zwierzęcych z dnia 29. lutego 1880 i rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z 12. kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 35 i 37)“ słowami: „na podstawie ustawy ogólnej o chorobach zaraźliwych zwierząt i ustawy o księgosuszu, oraz odnośnych rozporządzeń wykonawczych“.

2. W § 1. zastępuje się słowa: w myśl ustawy o chorobach zwierzęcych i księgosuszu z 29. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35, 36, 37 i 38)“ słowami: „w myśl ustawy ogólnej o chorobach zaraźliwych zwierząt z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i ustawy o księgosuszu z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 37, oraz odnośnych rozporządzeń wykonawczych“.

Art. IV.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 29. czerwca 1910.

Za c. k. Namiestnika:
Szeligowski w. r.

Nr. 148.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. lipca 1910 L. 10.573/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. czerwca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Podhajce.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Podhajcach zezwala się w myśl § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 51% (pięćdziesiąt jeden) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 149.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. lipca 1910 L. 10.570/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. czerwca 1910 raczył

najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gródek Jagielloński.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Gródku Jagiellońskim zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 52% (pięćdziesiąt dwa) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 150.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. lipca 1910
L. 10.571/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. czerwca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Stary Sambor.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Starym Samborze zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 47% (czterdzieści siedem) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 151.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 5. lipca 1910 L. 10.572/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. czerwca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie kosowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kosowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w r. 1910 dodatki powiatowe w wysokości 46% (słownie czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 152.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. lipca 1910 L. 10.574/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. czerwca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie wadowickim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 44% (czterdzieści cztery) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 153.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. lipca 1910 L. 10.829/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie bocheńskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Bochni zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w r. 1910 dodatki powiatowe w wysokości 50% (pięćdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r

Nr. 154.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 29. czerwca 1910 L. XVII. $\frac{5743}{28}$/23, tyczące się wykonywania oględzin zwierząt ładowanych lub wyładowywanych na stacyach kolejowych w Galicyi.

1. W myśl § 11 ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177, o zapobieganiu i tępieniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i wydanego do niej rozporządzenia wykonawczego z 15. października 1909 Dz. p. p. Nr. 178, wolno zwierzęta jednokopytowe (konie, osły, muły i muło-osły), przeżuwacze (bydło rogate, bawoły, owce i kozy) i świnie ładować i wyładowywać tylko w stacyach kolejowych przeznaczonych do tego przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z dotyczącą władzą kolejową.

Jako takie stacye ustanawia się:

a) Na liniach c. k. kolei północnej stacye: Andrychów, Biała, Chrzanów, Kęty, Oświęcim, Szczakowa, Trzebinia, Wadowice.

b) Na linii Kraków-Lwów-Podwołoczyska stacye: Bochnia, Bogumiłowice, Czarna, Dębica, Gródek, Jarosław, Krasne, Kraków (Grzegórzki), Lwów (rzeźnia), Łańcut, Mościska, Podgórze-Płaszów, Podwołoczyska, Przemyśl, Radymno, Ropczyce, Rzeszów, Sądowa Wisznia, Sędziszów, Słotwina, Tarnopol, Tarnów.

c) Na linii Kraków-Podgórze- $\frac{\text{Płaszów-}}{\text{Bonarka-}}$ Sucha-Nowy Zagórz-Husiatyn stacye: Biecz, Buczacz, Chabówka, Czortków, Dolina, Grybów, Hadyńkowce, Jasło, Kałusz, Kopyczyńce, Kraków (Grzegórzki), Krosno, Limanowa, Lisko-Łukawica, Monasterzyska, Nowy Sącz, Pałahicze, Podgórze-Płaszów, Posada chyrowska, Pyszkowce, Rożniatów-Krechowice, Sambor, Sanok, Stanisławów, Stryj, Tymbark, Ustrzyki, Załóż.

d) Na linii Oświęcim-Skawina-Podgórze- $\frac{\text{Bonarka}}{\text{Płaszów}}$ stacye: Oświęcim, Podgórze.

e) Na linii Zwardoń-Żywiec, Zabłocie-Sucha stacyę: Żywiec.

f) Na linii Kraków-Wieliczka stacye: Kraków (Grzegórzki), Podgórze-Płaszów, Wieliczka.

g) Na linii Chabówka-Zakopane stacye: Chabówka, Nowy Targ, Zakopane.

h) Na linii Nowy Targ-Suchahora stacye: Czarny Dunajec, Nowy Targ.

i) Na linii Tarnów-Szczucin stacye: Dąbrowa, Szczucin, Tarnów, Żabno.

j) Na linii Tarnów-Stróże-Nowy-Sącz-Orló stacye: Bobowa, Grybów, Nowy Sącz, Stary Sącz, Tarnów, Tuchów.

k) Na linii Dębica-Rozwadów-Przeworsk stacye: Dębica, Mielec, Tarnobrzeg.

l) Na linii Zagórzany-Gorlice stacyę: Gorlice.

m) Na linii Jasło-Rzeszów stacye: Jasło, Rzeszów, Rzeszów-Staroniwa, Strzyżów.

n) Na linii Przemyśl-Chyrów-Nowy Zagórz-Mezö-Laborcz stacye: Dobromil, Lisko-Łukawica, Posada chyrowska, Przemyśl Ustrzyki, Załóż.

o) Na linii Jarosław-Rawa-Sokal stacye: Jarosław, Lubaczów, Oleszyce.

p) Na linii Lwów-Sambor-Sianki stacye: Komarno, Buczały, Lwów (rzeźnia), Rudki, Sambor, Stary Sambor, Turka.

r) Na linii Lwów-Stryj-Ławoczne stacye: Lwów (rzeźnia), Mikołajów-Drohowyże, Stryj.

s) Na linii Krasne-Brody-Radziwiłów stacye: Brody, Krasne, Ożydów.

t) Na linii Borki Wielkie-Grzymałów stacye: Grzymałów, Skałat.

u) Na linii Lwów-Podhajce stacye: Lwów (rzeźnia), Przemyślany, Podhajce,

v) Na linii Lwów-Czerniowce-Itzkany stacye: Bóbrka, Chlebowice, Bukaczowce, Bursztyn-Demianów, Chodorów, Halicz, Kołomyja, Korszów, Lwów (rzeźnia), Ottynia, Śniatyn-Załucze, Stanisławów, Zabłotów.

w) Na linnii Stryj-Chodorów-Ostrów-Berezowica stacye: Chodorów, Hnizdyczów-Kochawina, Kozowa, Rohatyn, Stryj, Żydaczów.

x) Na linii Halicz-Podwysokie stacye: Bołszowce, Halicz.

y) Na linii Tarnopol-Kopyczyńce stacye: Kopyczyńce, Mikulińce, Strusów, Tarnopol, Trembowla.

z) Na linii Stanisławów-Körösmezö stacyę: Nadwórna, Stanisławów.

aa) Na linii Delatyn-Kołomyja-Stefanówka stacye: Gwoździec, Horodenka, Kołomyja.

bb) Na linii Czortków-Zaleszczyki stacye: Czortków, Tłuste, Zaleszczyki.

cc) Na linii Wygnanka-Iwanie puste stacye: Borszczów, Iwanie, Jezierzany-Piłatkowce, Teresin.

dd) Na linii Teresin-Skała stacye: Skała, Teresin.

ee) Na linii Pałahicze- Tłumacz stacye: Pałahicze, Tłumacz.

W innych stacyach kolejowych — wyjąwszy wypadki, o których mowa poniżej w punkcie 4, 9 i 10 — mogą być wymienione zwierzęta ładowane tylko za pozwoleniem dotyczącej Władzy politycznej powiatowej i tylko wtedy, jeżeli stacye te są zaopatrzone w potrzebne urządzenia.

Ładowanie i wyładowywanie zwierząt odbywa się codziennie przy świetle dziennym, podczas godzin urzędowych towarowego oddziału Urzędu stacyjnego.

2. Oprócz wypadków, w których stosownie do punktu 4, 5, 6, 7, 9 i 10 nie są wymagane weterynarskie oględziny, mają być zwierzęta przy załadowaniu i wyładowywaniu oglądane przez lekarzy weterynaryjnych upoważnionych do tego przez państwo.

3. Aby oględziny mogły się odbyć, obowiązana jest strona o nadejściu zwierząt zawiadomić dość wcześnie (o ile to możliwe na 12 godzin przedtem), właściwego lekarza weterynaryjnego wykonującego oględziny.

Lekarze weterynaryjni i ich zastępcy powołani do wykonywania oględzin, jeżeli wskutek uzasadnionej przeszkody nie mogą przedsięwziąć oględzin zwierząt, obowiązani są w każdym takim wypadku wzajemnie się porozumieć i zawiadomić o tem właściwe urzędy stacyjne.

4. W obrocie wewnątrz kraju ładowanie i wyładowywanie pojedynczych zwierząt (do 6 sztuk nie licząc ossesków towarzyszących matkom) zaopatrzonych w prawidłowe paszporty, jakoteż cieląt i prosiąt na rzeź bez względu na ich ilość, przewożonych w koszach lub pakach, nie jest przywiązane do stacyi kolejowych, które są ustanowione stałymi stacyami do ładowania i wyładowywania zwierząt, a posyłki takich zwierząt są wolne od weterynarskich oględzin albo przy załadowaniu lub przy wyładowaniu.

5. Większe transporty zwierząt t. j. o ilości powyżej 6 sztuk, przeznaczone do obrotu wewnątrz kraju, opatrzone prawidłowymi paszportami, których stacya przeznaczenia nie jest oddalona więcej jak o 150 klm. od stacyi nadawczej, podlegają oględzinom weterynarskim przy wyładowaniu tylko wtedy, jeżeli nie były poddane takim oględzinom przy załadowaniu.

6. Transporty zwierząt wymienione w punkcie 5. przeznaczone do publicznych rzeźni, w których oględziny wykonuje lekarz weterynaryjny, wolne są od weterynarskich oględzin w stacyi nadawczej.

7. Ulgi, o których mowa w punkcie 4, 5 i 6 stosowane być mają na razie tylko do zwierząt, które pochodzą z powiatów politycznych Bóbrka, Brzeżany, Brzozów, Buczacz, Dobromil, Drohobycz, Gródek, Jaworów, Kolbuszowa Limanowa, Lwów, Mościska, Pilzno, Podgórze, Podhajce, Przemyśl, Przemyślany, Rohatyn, Ropczyce, Rudki, Rzeszów, Sambor, Stanisławów, Stary Sambor, Strzyżów, Tarnów, Tłumacz, Wadowice, Wieliczka, Żydaczów i których ładowanie i wyładowywanie odbywać się będzie w stacyach kolejowych, leżących w obrębie wyliczonych powiatów.

8. Od ulg wymienionych w punkcie 5. wyłączone są zwierzęta nadane z przeznaczeniem do wyładowania we Lwowie.

9. Pojedyncze zwierzęta rozpłodowe nie więcej jak 6 sztuk w jednym dniu, pochodzące z obory zarodowej, subwencyonowanej, lub pozostającej pod bezpośrednim ścisłym i stałym dozorem lekarza weterynaryjnego z ramienia c. k. Towarzystwa gospodarskiego galicyjskiego we Lwowie lub rolniczego w Krakowie, jeżeli będą odpowiednio poznaczone, opatrzone prawidłowymi

paszportami i certyfikatem jednego ze wspomnianych Towarzystw, wolno w obrocie wewnątrz kraju (t. j. gdy zwierzęta nadawane będą w kraju i przeznaczone do jednej ze stacyj kolejowych w kraju), przyjmować lub wydawać także na stacyach kolejowych, które nie są ustanowione stałemi stacyami do ładowania i wyładowywania zwierząt przyczem, jeżeli zwierzęta były poddane oględzinom weterynarskim w stacyi nadawczej, wolne są od oględzin w stacyi odbiorczej bez względu na to, w którym powiecie ta ostatnia stacya leży.

Zwierzęta z targów są od tej ulgi wykluczone.

10. Wszystkie zwierzęta jednokopytowe należące do skarbu wojskowego łącznie z końmi skarbowymi, które przez posiadaczy dostawione być mają do ćwiczeń i kontroli, niemniej konie, będące własnością funkcyonaryuszy wojskowych, jeżeli zwierzęta te wysyłane są na podstawie służbowego polecenia (marszruty, nieograniczonego polecenia (Offene Ordre), ewentualnie innego dokumentu równego znaczenia), wyjęte są z pod postanowień niniejszego obwieszczenia.

To samo tyczy się koni wyścigowych i kłusaków (Trabrennpferde) wraz z towarzyszącemi zwierzętami, jeżeli nadawca zapomocą legitymacyi do przewozu kolejami po zniżonej cenie koni wyścigowych i szlachetnych klaczy rozpłodowych (Legitimation für die Böferderung von Kurspferden und edlen Zuchtstuten zu ermässigten Preisen auf Eisenbahnen), widymowanej przez dotyczący klub, zdoła wykazać, że konie te przeznaczone są do użytku, o którym wyżej mowa, jakoteż wszystkich zwierząt jednokopytowych należących do skarbu nadwornego z masztalni i stadnin nadwornych, jeżeli zwierzęta te zaopatrzone są certyfikatami, wydanymi przez nadwornego lekarza weterynaryjnego względnie przez lekarza weterynaryjnego stadniny nadwornej, a widymowanymi przez dyrektora kancelaryi najwyższego urzędu koniuszowskiego (Kanzleidirektor des Oberstallmeisteramtes) względnie przez kierownika stadniny nadwornej.

11. Pod względem weterynarskich oględzin zwierząt wprowadzonych do Galicyi z zagranicy lub z krajów św. Korony węgierskiej, tudzież Bośnii i Hercegowiny, względnie zwierząt z Galicyi przeznaczonych do wywozu do tych krajów miarodajne są każdoczesne przepisy, normujące specyalnie ten obrót.

12. Zwierzęta jednokopytowe — prócz wypadków wymienionych w punkcie 10 — dalej przeżuwacze i świnie przewożone kolejami, muszą być opatrzone przepisanymi paszportami (§ 8 cytowanej ustawy i wydanego do niej rozporządzenia wykonawczego.

13. Brak paszportu, jakoteż wadliwe i nieprawidłowe wydanie go, a zwłaszcza usterki co do zgodności liczby sztuk i co do znamion zwierząt, wyklucza natychmiastowe dopuszczenie takich sztuk do przewozu koleją.

Zwierzęta niezaopatrzone w paszporty lub legitymowane wadliwymi paszportami, mają być w miejscu zakwestyonowania na koszt właściciela poddane weterynarskim oględzinom i tylko wtedy, jeżeli okażą się tak co do swego stanu zdrowia jak i pochodzenia niepodejrzane, mogą być po wydaniu paszportu, na którym przedsięwzięta czynność winna być uwidoczniona, dopuszczone do dalszego, nieograniczonego obrotu.

14. Jeżeli przy oględzinach na stacyi kolejowej stwierdzoną zostanie jedna z chorób zwierzęcych zaraźliwych, co do której istnieje obowiązek doniesienia lub jej podejrzenie, ma dotyczący lekarz weterynaryjny wykonujący oględziny w celu bezzwłocznego zarządzenia tymczasowych środków ostrożności (§ 20 cytowanej ustawy) zawiadomić o tem natychmiast przynależną zwierzchność gminną, pomódz jej poradą we wprowadzeniu w wykonanie tych środków i donieść o tem w jak najkrótszej drodze właściwej władzy politycznej powiatowej. Jeżeli oględziny wykonuje dotyczący, urzędowy lekarz weterynaryjny, winien on w takich wypadkach postąpić po myśli § 5 rozporządzenia ministeryalnego z 17. listopada 1909 Dz. p. p. Nr. 179.

15. Wyładowanie zwierząt — wyjąwszy wypadki z konieczności lub specyalne pozwolenie politycznej Władzy powiatowej dostarczone przez stronę — może się odbywać tylko w miejscu przeznaczenia.

16. Jeżeli wśród przewożonych zwierząt zdarzy się wypadek zasłabnięcia lub padnięcia, który nie da się odnieść do pewnej przyczyny zewnętrznej, wówczas należy transport zbadać i przeprowadzić urzędowanie weterynarnopolicyjne w najbliższej stacyi badania, leżącej w kierunku jazdy.

Nazwy wspomnianych stacyi badania będą później ogłoszone, dopóki zaś to nie nastąpi rzeczone urzędowanie przeprowadzać należy w tej najbliższej stacyi kolejowej w kierunku jazdy, w której pociąg dłużej się zatrzymuje, względnie w której położenie umożliwia najszybszą interwencyę Władzy politycznej i pozwala potrzebne manipulacye przeprowadzić bez niebezpieczeństwa rozwleczenia zarazy.

17. Należytości za oględziny zwierząt ściągać będzie, dotyczący Urząd stacyi kolejowej na rzecz Skarbu państwa.

Należytości te są:

A) W stacyach wymienionych w ustępie drugim punktu 1 obwieszczenia:

a) za każdą sztukę zwierząt większych (konie, osły, muły, muło-osły i bydło rogate, bawoły) po 30 hal.;

b) za każdą sztukę cieląt ssących, owiec i kóz po 10 hal;

c) za świnie;

α) użytkowe i hodowlane od 1 do 10 sztuk 1 kor., za każdą dalszą sztukę po 10 hal.

β) rzeźne od 1 do 20 sztuk 2 kor., za każdą dalszą sztukę po 6 hal.

Za osseski towarzyszące matkom nie będzie pobierana żadna należytość za oględziny.

W stacyach do których dojazd lekarza weterynaryjnego jest potrzebny, ma wysyłający względnie odbiorca oprócz należytości za oględziny uiścić także należytość za przyjazd i powrót lekarza weterynaryjnego do stacyi i ze stacyi a ewentualnie także taksą za bilet kolejowy tam i napowrót.

B) W stacyach pod A) niewymienionych pobierane będą również należytości wyżej podane, o ileby one nie pokryły normalnych kosztów komisyjnych, obowiązaną jest strona uiścić koszta komisyjne.

Koszta dojazdów, względnie koszta komisyjne lekarzy weterynaryjnych, o których mowa pod A) i B) mają być wrazie równoczesnego wykonywania oględzin większej ilości transportów zwierząt, rozdzielone na poszczególnych nadawców, względnie odbiorców.

18. To obwieszczenie wchodzi w wykonanie 1. lipca 1910.

Z dniem tem tracą moc obowiązującą tutejsze obwieszczenia względnie rozporządzenia z 5. maja 1891 L. 32.219, 10. marca 1892 L. 20.405, 31. marca i 17. grudnia 1896 L. 6662 i 110.484, 26. listopada i 17. grudnia 1898 L. 92.582 i 113.101, 8. maja i 3. sierpnia 1899 L. 38.643 i 74.330, 31. stycznia i 7. lipca 1900 L. 7.033 i 64.246, 21. marca 1901 L. 20.438. 15. września, 30. września i 10. grudnia 1903 L. 121.368, 130.601 i 167.347, 8. kwietnia, 15 września i 2. grudnia 1904 L. 41.575, 128.712 i 168.955, 5. października i 31. października 1905 L. 142.340 i 157.745, 26. lutego 1906 L. 10.577, 13. września 1907 L. 142.354, 6. czerwca i 31. sierpnia 1908 L. 72.444 i 116.581 i wogóle wszystkie zarządzenia wydane w tym względzie na zasadzie ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 35.

Lwów, dnia 29. czerwca 1910.

Za c. k. Namiestnika:

Szeligowski w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 30. lipca 1910.

Nr. 155.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. lipca 1910 L. 80.798, w sprawie zezwolenia gminie Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Buczacz na dalszy pobór opłat gminnych od piwa, przyzwolony pierwotnie ustawą z 4. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 139, na przeciąg dwóch miesięcy począwszy od 1. lipca do 31. sierpnia 1910 r. w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami z tem zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgo-

dnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 156.

U s t a w a

z dnia 30. czerwca 1910 zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Pilznie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 150.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomery z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Pilznie zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 150.000 koron, na pokrycie kosztów opracowania projektu budowy kolei z Dębicy do Jasła i budowy mostu na rzece Wisłoce pod Przeczycą.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 30. czerwca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 157.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lipca 1910 L. 77.196, w sprawie zezwolenia gminie Żabno na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Żabno na dalszy pobór przyzwolonych ustawą z 28. grudnia 1904 Dz. u. kr. Nr. 5 ex 1905 opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu na przeciąg lat 4 począwszy od r. 1901 do końca roku 1914 pod warunkami i w wysokości w powyższej ustawie wyszczególnionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 158.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. lipca 1910 L. 72.956, w sprawie zezwolenia gminie Dolina na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Dolina na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku przyzwolony pierwotnie ustawą z 25. kwietnia 1883 Dz. u. kr. Nr. 51, a po raz ostatni przedłużony do końca r. 1910 rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 15. lipca 1908 Dz. u. kr. Nr. 78, a to w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w tem rozporządzeniu wzglę-

dnie w rozporządzeniu z dnia 24. listopada 1903 Dz. u. kr. Nr. 117, na czas pięciu lat t. j. od 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1915.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 159.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. lipca 1910 L. 11.383/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 11. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o zaciągnięciu w Banku krajowym pożyczki w kwocie 416.000 K na pokrycie niedoboru funduszu budowy Zakładu Kulparkowskiego.

Uchwała.

Sejm upoważnia Wydział krajowy do zaciągnięcia w Banku krajowym pożyczki w gotówce w kwocie 416.000 K na pokrycie niedoboru funduszu budowy Zakładu Kulparkowskiego, oraz do wstawienia rat potrzebnych na spłatę tej pożyczki do budżetu krajowego Zakładu dla obłąkanych w Kulparkowie.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 160.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910 L. 11.476/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył

najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Nisko.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Nisku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 56% (pięćdziesiąt sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 161.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910 L. 11.477/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Zaleszczyki.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Zaleszczykach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 dodatki powiatowe w wysokości 48% (czterdzieści osiem) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 162.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910.
L. 11.478/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gorlice.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Gorlicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% (czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 163.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910
L. 11.479/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Kolbuszowa.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kolbuszowej zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 53% (pięćdziesiąt trzy) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 164.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910 L. 11.480/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Żywiec.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Żywcu zezwala się pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 52% (pięćdziesiąt dwa) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 165.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910 L. 11.481/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 ra-

czył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Kołomyja.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kołomyi zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 45% (czterdzieści pięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, przepisanego § 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 166.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1910 L. 11.482/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gorlice.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Gorlicach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% (czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. sierpnia 1910.

Nr. 167.

U s t a w a

z dnia 1. lipca 1910 zmieniająca postanowienia § 50. ustawy z dnia 17. lutego 1905 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienie § 50. ustawy z dnia 17. lutego 1905 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40 uchyla się w dotychczasowem brzmieniu i ma brzmieć, jak następuje:

§ 50.

Każdoczesna suma znajdujących się w obiegu listów rentowych, nie może przenosić kwoty (10,000.000) dziesięciu milionów koron.

Podwyższenie tej kwoty może nastąpić jedynie w drodze ustawy krajowej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom: skarbu, rolnictwa, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Ischl-Zdrój, dnia 1. lipca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Hochenburger w. r. **Pop** w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. sierpnia 1910.

Nr. 168.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910 L. 11.711/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Krosno.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Krośnie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 48% (czterdzieści ośm) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 169.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910 L. 11.712/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Tłumacz.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Tłumaczu zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 dodatki powiatowe w wysokości 49% (czterdzieści dziewięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 170.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910 L. 11.713/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 11. stycznia 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Grybów.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Grybowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 65% (sześćdziesiąt pięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 171.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910 L. 11.714/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Tarnobrzeg.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 59% (pięćdziesiąt dziewięć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 172.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910
L. 11.715/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Brzeżany.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Brzeżanach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% (czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 173.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910 L. 11.732/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Cieszanów.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Cieszanowie zezwala się w myśl § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości $72\frac{1}{2}\%$ (siedmdziesiąt dwa i pół) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 174.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. lipca 1910 L. 11.733/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Dolina.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Dolinie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51 pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 50% (pięćdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 175.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. lipca 1910 L. 83.181, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce przy drodze gminnej w Czerchawie.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Samborze na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44/IV.) do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce przy drodze gminnej w Czerchawie w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 176.

Ustawa

z dnia 21. lipca 1910, o czasowem uwolnieniu nowych i przebudowanych domów w m. Białej od dodatków gminnych do państwowego podatku domowo-czynszowego i do 5% podatku od dochodu z budynków uwolnionych czasowo od podatku domowego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Nowe i przebudowane domy w mieście Białej, którym na mocy § 1 lit. a) lub b) ustawy państwowej z 25. marca 1880 Dz. p. p. Nr. 39, przysługuje czasowe uwolnienie od podatku domowego — uwalnia się na taki sam okres czasu, na jaki te domy uzyskają uwolnienie od państwowego podatku domowego, także od dodatków gminnych do państwowego podatku domowo-czynszowego i do 5% podatku od dochodu z budynków uwolnionych czasowo od podatku domowego, — a to pod następującymi warunkami:

Art. II.

Uwolnienie przysługuje jedynie domom mieszkalnym, za takie uważa się domy, które są przeznaczone przeważnie na zamieszkanie.

Budowa, względnie przebudowa, musi być w czasie od 1. kwietnia 1910 do końca marca 1915 rozpoczętą i zupełnie wykonaną.

Art. III.

To uwolnienie nie tyczy się opłat gminnych czynszowych, wodociągowych, drogowych, kościelnych i t. p. innych opłat.

Art. IV.

Podanie o uwolnienie ma być wniesione do Magistratu w nieprzekraczalnym terminie dni 45 od dnia doręczenia orzeczenia, przyznającego uwolnienie od podatku państwowego.

W razie wniesienia podania w powyższym terminie, uwolnienie od dodatków gminnych rozciąga się na cały czas trwania uwolnienia od państwowego podatku domowego w myśl ustawy z 25. marca 1880 Dz. p. p. Nr. 39, w razie zaś wniesienia podania w czasie późniejszym, uwolnienie od dodatków gminnych rozpoczyna się dopiero od następnego miesiąca po wniesieniu podania.

Art. V.

Ta ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 21. lipca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 177.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. maja 1910, w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Demeszkowce do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bołszowcach.

Na podstawie ustawy z 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59, wydziela się gminę i obszar dworski Demeszkowce z okręgu Sądu powiatowego Bursztyn a przydziela się do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bołszowcach.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. września 1910.

Hochenburger w. r.

Nr. 178.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. lipca 1910 L. 85.657, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Krośnie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Krośnie dla dorosłych na 1 K 64 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 82 h dziennie począwszy od 1. października 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 179.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 23. lipca 1910 L. 11.649/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Czortków.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 66% (sześćdziesiąt sześć), od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 180.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. sierpnia 1910 L. 12.882/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 3. sierpnia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie turczańskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Turce zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 90% (dziewięćdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 181.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 31. lipca 1910 L. IX. a $\frac{1585}{28}$ zmieniające postanowienia § 3 ustęp 1-szy obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z dnia 29. grudnia 1905 L. 186.484 Dz. u. kr. Nr. 6 z r. 1906 w sprawie badania pojazdów motorowych i egzaminowania ich kierowników.

Ustęp 1-szy § 3 tego obwieszczenia uchyla się i ma opiewać jak następuje:

§ 3.

„Za badanie wozów motorowych należy złożyć taksę, która wynosi przy samochodach 60 K; przy motocyklach 30 K".

Z c. k. Namiestnictwa.

Nr. 182.

Ustawa

z dnia 25. lipca 1910 o zezwoleniu gminie Krakowiec (powiat Jaworów) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie Krakowiec (powiat Jaworów) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat pięciu opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 h., czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 20 K.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto:

araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 10 K, czyli od jednego litra po 10 h.

3. Od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 3 K.

4. Od jednego hektolitra miodu po 3 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Krakowiec.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II. wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączona po koniec r 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Krakowcu a dla przeprowadzenia tej dzierżawy po koniec roku 1910 obowiązaną jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Krakowcu.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 34.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 25. lipca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 14. września 1910.

Nr. 183.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 14. września 1910 L. 14.271/pr., wydane celem wykonania postanowień ustawy z dnia 20. grudnia 1905, Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, dotyczącej poboru krajowych opłat szynkarskich.

W myśl artykułu IV. ustawy z dnia 20. grudnia 1905, Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zarządzeniach z powodu zgaśnięcia prawa propinacyi wydaje się w celu wykonania postanowień zawartych w Art. I. tej ustawy, odnoszących się do opłat szynkarskich, następujące postanowienia:

§ 1.

Krajową opłatę szynkarską mają uiszczać osoby fizyczne i prawne, które w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z wyjątkiem obszarów miast Lwowa i Krakowa, na własny rachunek w sposób zarobkowy bezpośrednio konsumentom:

1. sprzedają w naczyniach otwartych lub zamkniętych, lecz nie w sposób w handlu używany, piwo bez względu na ilość, pędzone napoje wyskokowe w ilościach najmniej $^1/_8$ litra ale mniej niż 25 litrów do spożycia w lokalu albo też w ilościach poniżej $^1/_8$ litra bez powyższego ograniczenia, wreszcie

wino, wino owocowe, moszcz owocowy, miód i napoje miodowe w ilościach najmniej jednego litra ale mniej niż 50 litrów do spożycia w lokalu przedsiębiorstwa albo też w ilościach poniżej jednego litra bez tego ograniczenia (wyszynk w myśl ustawy z 20. grudnia 1905, Dz. u. kr. Nr. 11/906);

2. sprzedają w naczyniach otwartych lub zamkniętych, lecz nie w sposób używany w handlu, pędzone napoje wyskokowe w ilościach co najmniej $^1/_8$ litra, lecz mniejszych niż 25 litrów, zaś wino, wino owocowe, moszcz owocowy, miód i napoje miodowe w ilościach co najmniej 1 litra, lecz mniej niż 50 litrów, jednak nie do spożycia w lokalu przedsiębiorstwa, (drobna sprzedaż w myśl powołanej ustawy);

3. sprzedają w naczyniach, zamkniętych w sposób używany w handlu, pędzone napoje wyskokowe, wino, wino owocowe, moszcz owocowy, miód i napoje miodowe w ilościach mniejszych niż 50 litrów, a piwo w ilościach mniejszych niż 10 litrów (drobny handel w myśl powołanej ustawy).

Przy zaistnieniu warunków, podanych w pierwszym ustępie (wstęp) i pod poz. 1, 2, 3 mają w szczególności opłacać krajową opłatę szynkarską:

stowarzyszenia i zakłady;

menaże cywilne i wojskowe;

kantyny;

przedsiębiorcy hotelów, domów zajezdnych i wszelkiego rodzaju gospod (restauratorzy);

kawiarze, tudzież przedsiębiorcy, podający herbatę, czekoladę, lub inne ciepłe lub chłodzące napoje;

cukiernicy;

kupcy towarów mięszanych;

przedsiębiorcy gorzelń;

" browarów;

" miodosytni;

wyrabiający wina owocowe i napoje miodowe, rafinerzy spirytusu, fabrykanci rosolisów, rumu, likierów i t. p.

utrzymujący składy pędzonych napojów wyskokowych i piwa, trudniący się zawodowo spuszczaniem piwa do flaszek lub syfonów.

Jeżeli przedsiębiorstwo, podlegające opłacie szynkarskiej prowadzi się na wspólny rachunek kilku osób, wówczas wszystkie te osoby są solidarnie obowiązane do uiszczenia opłaty.

§ 2.

Krajową opłatę szynkarską wymierza się corocznie.

W celu wymierzenia tej opłaty jest obowiązany każdy, kto na własny rachunek prowadzi przedsiębiorstwo, podlegające opłacie szynkarskiej złożyć w ciągu miesiąca września 1910, a następnie co roku w ciągu miesiąca

września u władzy politycznej pierwszej instancyi, w której powiecie leży lokal jego przedsiębiorstwa, według wolnego wyboru pisemną lub ustną deklaracyę, według dołączonego formularza (załącznik A). Deklaracya ta posłuży za podstawę do wymiaru opłaty na rok następny.

Formularze na pisemne deklaracye, których dostarczy Wydział krajowy własnym kosztem, wydawać będą władze polityczne bezpłatnie.

Deklaracye ustne spisują władze polityczne na druku przepisanym na na deklaracye pisemne.

Zeznający są obowiązani podpisać je lub zaopatrzyć znakiem ręki wobec świadka i mogą żądać, aby im je przedtem odczytano.

§ 3.

Zeznający deklaracye nie są obowiązani koniecznie podawać daty, wymagane w punkcie 6 i 7 formularza, tudzież daty co do czynszu najmu, względnie wartości czynszowej lokalu. Aby jednak uchronić się od wymierzenia opłaty, nieodpowiadającej wysokością faktycznym stosunkom przedsiębiorstwa, powinni w swoim własnym interesie i te daty zeznać.

§ 4.

Do przedkładania deklaracyi w tym samym terminie (§ 2 ustęp drugi) są obowiązane także i te osoby, które prowadzą przedsiębiorstwo, podlegające opłacie, wprawdzie stale, ale tylko przez pewną część roku i to bez względu na czas corocznego trwania przedsiębiorstwa. Osoby te mają nadto zgłaszać u właściwej władzy politycznej pierwszej instancyi trzy dni naprzód faktyczne rozpoczęcie względnie donosić w ciągu trzech dni o faktycznem zastanowieniu ruchu przedsiębiorstwa nawet i wówczas, gdyby rozpoczęcie, względnie zastanowienie nastąpiło zgodnie z datami podanymi w deklaracyi. Co do zgłaszania wcześniejszego lub późniejszego rozpoczęcia lub zastanowienia ruchu, niż podano w deklaracyi, obowiązuje przepis § 7 lit. b.

§ 5.

Władze polityczne pierwszej instancyi przypomną za pomocą publicznych obwieszczeń ogłaszanych w gazecie urzędowej i przez przybicie w każdej gminie corocznie w miesiącu sierpniu o obowiązku składania deklaracyi, podając dnie i godziny urzędowe, w których będzie się przyjmować ustne deklaracye.

§ 6.

Także i wszyscy ci przedsiębiorcy, którzy zamierzają rozpocząć prowadzenie przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie szynkarskiej, po upływie miesiąca września 1910 lub w ciągu jednego z następnych lat wymiarowych, winni najpóźniej 3 dni przed rozpoczęciem złożyć wobec właściwej władzy politycznej pierwszej instancyi pisemnie lub ustnie przepisane deklaracye. Deklaracya wniesiona z powodu rozpoczęcia przedsiębiorstwa w ciągu roku wymiarowego posłuży do wymiaru opłaty za ten rok, w którym przedsiębiorstwo rozpoczęto.

Obowiązek wnoszenia deklaracyi w razie zmiany lokalu przedsiębiorstwa lub przejścia z jednego rodzaju przemysłu w drugi (wyszynk, drobna sprzedaż, drobny handel) normuje § 7 ostatni ustęp. W wszystkich tych wypadkach przedsiębiorca nie jest obowiązany zeznawać koniecznie także i daty, wskazane w ustępie 10 deklaracyi. Powinien jednak, aby uniknąć niesprawiedliwego wymiaru opłaty podać obrót, jaki spodziewa się osiągnąć w tym roku, w którym przedsiębiorstwo powstało, zmieniło lokal lub przeszło w inny rodzaj przemysłu choćby tylko w przybliżeniu i to osobno co do każdej grupy napojów podlegających opłacie, które sprzedawać zamierza. Zeznając spodziewany obrót ma jednak w deklaracyi wyraźnie nadmienić, że go podano w przybliżeniu.

Zeznanie deklaracyi, którą wniósł przedsiębiorca z powodu powstania przedsiębiorstwa, zmiany lokalu lub przejścia z jednego rodzaju przemysłu w drugi do wymiaru opłaty na rok bieżący, nie zwalnia go od obowiązku zeznania deklaracyi w ciągu najbliższego miesiąca września. Ta ostatnia stanowić będzie podstawę do wymiaru opłaty na rok następny.

Przedsiębiorstwa, które powstaną, zmienią lokal lub przejdą z jednego rodzaju przemysłu w drugi po upływie miesiąca września zatem w miesiącach październiku, listopadzie lub grudniu roku 1911 lub lat następnych mają wnosić równocześnie dwie deklaracye jedną na rok, w którym powstały, zmieniły lokal lub przeszły z jednego przemysłu w drugi, drugą zaś na rok następny.

§ 7.

O każdej zmianie, która zaszła co do przedsiębiorstwa po wniesieniu pierwszej deklaracyi t. j. w czasie od września do grudnia 1910 lub też w ciągu następnych lat wymiarowych jest obowiązany, a w szczególności:

a) o zmianie osoby przedsiębiorcy nowy przedsiębiorca, zaś

b) o zaniechaniu przedsiębiorstwa, o zmianie lokalu, o zmianie podanego w ostatniej deklaracyi czasu trwania przedsiębiorstwa (§ 4), wreszcie o przejściu z jednego rodzaju przemysłu w drugi, dotychczasowy przedsiębiorca zawiadomić władzę polityczną pierwszej instancyi w ciągu 3 dni.

W razie zmiany lokalu przedsiębiorstwa — lub przejścia z jednego rodzaju przemysłu w drugi (§ 6 alinea 2) należy równocześnie z doniesieniem o zmianie złożyć ponowną deklaracyę w sposób wskazany w § 2, 3 względnie 6 alinea 3 a jeżeli zmiana nastąpiła w czasie wskazanym w § 6 ostatni ustęp dwie deklaracye, jedną na rok bieżący, drugą na rok następny.

§ 8.

Zaraz po wniesieniu deklaracyi podda władza polityczna wstępnemu badaniu wszystkie szczegóły w nich zeznane i w razie potrzeby uzupełni je lub sprostuje.

Jeżeliby to, co przedsiębiorca zeznał w deklaracyi, wydawało się wątpliwem, winna władza polityczna wezwać interesowanego, aby w ciągu stosownie wyznaczonego terminu ustnie lub pisemnie wyjaśnił nasuwające się wątpliwości. Niezależnie od tego może władza polityczna bądź przez własne organa, bądź też przez mężów zaufania przedsięwziąć wszystkie te dochodzenia, które okażą się potrzebne w celu stwierdzenia prawdziwości deklaracyi.

W każdym razie muszą być stwierdzone w sposób, wykluczający wszelką wątpliwość rodzaj przemysłu, jakość lokalu przedsiębiorstwa, ilość zatrudnionych w nim osób, rozmiary obrotu napojów, tudzież wszystkie te szczególniejsze okoliczności, które wpływają na zyskowność przedsiębiorstwa.

Do obrotu trunków, który ma być stwierdzonym dla wymiaru opłaty szynkarskiej, należy zaliczyć tylko odbyt bezpośredni do konsumentów w obrębie obowiązywania niniejszej ustawy; odbyt przeto, który się odbywa pocztą lub koleją, bez względu na to, czy odbiorca przebywa w obrębie działalności ustawy czy też poza obrębem, należy wyłączyć.

Wynik dochodzeń należy spisać na ostatniej stronie deklaracyi i w razie, gdyby się nie zgadzał z tem, co strona w niej podała, przedstawić go interesowanemu pisemnie lub ustnie do oświadczenia się. Odpowiedź na takie przedstawienie może strona w ciągu odpowiednio jej wyznaczonego terminu złożyć na piśmie lub podać ustnie. W tym ostatnim wypadku spisuje się protokół. Protokół ten względnie pisemne oświadczenie dołącza się do deklaracyi.

Przy prowadzeniu dochodzeń w miastach, objętych ustawą z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, należy wysłuchać także męża zaufania, którego wyznaczy burmistrz na wezwanie władzy politycznej.

§ 9.

Co do tych przedsiębiorstw, co do których nie złożono przepisanej deklaracyi w terminie ustanowionym w § 2 niniejszego rozporządzenia ma się niezależnie od ustawowych skutków karnych, zbadać z urzędu wszystkie te okoliczności, które wpływają na wymiar opłaty szynkarskiej i wpisać je do

formularza deklaracyi zaznaczając, że nastąpiło to z urzędu. Wynik dochodzeń przeprowadzonych z urzędu musi się bezwarunkowo przedstawić interesowanemu w sposób wskazany w § 8 z uwagą, że ewentualne zarzuty mają być do trzech dni wniesione. W miastach, objętych ustawą z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 należy i w tym wypadku zasięgnąć opinii męża zaufania.

§ 10.

Niezależnie od dochodzeń, zmierzających do ustalenia podstaw wymiaru opłaty szynkarskiej, przystąpi władza polityczna pierwszej instancyi do zestawienia protokołu wymiarowego (wzór B), obejmującego spis wszystkich przedsiębiorstw, istniejących w powiecie, obowiązanych do uiszczenia opłaty. Protokół ma się zestawić w porządku alfabetycznym gmin.

Dla miast, objętych ustawą z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, należy zestawić oddzielny protokół wymiarowy.

Protokół zestawia się w dwóch równobrzmiących egzemplarzach i wypełnia się go przed wręczeniem komisyi szacunkowej datami w rubrykach 1 do 13.

Dla przedsiębiorstw, które powstają, zmieniają lokal lub przechodzą z jednego rodzaju przemysłu w drugi w ciągu października, listopada i grudnia 1910 lub w ciągu następnych lat wymiarowych (§ 6 i § 7) należy zakładać dodatkowe protokoły.

§ 11.

Opłaty szynkarskie wymierzają komisye szacunkowe, ustanowione przy władzach politycznych pierwszej instancyi, których skład oznaczony jest w § 5 ustawy.

Do tych komisyi należą nie tylko peryodyczne roczne, ale także i wszystkie dodatkowe wymiary, z jedynym wyjątkiem wymiarów, spowodowanych zmianą podanego w deklaracyach okresu trwania czasowych przedsiębiorstw (§ 4 względnie 7 lit. b). Te ostatnie wymiary przeprowadza Wydział krajowy we własnym zakresie działania (§ 35).

§ 12.

W celu wymierzenia opłat szynkarskich ma przewodniczący zwołać za pisemnem zaproszeniem komisyę szacunkową ile razy uzna to za potrzebne. Zaproszenie wszystkich członków komisyi, a w razie przeszkody ich zastępców ma nastąpić za potwierdzeniem odbioru. Od nowych członków, względnie zastępców, nie będących urzędnikami państwowymi odbierze przewodniczący w miejsce przysięgi przyrzeczenie, że zachowają w ścisłej tajemnicy tak przedmiot rozpraw komisyi, jak i wszelkie te wiadomości o sto-

sunkach stron, o których się dowiedzą na rozprawach. Przyrzeczenie składa się przez podanie ręki.

§ 13.

Przewodniczący przedłoży komisyi protokół wymiarowy, wypełniony w kolumnach 1. do 13. wraz z deklaracyami, zeznanymi przez przedsiębiorców, względnie zestawionymi z urzędu przez władzę polityczną, jakoteż akta przeprowadzonych dochodzeń wraz z oświadczeniami stron i mężów zaufania.

§ 14.

Ustanawiając opłaty dla poszczególnych przedsiębiorstw, powinna komisya starać się o to, aby wszystkie przedsiębiorstwa, istniejące w powiecie i podlegające opłacie szynkarskiej, obciążono tą opłatą w sposób równomierny tak, aby wymiar opłaty nie wywołał zmiany w istniejących już warunkach wzajemnej konkurencyi.

Niemniej winna komisya baczyć na to, aby ile możności uniknąć tego rodzaju nierównomierności między wymiarem opłaty we własnym a sąsiednich powiatach.

Informacyi w tym względzie zasiągnie komisya w razie potrzeby za pośrednictwem władz politycznych.

Komisya ma dokładnie zbadać rozmiary t. j. roczny obrót poszczególnych przedsiębiorstw, osobno co do każdego rodzaju przemysłu i co do każdej grupy napojów podlegających opłacie, tudzież wszelkie te okoliczności, które wpływają na rentowność przedsiębiorstwa. W tym celu może zażądać opinii znawców, lub innych osób, obznajomionych ze stosunkami danego przedsiębiorstwa, jakoteż żądać wyjaśnień od samych przedsiębiorców. Nadto może komisya, względnie poszczególni jej członkowie, zwiedzać na mocy pisemnego upoważnienia przewodniczącego lokale przedsiębiorstwa w czasie, gdy ono jest w ruchu, oraz oglądać zapasy.

Przedsiębiorca nie jest obowiązany przedkładać księgi handlowe, lecz komisya szacunkowa może na żądanie strony zarządzić przegląd ksiąg. Decyzya co do mocy dowodowej ksiąg handlowych przysługuje komisyi.

Jako znawcy mogą być powołane tylko osoby fachowe, nieuprzedzone i zaufania godne

Wynik oględzin lokalu i zapasów może tylko obok innych dowodów służyć do ocenienia rozmiarów obrotu.

§ 15.

Przedsiębiorcy, znawcy i inne osoby, od kórych żąda się wyjaśnień, mogą je złożyć ustnie przed komisyą. Jeżeli znawcy lub inne przesłuchiwane osoby na to się zgodzą, może być przy przesłuchaniu obecną także i interesowana strona i może im sama zadawać pytania.

Ani przedsiębiorcy, ani znawcy, ani żadnej innej w toku dochodzeń przesłuchiwanej osobie nie wolno znajdować się w sali obrad komisyi wówczas, gdy toczą się jej obrady lub zapada decyzya.

Żądane przez komisyę wyjaśnienia można składać także na piśmie.

§ 16.

Komisya może poruczyć przesłuchiwanie poszczególnym swym członkom lub prosić o to władzę polityczną własnego albo obcego powiatu. W takim jednak razie musi się zeznania przesłuchiwanych spisać w formie protokołu, który ma podpisać zeznający i członek komisyi, względnie urzędnik władzy politycznej, który interweniował przy przesłuchaniu.

§ 17.

Przesłuchiwani obowiązani są dawać żądane od nich wyjaśnienia według najlepszej wiedzy i sumienia i nie mogą odmówić zeznań bez podania dostatecznie usprawiedliwiającego powodu ani też podawać rozmyślnie nieprawdziwe. Odmówić wyjaśnień mogą tylko osoby wymienione w § 152 procedury karnej z 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119 jak również osoby, które odpowiadając na zadane im pytania doznałyby przezto znaczniejszej majątkowej szkody, naraziłyby się na wstyd lub zdradziłyby musiały tajemnicę, do której przestrzegania prawnie są obowiązane, albo też naraziłyby na szkodę, wstyd lub złamanie tajemnicy osoby stojące z nimi w stosunku wskazanym w § 152 L. 1 proc. karnej.

Osoby pozostające z przedsiębiorcą w stosunku służbowym lub zarobkowym można przesłuchiwać tylko za jego zgodą.

§ 18.

Dokładne zbadanie rocznego obrotu przedsiębiorstwa tudzież tych okoliczności, które wpływają na jego rentowność natrafi na znaczniejsze trudności wówczas, gdy rozchodzić się będzie o przedsiębiorstwa, które dopiero powstały, zmieniły lokal lub rodzaj przemysłu, których więc obrót i rentowność oznaczyć się musi drogą pośredniego oszacowania. Uwzględniając jednak samą istotę zgłoszonego rodzaju przemysłu, tudzież wszystkie te faktyczne dane, które w danej chwili można sprawdzić i ocenić, jak n. p. położenie, rozmiary i jakość lokalności, mniej lub więcej ożywioną frekwencyę, ilość i jakość zatrudnionej służby i t. p. i porównawszy nowe przedsiębiorstwo z innemi, już dawniej istniejącemi przedsiębiorstwami, których warunki przemysłowe są mniej więcej równe, należy drogą szacunku oznaczyć zarówno jego roczny obrót jak i zyskowność i odpowiednio do tego wymierzyć opłatę szynkarską w stosownej wysokości.

§ 19.

Jeżeli przedsiębiorstwo powstało dopiero w ciągu roku wymiarowego, wówczas należy wysokość obrotu, przypadającego za czas faktycznego ruchu przedsiębiorstwa w roku wymiarowym w drodze oszacowania oznaczyć i należytość na tej podstawie wymierzyć. W podobny sposób należy postępować przy oznaczeniu obrotu i przy wymiarze opłaty dla przedsiębiorstw, które zmieniły w ciągu roku wymiarowego lokal lub rodzaj przemysłu. Przedsiębiorstwa te będą obowiązane uiścić opłatę za czas aż do dnia, w którym nastąpiła zmiana, według dawnego wymiaru, zaś od tego dnia do końca roku według nowego wymiaru.

Jeżeli nowa opłata jest niższą niż dawna, wówczas obowiązywać będzie nowy wymiar od czasu nie wcześniejszego, jak dwa dni przed zgłoszeniem zmiany (§ 7).

Także i dla przedsiębiorstw, które wykonuje się wprawdzie stale ale tylko przez pewną część roku, należy biorąc na wzgląd ustalone na podstawie deklaracyi, względnie przeprowadzonych dochodzeń, daty co do obrotu w podanej deklaracyi części roku, oznaczyć obrót na przeciąg całego roku i wymierzyć opłatę za cały rok, jednak przypisać ją tylko za czas faktycznego ruchu.

Niezgłoszenie zawieszenia ruchu przedsiębiorstwa we właściwym czasie pociąga za sobą co do obowiązku uiszczenia i co do odpisania względnie zwrotu przypisanej opłaty skutki z § 32.

§ 20.

Treść zebranych informacyi i przeprowadzonych dochodzeń należy wpisać w krótkości do protokołu wymiarowego w rubryki 13 i 14.

Protokół spisuje się w dwóch egzemplarzach.

Do prowadzenia protokołu wymiarowego tudzież protokołu obrad (§ 23) użyje przewodniczący komisyi w miarę potrzeby siły pomocnicze władzy politycznej.

§ 21.

Przystępując do oznaczenia opłaty szynkarskiej dla poszczególnych przedsiębiorstw ma komisya na podstawie zebranych materyałów, stosownie do rodzaju przemysłu i grupy napojów, wyznaczyć w granicach podanych w § 10 ust. stopę taryfową, odpowiadającą rentowności przedsiębiorstwa.

Wybierając w granicach ustawą oznaczonych stopę taryfową należy brać pod należytą rozwagę wszystkie na rentowność przedsiębiorstwa wpływające okoliczności, jak w szczególności siłę pieniężną klienteli, położenie i urządzenie lokalności.

Wyznaczoną stopę taryfową należy wpisać dla każdego rodzaju przemysłu i każdej grupy napojów w rubryce 15 protokołu wymiarowego. Mnożąc ilość hektolitrów rocznego obrotu sprawdzonego lub oszacowanego co do każdego rodzaju przemysłu i każdej grupy napojów przez wyznaczoną stopę taryfową i dodając następnie iloczyny wypadające dla poszczególnych grup napojów, otrzyma się wysokość rocznej opłaty, którą należy wpisać do protokołu wymiarowego w rubrykę 16.

§ 22.

Podczas narad i powzięcia uchwał komisyi mogą być obecne tylko te osoby, które wchodzą w skład komisyi, tudzież urzędnicy władzy politycznej, przydzieleni do prowadzenia protokołu.

Podczas obrad nad oznaczeniem opłaty dla przedsiębiorstwa, należącego do członka komisyi, jego małżonki lub jego krewnych i powinowatych w linii wstępnej i zstępnej, tudzież w linii bocznej aż do trzeciego stopnia, winien tenże opuścić salę obrad i może powrócić do niej dopiero po powzięciu uchwały.

Pozostali jednak członkowie komisyi muszą i w tym wypadku stanowić komplet, potrzebny w myśl § 7 ust do powzięcia uchwały.

§ 23.

Z rozpraw należy prowadzić treściwy protokół, który ma podpisać przewodniczący i dwóch członków komisyi. W ten sam sposób ma być podpisany także protokół wymiarowy po poprzedniem zesumowaniu w nim kwot, zapisanych w rubryce 16.

§ 24.

Od uchwał Komisyi służy tak przewodniczącemu jak i członkowi, względnie zastępcy członka komisyi, wyznaczonemu przez Wydział krajowy na wniosek Rady powiatowej, prawo odwołania się do Komisyi apelacyjnej. Odwołanie takie ma się wnosić do władzy politycznej pierwszej instancyi w ciągu 14 dni licząc od dnia powzięcia uchwały.

Władza polityczna prześle je po przeprowadzeniu ewentualnie potrzebnych dochodzeń bezzwłocznie Wydziałowi krajowemu.

§ 25.

Członkom komisyi i ich zastępcom, nie mieszkającym w siedzibie komisyi i nie będącym urzędnikami państwowymi w czynnej służbie, należy się z funduszu krajowego zwrot kosztów podróży oraz dyety w wysokości 10 K za każdy dzień podróży i urzędowania.

Koszta podróży kołowej z miejsca zwykłego zamieszkania członka do miejsca siedziby komisyi i z powrotem zwraca się licząc za każdy kilometr drogi tam i napowrót po 50 h, zaś koszta podróży koleją licząc taksę osobową za bilet II. klasy pociągu pospiesznego.

Członkowie komisyi i ich zastępcy, będący urzędnikami państwowymi w czynnej służbie, otrzymują z funduszu krajowego zwrot kosztów podróży i dyety, obliczone według przepisów o dyetach i kosztach podróży służbowych dla urzędników państwowych odnośnej kategoryi. Każdy członek komisyi, względnie zastępca, mający prawo do zwrotu kosztów podróży, winien zestawić szczegółowy rachunek kosztów i dyet i złożyć go na ręce przewodniczącego, który po stwierdzeniu potrzeby podróży i stosowności użytego czasu, przedłoży go bezzwłocznie Wydziałowi krajowemu celem wyasygnowania należytości.

§ 26.

Władze polityczne pierwszej instancyi przedłożą najpóźniej do 1. grudnia każdego roku cały operat wymiarowy t. j. jeden egzemplarz protokołu wymiarowego wraz z deklaracyami, wszystkimi aktami przeprowadzonych dochodzeń, oświadczeniami stron, znawców i mężów zaufania, tudzież protokół obrad Wydziałowi krajowemu. Drugi egzemplarz protokołu wymiarowego zatrzyma władza polityczna.

Operaty wymiarowe przedsiębiorstw, którym wymierza się opłatę w czasie między dwoma ogólnymi terminami wymiarowymi, należy przedkładać Wydziałowi krajowemu bezzwłocznie po ukończeniu czynności zwołanej w tym celu komisyi.

§ 27.

Jeżeli suma opłat wymierzonych przez komisye szacunkowe wyniesie, bez wliczenia dodatkowych wymiarów (§ 6 względnie 7 ostatni ustęp i 35), 7 milionów koron lub kwotę tę przewyższy, wówczas przypisze się stronom do uiszczenia tytułem opłaty szynkarskiej te kwoty, które wymierzyły im komisye szacunkowe.

Jeżeli zaś suma ta niedosięgnie 7 milionów koron, wówczas podwyższy Wydział krajowy stosunkowo wszystkie przez komisye wymierzone kwoty tak, aby ich suma dała razem 7 milionów koron. Podwyższenie nastąpi przez pomnożenie każdej poszczególnej przez komisyę oznaczonej kwoty przez ułamek, którego licznikiem będzie 7,000.000, a mianownikiem łączna suma wszystkich opłat, wymierzonych przez wszystkie komisye szacunkowe. Podwyższone w ten sposób kwoty stanowić będą w tym wypadku opłaty szynkarskie, które przypisze się stronom do uiszczenia.

Dodatkowych opłat, które wymierzono dla przedsiębiorstw powstałych po upływie miesiąca września 1910 lub w ciągu następnych lat wymiarowych nie uwzględnia się przy powyższem obliczeniu. Również nie uwzględnia się przyrostów i ubytków opłaty zaszłych co do poszczególnych przedsiębiorstw w ciągu roku wymiarowego z powodu podwyższenia lub zniżenia opłat wskutek odwołań, wskutek zaniechania dalszego prowadzenia, wskutek zmiany lokalu, wskutek przejścia z jednego rodzaju przemysłu w drugi lub wskutek krótszego lub dłuższego czasu trwania czasowych przedsiębiorstw, niż ten okres czasu, za który opłatę pierwotnie przypisano.

§ 28.

Wydział krajowy przypisuje na podstawie otrzymanych operatów wymiarowych opłaty szynkarskie, wymierzone przez komisye szacunkowe a przez siebie ewentualnie podwyższone dla każdego przedsiębiorstwa z osobna i wydaje każdemu przedsiębiorcy nakaz zapłaty. Równocześnie zawiadamia o przypisie władze polityczne, które mają uwidocznić przypisane kwoty w pozostającym w ich przechowaniu egzemplarzu protokołu wymiarowego. Przypisanie dodatkowych opłat zarządza Wydział krajowy na podstawie przedłożonych mu dodatkowych operatów wymiarowych (§ 26 alinea 2) i wydaje stronom również nakazy zapłaty, zawiadamiając zarazem władze polityczne o dokonaniu przypisu celem uwidocznienia przypisanych kwot w dodatkowym protokole wymiarowym.

§ 29.

Nakazy zapłaty wystawia się według dołączonego wzoru C.

Jeżeli od orzeczenia komisyi szacunkowej wniesiono po myśli § 24 odwołanie, wówczas otrzymuje strona na razie, aż do rozstrzygnięcia tego odwołania, zawiadomienie o tymczasowym przypisie opłaty według wzoru D, zaś nakaz zapłaty dopiero po wydaniu przez komisyę apelacyjną orzeczenia na odwołanie. Nakazy zapłaty i zawiadomienia o tymczasowym przypisie doręcza się stronom pocztą za recepisem zwrotnym.

Jeżeli pismo lub nakaz zapłaty przez pocztę doręczone być nie może, ma Wydział krajowy zarządzić doręczenie przez właściwą władzę polityczną. Ta władza zarządzi doręczenie przez Zwierzchność gminną lub przełożeństwo obszaru dworskiego w ten sposób, że mające się doręczyć pismo pozostawi w miejscu przedsiębiorstwa adresata, a gdyby to było niemożliwe, zarządzi jego ogłoszenie w sposób w miejscowości używany.

§ 30.

Przypisaną opłatę należy uiszczać w czterech równych kwartalnych ratach, płatnych dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada, przez

pocztową kasę oszczędności, w kasie Wydziału krajowego. W tym celu otrzyma strona wraz z nakazem zapłaty odpowiednią ilość czeków pocztowej kasy oszczędności, które ma wypełnić na poświadczeniu złożenia (Erlagschein) datą złożenia należytości na poczcie. Osoby posiadające w pocztowej kasie oszczędności własne konto, mogą uiszczać opłatę szynkarską za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności w ten sposób, że własny czek zaopatrzony uwagą „do wpłacenia należytości na dołączonem poświadczeniu złożenia“ prześlą wraz z poświadczeniem złożenia do pocztowej kasy oszczędności.

Kto nie złoży opłaty najpóźniej do dnia 15 lutego, 15. maja, 15. sierpnia względnie 15. listopada, w pocztowej kasie oszczędności, będzie obowiązany, jeżeli zaległość przenosi 50 K, płacić procenta zwłoki po 1 3 hal. za każde 100 K i za każdy dzień, licząc od dnia 2. lutego, 2. maja, 2. sierpnia względnie 2. listopada, aż włącznie do dnia uiszczenia zaległości.

§ 31.

O ile się rozchodzi o dodatkowe wymiary, ustanowi raty i terminy w miarę postanowień § 13 ustawy Wydział krajowy i poda je w nakazie zapłaty, względnie w wypadkach wskazanych w § 35 w rezolucyi.

Także i nieuiszczenie dodatkowej opłaty w przepisanych terminach pociąga za sobą skutki, wskazane w § 30 alinea 2.

§ 32.

W razie zaniechania w ciągu roku dalszego wykonywania przedsiębiorstwa nastąpi, jeżeli strona zgłosiła zaniechanie w przepisany sposób, częściowe odpisanie przypisanej, względnie zwrot uiszczonej już opłaty w stosunku do czasu, przez który przedsiębiorstwa nie prowadzono.

W każdym jednak razie nie może strona rościć sobie prawa do odpisania, względnie zwrotu opłaty od wcześniejszego czasu, jak dwa dni przed dniem wniesienia przepisanego zawiadomienia o zwinięciu przedsiębiorstwa. To samo odnosi się także do czasowych przedsiębiorstw, o których wcześniejszem zaprzestaniu, niż pierwotnie zgłoszono, przedsiębiorca jest obowiązany donieść (§ 7 ust. b.)

§ 33.

Jeżeli w ciągu roku zaszła zmiana tylko co do osoby przedsiębiorcy, wówczas wymiar opłaty, dokonany dla poprzednika, ma ważność także i co do osoby następcy. Ten ostatni otrzyma z Wydziału krajowego nowy nakaz zapłaty, opiewający na jego własne nazwisko. Wydział krajowy, wydając taki nakaz zapłaty, zarządzi zarazem zanotowanie zmiany osoby przedsię-

biorcy w protokołach wymiarowych. Odpisanie względnie zwrot opłaty ustępującemu, a przypisanie jej nowemu przedsiębiorcy zarządza się w takim wypadku z uwzględnieniem dnia, od którego według wniesionego zawiadomienia nastąpiła zmiana. Opłatę, przypadającą za czas od dnia objęcia przedsiębiorstwa do najbliższego terminu płatności ma nowy przedsiębiorca uiścić zaraz po otrzymaniu nakazu zapłaty.

Co do obowiązku płacenia procentów zwłoki w razie spóźnienia zapłaty ma zastosowanie przepis zawarty w § 30 alinea 2.

§ 34.

Jeżeli wskutek zmiany lokalu lub przejścia przedsiębiorstwa z jednego rodzaju przemysłu w drugi, nastąpił nowy wymiar i strona otrzymała nowy nakaz zapłaty, następuje wyrównanie przypadających opłat w najbliższym terminie płatności.

§ 35.

O zmniejszeniu lub zwiększeniu się opłaty wskutek krótszego lub dłuższego czasu wykonywania czasowych przedsiębiorstw niż okres czasu, za który opłatę pierwotnie przypisano, zawiadamia Wydział krajowy stronę rezolucyą. Rezolucya ma zawierać oznaczenie czasu, do którego odnosi się wyrównanie opłaty, dalej upoważnienie do podjęcia zwrotu, względnie wezwanie do zapłacenia przypadającej dodatkowej kwoty i termin zapłaty.

Niedotrzymanie terminu zapłaty pociąga za sobą również skutki § 30 alinea 2. Rezolucyę doręcza się stronie w ten sam sposób, jak nakaz zapłaty.

§ 36.

Od każdego nakazu zapłaty służy stronie prawo odwołania do komisyi apelacyjnej. Od dotychczasowego przypisania opłaty nie ma prawa odwołania. Odwołanie ma się wnieść w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia nakazu, do władzy politycznej pierwszej instancyi, która je przedłoży Wydziałowi krajowemu.

Gdyby w odwołaniu podniesiono takie zarzuty, któreby wymagały stwierdzenia lub wyjaśnienia, ma władza polityczna przeprowadzić natychmiast potrzebne dochodzenia i przedłożyć Wydziałowi krajowemu razem z odwołaniem także wszystkie akta dochodzeń. Także i od rezolucyi, wydanych po myśli § 35 przysługuje prawo odwołania, które wnosić należy w tym samym terminie i do tej samej władzy, co odwołania od nakazów zapłaty.

§ 37.

W razie gdyby strony, obowiązane do płacenia opłaty szynkarskiej, nie otrzymały nakazu zapłaty przed terminem płatności pierwszej raty kwartalnej, wówczas mają uiścić tę opłatę za pomocą czeku pocztowego, którego dostarczy im przed tym terminem Wydział krajowy według wymiaru za rok ubiegły. Wyrównanie ewentualnej różnicy nastąpi po dokonaniu nowego wymiaru w najbliższym terminie płatności.

§ 38.

Do rozstrzygania odwołań, wniesionych po myśli § 24 i 36 powołaną jest komisya apelacyjna, której skład wskazuje § 6 i 7 ustawy. Od orzeczenia komisyi apelacyjnej nie ma dalszego środka prawnego.

§ 39.

Komisyę apelacyjną zwołuje przewodniczący, ilekroć zajdzie tego potrzeba, on stara się o przygotowanie materyału do jej obrad, ustanawia porządek czynności i kieruje niemi.

Co do sposobu zwoływania komisyi apelacyjnej, odbierania przyrzeczenia w miejsce przysięgi i prowadzenia protokołu obrad, obowiązują postanowienia, zawarte w § 12 i 23 odnoszące się do komisyi szacunkowych. Komisyi należy przedłożyć oprócz wniesionych odwołań wraz ze wszystkimi aktami przeprowadzonych dochodzeń także wniesione przez strony deklaracye, protokoły rozpraw komisyi szacunkowej i protokoły wymiarowe, które powinny zawierać także ewentualne podwyższenie opłat, dokonane przez Wydział krajowy po myśli § 27.

§ 40.

Odwołania, wniesione po myśli § 24, ma się przedkładać komisyi do rozstrzygnięcia przed odwołaniami interesowanych stron.

§ 41.

Komisya apelacyjna i jej członkowie mają te same prawa i obowiązki, co komisye szacunkowe i ich członkowie. Przy oznaczaniu wysokości opłat szynkarskich ma się w komisyi apelacyjnej postępować według tych samych zasad, co w komisyach szacunkowych. Gdyby komisya apelacyjna była zdania, że dochodzenia zmierzające do ustalenia podstaw wymiaru nie są wyczerpujące, albo gdyby strona podniosła w odwołaniu zarzuty, wymagające dodatkowych dochodzeń, których jednak dotychczas nie przeprowadzono, lub

gdyby przeprowadzone dochodzenia nie wyjaśniły w zupełności faktycznego stanu rzeczy, może je uzupełnić względnie przeprowadzić sama, podobnie jak je uzupełnia względnie przeprowadza komisya szacunkowa, albo też poruczyć tę czynność właściwej władzy politycznej.

§ 42.

Przedsiębiorcy, znawcy i inne osoby, od których komisya apelacyjna jako taka, lub przez swoje organa zażąda wyjaśnień, są obowiązane dawać te wyjaśnienia tak, jak przed komisyami szacunkowemi, z wyjątkiem wypadków, wskazanych w § 17.

§ 43.

Do prowadzenia protokołu obrad i innych czynności pisarskich przydziela przewodniczący komisyi apelacyjnej potrzebną ilość urzędników z grona urzędników Wydziału krajowego. Ci ostatni mają w miejsce przysięgi przyrzec przewodniczącemu zachowanie w tajemnicy stosunków stron do opłaty zobowiązanych.

§ 44.

Postanowienie § 25. co do zwracania członkom komisyi szacunkowych kosztów podróży i wypłacania im dyet mają zastosowanie także i do członków komisyi apelacyjnej.

§ 45.

Uchwały komisyi apelacyjnej zapisuje się do protokołu wymiarowego i protokołu obrad, poczem przewodniczący komisyi przesyła te protokoły wraz z wszystkimi aktami Wydziałowi krajowemu do wygotowania uchwał, zarządzenia wystawienia nakazów płatniczych, oraz zawiadomienia władz politycznych pierwszej instancyi, tudzież interesowanych stron.

Władze polityczne mają uwidocznić uchwały komisyi apelacyjnej w tym egzemplarzu protokołu wymiarowego, który się znajduje w ich przechowaniu.

§ 46.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15. września 1910.

Lwów, dnia 14. września 1910.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Wzór A.

C. k. Starostwo . . . .   Gmina . . . .

Deklaracya

do wymierzenia krajowej opłaty szynkarskiej na r. 191

od wyszynku

od drobnej sprzedaży   (te z wymienionych obok przedsiębiorstw, których się nie wykonuje, należy przekreślić).

od drobnego handlu

w . . . .
(miejscowość, ulica, Nr. domu, bliższe oznaczenie lokalu).

Od powyższego przedsiębiorstwa przypisano opłatę szynkarską za rok poprzedn nakazem zapłaty Nr. . . .

Uwaga.

W deklaracyi należy pod pozycyami 1. do 10. zeznać daty z tego roku, w ciągu którego składa się deklaracyę.

Dat odnoszących się do poz. 6. i 7. zeznający nie jest obowiązany koniecznie podawać.

Rozmyślne podawanie nieprawdziwych szczegółów podlega karze z Art. 1. § 20, ustawy z dnia 20. grudnia 1905, Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906.

I. Zeznania ogólne:

1. Imię i nazwisko przedsiębiorcy, względnie firma przedsiębiorstwa i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (gmina, ulica, Nr. domu, bliższe oznaczenie lokalu i ostatnia poczta):

2. Imię i nazwisko osoby, upoważnionej do zastępowania strony wobec władz, a w szczególności także do przyjmowania urzędowych pism dotyczących opłaty szynkarskiej:

3. Rodzaj przemysłu (wyszynk, drobna sprzedaż lub drobny handel i rodzaj sprzedawanych trunków):

4. Czas, od którego rozpoczęto wykonywać przedsiębiorstwo w zajmowanym obecnie lokalu:

5. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi się w ciągu roku tylko przez pewien okres czasu (interes sezonowy), podać ten okres czasu przez który będzie się je prowadzić:

6. Wysokość podatku zarobkowego wymierzonego na rok bieżący:

7. Jeżeli przedsiębiorstwo jest wydzierżawionem, imię i nazwisko dzierżawcy, kwota rocznego czynszu dzierżawnego, tudzież wartość pieniężną wszystkich innych świadczeń na rzecz wydzierżawiającego:

II. Zeznania szczegółowe:

8. Ilość, rozmiary i jakość lokalu przedsiębiorstwa, kwota opłaconego za nie czynszu najmu, względnie wartość czynszowa tego lokalu:

9. Ilość i jakość personalu, zatrudnionego w przedsiębiorstwie (kelnerzy, pomocnicy, służba niższego rzędu:

10. W ciągu bieżącego roku kalendarzowego sprzedano, a w szczególności:		w czasie od dnia złożenia deklaracyi		Przypuszczalna sprzedaż od dnia zgłoszenia do końca bież. roku		Razem	
		Htl.	lit.	Htl.	lit.	Htl.	lit.
W wyszynku	1. pędzonych napojów wyskokowych (spirytusu, wódki rosolisu, rumu, likieru itp.*) 2. wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych . . . 3. piwa						
W drobnej sprzedaży	1. pędzonych napojów wyskokowych (spirytusu, wódki, rosolisu, rumu, likieru itp.) 2. wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych . .						
W drobnym handlu	1. pędzonych napojów wyskokowych (spirytusu, wódki, rosolisu, rumu, likieru itp.) . 2. wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych . . . 3. piwa						

Potwierdzam własnoręcznym podpisem, że powyższe daty zeznałem według najlepszej wiedzy i sumienia.

. . . . dnia . . . . 19 . .

. . . .

(Podpis).

---

*) Przy pędzonych napojach wyskokowych należy podać ilość i przynajmniej w przybliżeniu zawartość alkoholu dla każdego rodzaju.

Wzór B.

Protokół wymiarowy

krajowej opłaty szynkarskiej

dla powiatu . . . .

1	Liczba porządkowa	
2	Imię i nazwisko przedsiębiorcy względnie firma przedsiębiorstwa	
3	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania zastępcy	
4	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania dzierżawcy	
5	Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (gmina, ulica, Nr. domu, poczta)	
6	Rodzaj przemysłu	
7	Czas, od którego rozpoczęto wykonywać przedsiębiorstwo w zajmowanym obecnie lokalu	
8	Okres czasu, przez który przedsiębiorstwo będzie się prowadzić w ciągu roku bieżącego	
9.	Wysokość podatku zarobkowego bez dodatków, wymierzonego na rok bieżący. K	
	h	
10	Ilość, rozmiary i jakość lokalów, czynsz opłacany, względnie wartość czynszowa	
11	Ilość i jakość zatrudnionego personalu	
12	Dotychczasowa roczna opłata szynkarska, względnie roczny czynsz propinacyjny K	
	h	
13	Rentowność przedsiębiorstwa	

14								15								16	17	18	19
Roczny obrót								Oznaczona przez komisyę taryfowa stopa dla								Opłata szynkarska, oznaczona na podstawie dat w kolumnach 14 i 15	Opłata szynkarska podwyższona ewentualnie przez Wydział krajowy na mocy § 27	Opłata przypisana w myśl § 29 ustęp 2 (tymczasowy przypis)	Sprostowanie przypisanej opłaty, wskutek odwołania strony, na zasadzie orzeczenia komisyi apelacyjnej, względnie wskutek zarządzenia Wydziału kraj. wydanego na zasadzie § 35
pędzonych płynów wyskokowych wyrażony w hektolitrach czystego alkoholu			wina, wina owocowego, miodu i t. p.			piwa		pędzonych płynów wyskokowych			wina, wina owocowego, miodu i t. p.			piwa					
								od hektolitra											
w wyszynku	w drobnej sprzedaży	w drobnym handlu	w wyszynku	w drobnej sprzedaży	w drobnym handlu	w wyszynku	w drobnym handlu	w wyszynku	w drobnej sprzedaży	w drobnym handlu	w wyszynku	w drobnej sprzedaży	w drobnym handlu	w wyszynku	w drobnym handlu				
hl | l	hl | l	hl | l	hl | l	hl | l	hl | l	hl | l	hl | l	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h	K | h

C. k. Starostwo . . . . **Wzór C.**

Nakaz zapłaty Nr. ....

na krajową opłatę szynkarską na rok 19......

od . . . . w . . . . przy
ulicy . . . . w domu pod Nr. konskr. . . . . . .
Imię i nazwisko osoby obowiązanej do zapłaty . . . .
. . . .
miejsce jej zamieszkania (miejscowość, ulica Nr. domu).

Podstawy wymiaru opłaty

		Roczny obrót		Stopa taryfowa		Przypadająca opłata	
		hl	l	K	h	K	h
a) pędzone napoje wyskokowe	w wyszynku						
	w drobnej sprzedaży						
	w drobnym handlu .						
b) wino, wino owocowe, moszcz owocowy, miód i napoje miodowe . . .	w wyszynku . . .						
	w drobnej sprzedaży						
	w drobnym handlu .						
c) piwo	w wyszynku . . .						
	w drobnym handlu .						
		Razem rocznie . .					

Powyższą opłatę podwyższa się na zasadzie § 11 ustawy z dnia 20. grudnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906, na kwotę . . . K . h.

Należąca się od strony roczna opłata wynosi przeto . . . . K . . h.

Z kwoty tej przypada do uiszczenia:
dnia . . . . 19 . . . . K . . h
dnia . . . . 19 . . . . K . . h
dnia . . . . 19 . . . . K . . h
dnia . . . . 19 . . . . K . . h

Opłatę można uiszczać za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności.

W tym celu dołącza się . . . czeki, które ma się wypełnić na poświadczeniu złożenia datą założenia należytości na poczcie.

Osoby posiadające własne konto w pocztowej kasie oszczędności, mogą uiszczać opłatę szynkarską w ten sposób, że własny czek zaopatrzony uwagą „do wpłacania należytości na załączonem poświadczeniu złożenia" prześlą wraz z poświadczeniem złożenia do pocztowej kasy oszczędności.

Od opłaty szynkarskiej, nieuiszczonej w ciągu 14 dni po upływie terminu zapadłości będzie się pobierać, o ile zaległość przenosi 50 K, procenta zwłoki po 1·3 h za każde 100 K i za każdy dzień licząc od dnia 2. lutego, 2. maja, 2. sierpnia względnie 2. listopada aż włącznie do dnia uiszczenia zaległości.

Zaległe opłaty szynkarskie i procenta zwłoki będzie się ściągać albo w myśl § 3 ces. rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96 albo też w drodze egzekucyi sądowej.

Od niniejszego nakazu zapłaty można wnieść odwołanie do komisyi apelacyjnej na na ręce c. k. Starostwa w . . . . w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia niniejszego nakazu zapłaty.

Odwołanie nie ma mocy powstrzymującej ani co do uiszczenia przypisanej opłaty ani co do jej ściągania.

Jeżeliby przedsiębiorca obowiązany do płacenia opłaty szynkarskiej, nie otrzymał do dnia 1. lutego nakazu zapłaty na nowy rok, wówczas ma również przez pocztową kasę oszczędności uiścić tę opłatę według wymiaru za rok ubiegły. Wyrównanie ewentualnej różnicy nastąpi po doręczeniu nowego nakazu zapłaty.

Wydział krajowy.

We Lwowie, dnia . . . . 191 . .

C. k. Starostwo . . . . **Wzór D.**

Nr. . . .

Zawiadomienie

o tymczasowem przypisaniu krajowej opłaty szynkarskiej na rok 191 . .

od . . . . w . . . .
przy ulicy . . . . pod Nr. konskr. . . . .
Imię i nazwisko osoby obowiązanej do zapłaty . . . .
. . . .
Miejsce jej zamieszkania (miejscowość, ulica, Nr. domu).

Tymczasowa przypisana opłata . . . . . K . . . h.

Przypisaną opłatę należy uiścić w czterech równych ratach dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada 19 . . za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności. W tym celu dołącza się . . czeki, które ma się wypełnić na poświadczeniu datą, złożenia należytości na poczcie.

Osoby, posiadające własne konto w pocztowej kasie oszczędności, mogą uiszczać opłatę szynkarską za pośrednictwem tej kasy w ten sposób, że czek zaopatrzony uwagą „do wpłacenia należytości na załączone poświadczenie złożenia" prześlą do pocztowej kasy oszczędności z poświadczeniem złożenia.

Od opłaty szynkarskiej, nieuiszczonej w ciągu 14 dni po upływie terminu zapadłości, będzie się pobierać, o ile zaległość przenosi 50 K, procenta zwłoki po 1·3 h za każde 100 K i za każdy dzień licząc od dnia 2. lutego, 2. maja, 2. sierpnia względnie 2. listopada aż włącznie do dnia uiszczenia zaległości.

Zaległe opłaty szynkarskie i procenta zwłoki będzie się ściągać albo w myśl § 3. ces. rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854, Dz. p. p. Nr. 96, albo też w drodze egzekucyi sądowej.

Powyższy przypis jest tymczasowy, gdyż przeciwko uchwale komisyi szacunkowej wniesiono po myśli Art. 1. § 9. ostatni ustęp ustawy z dnia 20. grudnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906 odwołanie do komisyi apelacyjnej.

Ostateczny wymiar nastąpi po rozstrzygnięciu komisyi apelacyjnej.

Wydział krajowy.

We Lwowie, dnia . . . . 191 . .

Zawiadomienie

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. września 1910.

Nr. 184.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 19. września 1910, L. 14.732/pr., którem w myśl § 42 ces. Patentu z 24. października 1852 Dz. p. p. Nr. 223, ogranicza się posiadanie i noszenie rewolwerów i pistoletów.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego ograniczam aż do dalszego zarządzenia na podstawie § 42 ces. patentu z 24. października 1852, Dz. p. p. Nr. 223, przyznane tym patentem prawo posiadania i noszenia broni w rejonie policyjnym lwowskim i krakowskim, dalej w powiatach politycznych Chrzanów, Drohobycz, Gródek Jagielloński, Kraków, Lwów, Podgórze, Sokal, Stryj i Tłumacz w sposób następujący:

§ 1.

Posiadanie i noszenie rewolwerów i pistoletów wszelkiego rodzaju w szczególności pistoletów-browningów bez pozwolenia władzy jest zakazane.

Pozwolenie władzy na posiadanie i na noszenie dozwolonej broni tego rodzaju będzie udzielone w wypadkach na uwzględnienie zasługujących zapomocą karty na broń, którą dla osób zamieszkałych w rejonach policyjnych lwowskim i krakowskim wystawi Dyrekcya policyi zresztą właściwe Starostwo.

§ 2.

Karty na broń, które przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia wydano w miastach i powiatach, w których to rozporządzenie obowiązuje, uprawniają tylko wtenczas do dalszego posiadania i noszenia broni oznaczonej w § 1, jeżeli będą z powołaniem się na § 1 tego rozporządzenia widymowane przez właściwą władzę w przeciągu 14-tu dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych. Karty na broń, niewidymowane w tym terminie tracą swą ważność.

§ 3.

Do osób, które nie mają zwykłego miejsca zamieszkania w okręgach objętych niniejszem rozporządzeniem, lub które podczas obowiązywania tego rozporządzenia przeniosą do tych okręgów swoje zwykłe miejsce zamieszkania a są w posiadaniu należycie wystawionej karty na broń wymienioną w § 1, będą postanowienia tego rozporządzenia stosowane dopiero z 8-mym dniem po ich przybyciu do okręgu, w którym to rozporządzenie obowiązuje. Po upływie 8-miu dni są te osoby tylko wtedy upoważnione do posiadania i noszenia takiej broni, jeżeli ich karta na broń jest widymowaną z powołaniem się na § 1 rozporządzenia przez władzę właściwą okręgu, w którym to rozporządzenie obowiązuje.

§ 4.

Postanowienia tego rozporządzenia nie mają zastosowania do osób, które w myśl § 15 ces. patentu z 24. października 1852 Dz. p. p. Nr. 223 mają prawo nosić broń bez szczególnego pozwolenia.

§ 5.

Przekroczenia przepisów tego rozporządzenia będą karane według §§ 32 i 36 ces. patentu z 24. października 1852 Dz. p. p. Nr. 223.

Zresztą ulega broń, której dalsze posiadanie na podstawie tego rozporządzenia nie jest dozwolone postępowaniu według rozporządzenia ministeryalnego z 20 sierpnia 1857, Dz. p. p. Nr, 159. W myśl tego rozporządzenia ma być taka broń oddaną politycznej (policyjnej) władzy do przechowania.

§ 6.

Bezpośrednie wykonanie tego rozporządzenia poruczam we Lwowie i Krakowie c. k. Dyrekcyom policyi, w powiatach wymienionych w § 1 właściwym c. k. Starostwom.

§ 7.

Rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 3. października 1910.

Nr. 185.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. sierpnia 1910 L. 12.175/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Tenczynek powiatu chrzanowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Tenczynek, powiatu chrzanowskiego.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzen a ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 186.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. sierpnia 1910 L. 11.315/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach powiatu lwowskiego: Biłohorszcze, Nawarya, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Rudno i Zboiska.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także w miejscowościach: Biłohorszcze, Nawarya, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Rudno i Zboiska powiatu lwowskiego.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 187.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 24. sierpnia 1910 L. 1700/12, o uznaniu II. rewiru rybackiego dorzecza Łomnicy za rewir własny dóbr Perehińsko własność gr. kat. Arcybiskupstwa we Lwowie.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 26. lipca 1910 L. 24.570/1070, zmienia się niniejszem ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1906, Nr. 88 (na stronie 306) a dokonany edyktem c. k. Namiestnictwa z 17. lipca 1903 L. 66.151 podział dorzecza Łomnicy na rewiry rybackie w sposób następujący:

II. rewir obejmujący potok Mołoda od źródeł do ujścia do Łomnicy ze wszystkimi dopływami w całym biegu wpadającymi do potoku Mołoda na tej przestrzeni w obrębie gminy i obszaru dworskiego Perehińsko uznaje się za rewir własny dóbr Perehińsko własność gr. kat. Arcybiskupstwa we Lwowie.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 188.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 1. września 1910, L. 13.790/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 23. sierpnia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu kra-

jowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie brzeskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Brzesku zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w r. 1910 dodatki powiatowe w wysokości 54% (pięćdziesiąt cztery) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kraj. Nr, 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 189.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 1. września 1910, L. 13.791/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 23. sierpnia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie łańcuckim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. 51, pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 60% (sześćdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-fem 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 190.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. września 1910, L. 102.436, w sprawie zezwolenia gminie Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 3. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Buczacz na dalszy pobór opłat gminnych od piwa, przyzwolony początkowo ustawą z 4. października 1909 r. Dz. u. kr. Nr. 139, na przeciąg dwóch miesięcy, począwszy od 1. września b. r. do końca października 1910, w dotychczowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami z tem zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 191.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. września 1910, L. 100.500 w sprawie zezwolenia gminie Jarosław na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jarosław na dalszy pobór w latach 1911 i 1912 przyzwolonej pierwotnie ustawą z 4. grudnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 73, opłaty gminnej od piwa w wy-

sokości 2 K 40 hal. od jednego hektolitra pod warunkami w rzeczonej ustawie wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 192.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. września 1910 L. 101.111, w sprawie zezwolenia gminie Rudki na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i maliniaku.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rudki na dalszy pobór przyzwolonych pierwotnie ustawą z 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 85, opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i maliniaku, w określonej nią wysokości i pod zastrzeżonymi w niej warunkami na przeciąg lat 4 począwszy od roku 1911 do końca roku 1914.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 193.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 23. sierpnia 1910 L. 89.278, w sprawie opustów w podatkach bezpośrednich w roku 1910.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułu XII. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 i rozporządze-

nia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 3. sierpnia 1910 L. 55.858, należą się w roku 1910 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15 %,

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5 % od dochodu z budynków czasowo uwolnionych od podatku domowego opust w wysokości 12·5 %.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków wymienionych w § 100 ustęp 1. i 5. powołanej ustawy ma być przypisany i pobierany w roku 1910 tak jak w roku ubiegłym w wysokości 10 %.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na odnośne podatki.

Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić poda każdy Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 23. sierpnia 1910.

Nr. 194.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. sierpnia 1910 L. 98.717, w sprawie zezwolenia gminie Lutcza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Na podstawie § 81 ustawy z dnia 18. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Lutcza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku przez cztery lata t. j. od 1. stycznia 1911, do końca grudnia 1914 roku, w wysokości, oznaczonej ustawą z dnia 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 84.

Marszałek kraowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 195.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 10. września 1910 L. 14.348/pr., w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Krasna do okręgu c. k. Sądu powiatowego i c. k. Starostwa w Zborowie.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. lipca 1910 L. 7499/M. I. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. sierpnia 1910 L. 17.240 wyłącza się z dniem 1. października 1910 gminę i obszar dworski Krasna z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Kozowej, c. k. Sądu obwodowego w Brzeżanach i c. k. Starostwa w Brzeżanach, a przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Zborowie, c. k. Sądu obwodowego w Złoczowie i c. k. Starostwa w Zborowie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 196.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. sierpnia 1910 L. 9907/pr., którem na mocy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Chołojów z przysiółkiem Wola Chołojowska, Sielec-Bieńków, Dobrotwór i Witków nowy, powiatu kamioneckiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Chołojów z przysiółkiem Wola Chołojowska, Sielec-Bieńków, Dobrotwór i Witków nowy, powiatu kamioneckiego.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2 kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 197.

U s t a w a

z dnia 1. września 1910, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Nowym Targu na zaciągnięcie dodatkowej pożyczki w kwocie 100.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Nowym Targu zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu dodatkowej pożyczki w kwocie 100.000 K na wykończenie i wewnętrzne urządzenie szpitala powszechnego w Nowym Targu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Bad Ischl, dnia 1. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 198.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. sierpnia 1910 L. 98.719, w sprawie zezwolenia gminie Sokołów pow. Kolbuszowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sokołów, powiat Kolbuszowa, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu przez trzy lata i trzy miesiące t. j. od 1. stycznia 1911 do 31. marca 1914 roku w wysokości i pod warunkami, określonymi w ustawie z dnia 13. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 99.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 199.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1910 L. 103.279, w sprawie zezwolenia gminie Załośce na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz u. kr. Nr. 51 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Załośce na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa na czas od roku 1911 do końca lipca roku 1913 w wysokości, oznaczonej pierwotnie ustawą z 7. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 55 i pod zastrzeżonymi w niej warunkami.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 200.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. września 1910 L. 104.298, w sprawie zezwolenia gminie Zbaraż na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zbaraż na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat 2 począwszy od roku 1911 do końca roku 1912 w pierwotnej wysokości, określonej ustawą z dnia 14. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 107. i pod zastrzeżonymi w niej warunkami.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 201.

Ustawa

z dnia 5. września 1910, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zmieniająca § 24 ustawy o reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia § 24 o reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21, w brzmieniu ustawy z dnia 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 52 uchyla się, a natomiast mają one opiewać:

Pożyczki.

§ 24.

Rada powiatowa może w interesie powiatu zaciągać pożyczki lub przyjmować zobowiązania, jeżeli kwota pożyczki lub wartość ciężaru, wynikającego z zobowiązania łącznie z długami już istniejącymi, nie przewyższa 10% podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych.

Do zaciągania pożyczek lub przyjęcia zobowiązań, przekraczających tę miarę, lecz nie przenoszących 70% wspomnianych podatków, potrzebne jest zezwolenie Wydziału krajowego.

Do pożyczek większych, jako też do innych operacyi kredytowych, potrzebną jest ustawa krajowa.

Wyjątek stanowią pożyczki przeznaczone na pomoc dla ludności powiatu, dotkniętej klęską elementarną, na pokrycie datków konkurencyjnych unormowanych specyalnemi krajowemi ustawami melioracyjnemi, lub na ułatwienie krycia budynków ogniotrwałym materyałem.

W tych wypadkach Wydział krajowy może zezwolić na zaciągnięcie pożyczki, chociażby wartość obciążenia powiatu przekraczała 70% podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Bad Ischl, dnia 5. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 202.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. września 1910 L. 12.954/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 3. sierpnia 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 16. lutego 1910.

U c h w a ł a.

Sejm uchwala zmienić brzmienie §§ 7 i 8 statutu Krajowej Centralnej Kasy dla Spółek rolniczych w ten sposób, że

a) § 7 zmienia się i ma opiewać: Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań krajowej Centralnej Kasy względem Banku krajowego, wynikających z zaliczek pieniężnych Banku w rachunku bieżącym aż do kwoty, o jaką kapitał zakładowy, utworzony w sposób określony w § 1 i § 24 statutu jest każdocześnie niższym od sumy dwóch milionów koron.

b) § 8 zmienia się i ma opiewać: Kraj gwarantuje aż do wysokości 5 milionów koron za zobowiązania centralnej Kasy, przyjęte celem zasilenia jej funduszów obrotowych za wyraźnem zezwoleniem Wydziału krajowego.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 203.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1910 L. 94.503, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Podhajcach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Bożyków.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Podhajcach na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. lutego 1905 (Dz. u. kr. Nr. 41/II.) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Bożyków w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 204.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. września 1910 L. 15.202/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. września 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały galic. Sejmu krajowego z dnia 2. października 1909 i z dnia 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie złoczowskim.

Uchwała I.

Reprezentacyi powiatowej w Złoczowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu, dodatki powiatowe w wysokości 50% (pięćdziesiąt) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

Uchwała II.

Reprezentacyi powiatowej w Złoczowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1910 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 45% (czterdzieści pięć) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

Za c. k. Namiestnika:
Grodzicki w. r.

Nr. 205.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. września 1910 L. 15.203/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. września 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 25. września 1909 o udzielenie koncesyi na pobór opłat mytniczych na drodze gminnej II. klasy Olszanica-Ropienka.

Uchwała

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Lisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. klasy Olszanica-Ropienka.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej II. klasy Olszanica-Ropienka Wydziałowi powiatowemu w Lisku, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy przy pomocy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie z powiatowego funduszu drogowego wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy należytego nadzoru nad utrzymaniem drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 14 i 21 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

Art. II.

Opłatę myta drogowego i mostowego przy jednej zaporze w Wańkowej pobierać należy według tego samego wymiaru, a mianowicie:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego i wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Nadto mają być wolni od opłaty myta urzędnicy Wydziału powiatowego w Lisku.

Za c. k. Namiestnika:

Grodzicki w. r.

Nr. 206.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1910 L. 94.504, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Myślenicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Głogoczowskiej.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Myślenicach na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34/III) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej głogoczowskiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 207.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. września 1910 L. 104.138, w sprawie przedłużenia gminie m. Jarosławia koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Jarosławia na lat trzy koncesyę z dnia 1. maja 1895 (Dz. u. kr. Nr. 42) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 14. października 1910.

Nr. 208.

U s t a w a

z dnia 28. września 1910, o prawie gmin nakładania opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Do zaprowadzenia opłat w gminach miejskich i wiejskich od konsumcyi palonych napojów spirytusowych, piwa, miodu pitnego i nalewek miodowych na czas najwyżej lat 10, jak również do podwyższenia istniejących opłat tego rodzaju na ten sam okres czasu potrzebnem jest zezwolenie Wydziału krajowego i zgoda c. k. Namiestnictwa.

Art. II.

Do zaprowadzenia albo podwyższenia takich opłat na czas dłuższy niż lat 10, dalej do zaprowadzenia innych opłat nie należących do kategoryi dodatków do podatków bezpośrednich lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do podwyższenia istniejących już opłat tego rodzaju potrzebna jest ustawa krajowa.

Pobór taks gminnych za pojedyncze przez Reprezentacyę gminną w zakresie jej kompetencyi udzielane uprawnienia, tudzież za używanie zakładów gminnych i za inne w interesie stron przez organa gminne podejmowane czynności urzędowe, dozwolony być może przez Wydział krajowy za zgodą z polityczną władzą krajową, jednak bez naruszenia już dawniej dla poszczególnych poborów tego rodzaju istniejących postanowień prawnych.

Art. III

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 28. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 209.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. września 1910, L. 113.470, w sprawie zezwolenia gminie Kolbuszowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kolbuszowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg $1^1/_2$ roku począwszy od r. 1911 do końca czerwca 1912 r. w wysokości i pod warunkami ustalonymi pierwotnie ustawą z 28. kwietnia 1909 r. Dz. u. kr. Nr. 59.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 210.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 19. września 1910 L. 101.712, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1911.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1911 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykuł 39 rozp. wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 19. września 1910.

Nr. 211.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1910, L. 95.361 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Podhajcach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Podhajce-Halicz.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Podhajcach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lutego 1905 (Dz. u. kr. Nr. 41/III) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Podhajce-Halicz w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 22. października 1910.

Nr. 212.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. sierpnia 1910 L. 96.282, ustanawiające kwalifikacyę instruktorów ochotniczych straży pożarnych, które w myśl § 21 ustawy z dnia 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18, przyjęły na siebie obowiązki straży pożarnych gminnych w miastach i miasteczkach objętych ustawami gminnemi z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i z dnia 3. lipca 1896 Dz u. kr. Nr. 51, wraz z postanowieniami o egzaminie kwalifikacyjnym na instruktorów wymienionych straży pożarnych.

I.

Na zasadzie postanowień § 39 ustawy z dnia 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18 i § 51 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, względnie § 54 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem ustanawia następującą kwalifikacyę dla instruktorów tych ochotniczych straży pożarnych, które w myśl § 21 ustawy z dnia 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18, przyjęły na siebie obowiązki straży pożarnych gminnych w miastach i miasteczkach

objętych ustawami gminnemi z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

A) Ogólne warunki.

Instruktorzy wymienionych wyżej straży pożarnych winni posiadać:

a) obywatelstwo austryackie;

b) ukończony 24 rok życia;

c) nieskazitelność charakteru udowodnioną świadectwem moralności;

d) fizyczne uzdolnienie udowodnione świadectwem lekarskiem, stwierdzającem, że kandydat: 1. niema wady serca, 2. nie jest nerwowym, 3. nie cierpi na zawrót głowy, epilepsyę lub drzenie rąk i nóg, 4. niema wogóle innych wad fizycznych lub umysłowych, któreby go czyniły niezdolnym do spełnienia obowiązków strażaka oddziału ratunkowego (dachowego).

B) Wykształcenie ogólne i fachowe.

Każdy kandydat winien udowodnić znajomość w słowie i piśmie języka, będącego językiem urzędowym gminy, w której kompetuje o posadę instruktora wymienionej wyżej straży pożarnej, oraz znajomość czterech działań rachunkowych liczbami całemi i dziesiętnemi.

Nadto każdy kandydat winien wykazać, że odbył co najmniej 3-miesięczną praktykę w jednej z gminnych straży pożarnych, lub w jednej z ochotniczych straży pożarnych, które przyjęły na siebie obowiązki straży pożarnych gminnych oraz że złożył egzamin kwalifikacyjny.

Dla zostających obecnie w służbie instruktorów straży pożarnych oznacza się czas przejściowy na dwa lata od daty niniejszego rozporządzenia.

II. Postanowienia o egzaminie kwalifikacyjnym.

Przedmiotem tego egzaminu są:

1. Szczegółowa nauka o przyrządach pożarnych i ich częściach składowych, oraz o użyciu i utrzymaniu tychże w należytym stanie;

2. nauka o przepisowem uzbrojeniu i umundurowania strażactwa;

3. nauka o strażnicach pożarnych, koszarach i wspinalniach;

4. nauka o pogotowiu i alarmowaniu;

5. Metodyka ćwiczeń rzędowych i ćwiczeń z wszystkimi przyrządami pożarnymi.

6. Metodyka ćwiczeń praktycznych.

Ćwiczenia rzędowe i ćwiczenia z przyrządami przeprowadza się ściśle według regulaminów krajowego Związku ochotniczych straży pożarnych.

Skład komisyi egzaminacyjnej i jej urzędowanie.

Komisya egzaminacyjna składa się z przewodniczącego, delegata krajowego Związku ochotniczych straży pożarnych i jednego egzaminatora mianowanego przez Wydział krajowy.

Przewodniczącego komisyi wyznacza Wydział krajowy.

Komisya egzaminacyjna urzęduje w miesiącach maju i październiku każdego roku.

Na koszta komisyi złożyć ma kandydat taksę w kwocie 5 koron.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 213.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. września 1910, L. 111.080, w sprawie zezwolenia gminie Sułkowice na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na podstawie § 81 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sułkowice na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku, a to od piwa po 2 K do końca r. 1919 od innych zaś napojów na przeciąg lat 10 począwszy od r. 1911 do końca roku 1920 w wysokości i pod warunkami ustalonymi pierwotnie ustawą z 15. kwietnia 1899 r. Dz. u. kr. Nr. 45.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 214.

Ustawa

z dnia 28. września 1910, o utworzeniu z przysiółka Jaremcze, należącego do związku gminy Dora, powiatu Nadwórna, samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą „Jaremcze“.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Jaremcze wyłącza się ze związku gminy Dora, powiatu Nadwórna i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Jaremcze.

Art. II.

Granicę między gminami Jaremcze i Dora tworzyć mają zewnętrzne granice parcel katastralnych gminy katastralnej Dora, oznaczonych w Dorze liczbami: 420/1, 420/2, 403/1, 3360/1, 2638/1, 3166/1, 2637/1, 2628/1, 3309/1, 2403, 2405, 2407/1, 2409, 2408, 2412/2, 2472/5, 2472/4, 2472/3, 2412/9, 2413/5, 2414, 2415, 2416, 2418, 2419, 2420, 2421/1, 2421/2, 2422, 2423, 2471/1, 2471/2, 3272, 2470, 1780/3, 1820, 1819/1, zaś w Jaremczu liczbami: 3126, 3125, 3124, 3119, 3118, 3117, 3041, 420/5, 439, 420/4, 3038, 3011, 3012, 3010/8, 3007, 3006, 3004, 419, 413/1, 3360/2, 2638/11, 3166/2, 2637/2, 2628/2, 3309/2, 2493, 2472/7, 2472/6, 2474, 2473.

Art. III

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ma być rozwiązaną Rada gminna w Dorze a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej w Dorze i Jaremczu.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXX. — Wydana i rozesłana dnia 8. listopada 1910.

Nr. 215.

U s t a w a

z dnia 26. września 1910, uzupełniająca postanowienia § 47 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia § 47 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, zostają uchylone w dotychczasowem brzmieniu i mają opiewać, jak następuje:

§ 47.

Grunt uzyskany wskutek budowli regulacyjnych w obrębie regulacyjnym (w łożyskach wód) przypada tym, którzy ponoszą koszta przedsiębiorstwa.

Granicę między łożyskiem wody a gruntami przyległymi ustalić ma władza polityczna z przyzwaniem stron interesowanych przed rozpoczęciem robót regulacyjnych w postępowaniu mającem się przeprowadzić według postanowień 6 rozdziału ustawy wodnej. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do położenia granicy, należy uważać za granicę linię brzegu przy normalnym, t. j. najdłużej w ciągu roku trwającym stanie wody.

To oznaczenie i ustalenie granicy łożyska wody nie przesądza dochodzeniu prawa opartego na tytule prawno-prywatnym do łożyska wody lub gruntów, uzyskanych przez budowle regulacyjne w zwykłej drodze prawa.

§ 47 a.

Skoro cel regulacyi został osiągnięty — najpóźniej jednak po upływie 12 lat począwszy od ukończenia robót regulacyjnych na wodach w nizinach, a po 8 latach na wodach górskich — musi być grunt uzyskany wskutek budowli regulacyjnych odstąpiony właścicielom przyległych gruntów na ich żądanie za zwrotem wartości, jeżeli go przedsiębiorstwo nie potrzebuje celem lepszego ubezpieczenia lub umocnienia brzegu.

Przy oznaczeniu wartości należy się starać przedewszystkiem po myśli § 84 ustawy wodnej o dobrowolne porozumienie ze stronami interesowanemi. Jeżeli to porozumienie do skutku nie przyjdzie, ma być wartość gruntu zbadaną i postanowioną przez władzę polityczną, a jeżeli się tem interesowani nie zadowolnią, ma być oznaczoną przez sądowe orzeczenie według zasad postępowania o wywłaszczeniu, do którego obie strony powołać należy. Właściciele gruntów przyległych, którzy w ciągu 8 lat przed rozpoczęciem robót regulacyjnych, albo w czasie ich trwania wskutek działania wody utracili możność fizycznego rozporządzania swymi gruntami mogącymi nieść dochód, mogą żądać, aby im w terminie unormowanym w ustępie 1 odstąpiony był grunt uzyskany znowu w dawnym obrębie zerwanych gruntów za zwrotem odszkodowania w wymiarze połowy ustalonej wartości.

Jeżeli jednak po wydaniu orzeczenia wodno-prawnego co do regulacyi grunta, które ani nie leżą wewnątrz łożyska, ustalonego według § 47, ani też wewnątrz łożyska, projektowanego lub przez regulacyę wytworzonego, przez wodę będą zerwane i jeżeli władza polityczna ze względu na przedsiębiorstwo regulacyi nie udzieliła właścicielowi pozwolenia na umocnienie swego brzegu własnym kosztem przeciw zerwaniu, wtedy ma przedsiębior-

stwo po ukończeniu robót regulacyjnych oddać poszkodowanemu bezpłatnie ten ewentualnie znowu uzyskany grunt, o ile tego gruntu napowrót nie odzyskano, uiścić wynagrodzenie szkody, odpowiadające wymiarowi brakującego gruntu. Jeżeli względy publiczne tego wymagają, może władza polityczna przepisać nabywcom gruntów uzyskanych przez regulacyę sposób ich użytkowania.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, sprawiedliwości, spraw wewnętrznych, handlu i robót publicznych.

Wiedeń, dnia 26. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r. **Ritt** w. r.

Weiskirchner w. r. **Hochenburger** w. r.

Pop w. r.

Nr. 216.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. października 1910, L. 117.719, w sprawie zezwolenia gminie Bohorodczany na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1888 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Bohorodczany na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat 3 począwszy od r. 1911 do końca roku 1913 w wysokości i pod warunkami, określonymi pierwotnie ustawą z 10 sierpnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 112.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 217.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. września 1910, L. 112.854 w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Denysów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lutego 1905 (Dz. u. kr. Nr. 41/V) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Denysów w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 218.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. października 1910, L. 119.591, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Starym Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rogatkach w Starej Soli na Zasadkach, w Starym Samborze, Terszowie, Topolnicy i Turzem.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Starym Samborze na lat pięć koncesyę z dnia 12. stycznia 1906 Dz. u. kr. Nr. 26/II.) do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rogatkach w Starej Soli na Zasadkach, w Starym Samborze, Terszowie, Topolnicy i Turzem w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 219.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. października 1910, L. 117.317, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Dąbrowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż, tudzież na drogach powiatowych Otfinów-Ujście jezuickie i Dąbrowa-Mędrzechów oraz od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Dąbrowie na dalszych lat pięć, 1. koncesyę z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 35/III.) do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż, tudzież 2. koncesyę z dnia 6. maja 1899 Dz. u. kr. Nr. 62/I., do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Otfinów-Ujście jezuickie i Dąbrowa-Mędrzechów oraz od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 220.

Ustawa

z dnia 3. września 1910, o zabudowaniu potoków Sudoł i Gródek.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie potoków Sudoł i Gródek w dorzeczu Biały w powiecie Grybowskim ma być wykonane po myśli § 6 ustawy z dnia 4. stycznia 1909. Dz. p. p. Nr. 4 jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich, który preliminuje koszta robót na 245.000 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma galicyjski fundusz krajowy 30 procentowym zasiłkiem w kwocie 73 500 koron i państwowy fundusz melioracyjny, ten ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w maksymalnej wysokości 70 procent preliminowanych kosztów t. j. kwotą 171.500 koron.

§ 4.

Oznaczone w § 3 datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych, a to w stosunku jak 70 : 30.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Ewentualne oszczędności uzyskane ze sumy kosztorysowej oznaczonej w § 2, zwrócone być mają po ukończeniu budowy czynnikom kontrybującym, a to w stosunku procentowym ich udziału w kosztach.

§ 7.

Koszta utrzymania wykonanych robót pokrywać ma po ukończeniu budowy fundusz konserwacyjny regulacyi rzeki Biały, utworzyć się mający na

podstawie § 6 ustawy krajowej z dnia 1. września 1892 Dz. ust. kraj. Nr. 72.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Bad Ischl, dnia 3. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Pop** w. r.

Nr. 221.

U s t a w a

z dnia 3. września 1910, o zabudowaniu potoku Leszcz w gminie Maszkowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie potoku Leszcz w dorzeczu Dunajca w gminie Maszkowicach ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi, służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich z r. 1908, który preliminuje koszta robót w kwocie 128.800 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma w myśl § 6 ustawy z dnia 4. stycznia 1909. Dz. p. p. Nr. 4. fundusz krajowy 30 procento-

wym bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 38.640 Koron, i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w maksymalnej wysokości 70 procent preliminowanych kosztów, t. j. kwotą 90.160 Koron.

§ 4.

Datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Ewentualne oszczędności z sumy kosztorysowej oznaczonej w § 2, mają być po ukończeniu robót zwrócone czynnikom kontrybującym w stosunku ich udziału w kosztach.

§ 7.

Koszta utrzymania robót wykonanych pokrywać będzie po ukończeniu budowy gmina Maszkowice.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Bad Ischl, dnia 3. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Pop** w. r.

Nr. 222.

Ustawa

z dnia 3. września 1910, o zabudowaniu potoku Biczyczanki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie potoku Biczyczanki w gminach Chełmek polski, Chełmek niemiecki, Biczyce polskie i Biczyce niemieckie powiatu nowosądeckiego ma być wykonane po myśli § 6 ustawy z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4 jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno technicznego dla zabudowania potoków górskich z r. 1908, który preliminuje koszta robót w kwocie 183.000 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma galicyjski fundusz krajowy 30 procentowym zasiłkiem w kwocie 54.900 koron i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia bezzwrotnym zasiłkiem w maksymalnej wysokości 70 procent preliminowanych kosztów t. j. kwotą 128.100 koron.

§ 4.

Datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy

i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Ewentualne oszczędności uzyskane z sumy kosztorysowej oznaczonej w § 2 zwrócone być mają czynnikom kontrybującym w stosunku procentowym ich udziału w kosztach.

§ 7.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utrzymaną po myśli § 45 ustawy krajowej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, w drodze administracyjnej, spółka interesowanych gmin, obszarów dworskich i prywatnych właścicieli gruntów i innych nieruchomości, a to bez względu, czy się na to zgodzą, lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniony według postanowień § 66 powołanej ustawy.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Bad Ischl, dnia 3. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Pop** w. r.

Nr. 223.

U s t a w a

z dnia 3. września 1910, o regulacyi potoku Siwki od jazu w Hołyniu do Kałusza.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya potoku Siwki od jazu w Hołyniu do Kałusza, ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1908, który preliminuje koszta robót na 1,340.000 K. Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl § 7. ustawy z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent.

c) interesowana w regulacyi Administracya salin z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, datkiem w wysokości dwudziestu procent.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju i państwa oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Bliższe postanowienia, co do pokrycia kosztów konserwacyi i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze osobnej ustawy krajowej po ukończeniu budowy.

§ 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy. Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Bad Ischl, dnia 3. września 1910.

Franciszek Józef w .r.

Biliński w. r. **Pop** w. r.

Nr. 224.

U s t a w a

z dnia 3. września 1910, o obwałowaniu prawego brzegu Wisły od ujścia potoku Dańkówki do ujścia Przemszy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Obwałowanie prawego brzegu Wisły od ujścia potoku Dańkówki do ujścia Przemszy w powiecie Bialskim ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania, służyć ma projekt opracowany w r. 1909 przez organa państwowe, który preliminuje koszta ogólne na 1,160.000 K. Administracya państwa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Wydziałem krajowym w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 7, ustawy z 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) interesowany powiat Bialski datkiem konkurencyjnym w wysokości dziesięciu procent kosztów.

Datek konkurencyjny uiścić ma powiat Bialski w dziesięciu równych ratach rocznych po ukończeniu robót, w czasie zaś budowy ma być ten datek pokryty zaliczkowo z funduszu krajowego.

Interesowany powiat Bialski obowiązany jest ponieść koszta wykupna gruntów i odszkodowań za grunta, za wynagrodzeniem mającem się oznaczyć po cenach zatwierdzonego kosztorysu.

Powiatowi Bialskiemu zastrzega się prawo ściągnięcia datku konkurencyjnego z właścicieli interesowanych nieruchomości i zakładów, a to po myśli § 66, krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, według wartości tych nieruchomości i zakładów, które od wylewu mają być ochronione.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności datków kraju, państwa i powiatu oznaczy Administracya państwa wspólnie z Wydziałem krajowym.

§ 5.

Wydział krajowy zostaje upoważniony do zaciągnięcia osobnej pożyczki umarzalnej na pokrycie datków kraju, państwa i powiatu w § 3. wyszczególnionych.

Poszczególne raty anuitetowe tej pożyczki mają być spłacane na podstawie planu umorzenia mającego się ułożyć przez Wydział krajowy i Administracyę państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1) z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych;

2) z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl artykułu I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Dalsze postanowienia co do pokrycia kosztów utrzymania administracyi funduszu konserwacyjnego, organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych do utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowy obejmie Administracya państwa.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, któremu podobnie jak reprezentacyi powiatu Bialskiego przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania krajowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Administracya państwa wspólnie z Wydziałem krajowym.

§ 8.

Datki konkurencyjne powiatu Bialskiego mają być ściągane jako dodatki do podatków bezpośrednich wraz z państwowymi podatkami przez właściwe Urzędy podatkowe w ten sam sposób, jak podatki, i wpłacone do kasy Wydziału krajowego.

§ 9.

Wysokość procentu dodatków, jakie mają być uiszczane corocznie po skończeniu budowy przez powiat Bialski w myśl § 3. tej ustawy, ustanowi Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem.

§ 10.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków wymienionych w § 8. tej ustawy może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, robót publicznych, spraw wewnętrznych i skarbu.

Bad Ischl, dnia 3. września 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Ritt w. r. **Pop** w. r.

Nr. 225.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. października 1910 L. 123.680, w sprawie zezwolenia gminie Buczacz na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 3. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Buczacz na dalszy pobór opłat gminnych od piwa, przyzwolony początkowo ustawą z 4. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 139, na przeciąg dwóch miesięcy począwszy od 1. listopada do końca grudnia 1910, w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami z tem zastrzeżeniem, że gmina nie będzie mogła dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

[illegible]

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 28. listopada 1910.

Nr. 226.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. października 1910 w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Budki nieznanowskie do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Kamionce strumiłowej.

Na podstawie ustawy z 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59 wydziela się gminę i obszar dworski Budki nieznanowskie z okręgu Sądu powiatowego w Busku i przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Kamionce strumiłowej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. listopada 1910.

Hochenburger w. r.

Nr. 227.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. października 1910 L. 121.331, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Mielec.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Kolbuszowej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. lutego 1905 (Dz. u. kr. Nr. 41/VI) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Mielec w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 228.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 15. listopada 1910 L. XVII. 8506/47, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowych w Kamionce strumiłowej i Radziechowie stałemi stacyami ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 11. ustawy z 6. sierpnia i odnośnego rozporządzenia wykonawczego z 15. października 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i 178 c. k. Namiestnictwo, w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie, ustanawia na nowo wybudowanej linii koleji lokalnej Lwów-Stojanów stacye Kamionka strumiłowa i Radziechów stałemi stacyami do ładowania i wyładowywania przeżuwaczy, zwierząt jednokopytowych i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z 29. czerwca 1910 L. XVII. 5743/23 (Dz. u. kr. Nr. 154).

Obwieszczenie to obowiązuje od dnia ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej“.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 15. listopada 1910.

Nr. 229.

Ustawa

z dnia 9. listopada 1910 o wyłączeniu osady Okulice ze związku gminy Bratucice, powiatu Bochnia, i utworzeniu z Okulic samoistnej gminy administracyjnej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Osadę Okulice, obejmującą w obecnych swoich granicach zwartą całość terytoryalną, wyłącza się ze związku gminy Bratucice, powiatu Bochnia i tworzy się z niej samoistną gminę administracyjną pod nazwą „Okulice“.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ma być rozwiązaną dotychczasowa Rada gminna w Bratucicach, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rad gminnych w Bratucicach i Okulicach.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 9. listopada 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 230.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. listopada 1910 L. 11.434/M. I., o utworzeniu nowego Starostwa w Galicyi z siedzibą urzędową w Skolem.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość, zmieniając częściowo administracyjny podział Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, obwieszczony rozporządzeniem Ministerstwa stanu z 23. stycznia 1867 Dz. u. p. Nr. 17, a potwierdzony rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. lipca 1868 Dz. u. p. Nr. 102, raczył Najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 9. listopada b. r. przyzwolić na utworzenie c. k. Starostwa w Skolem.

Okręg urzędowy tego Starostwa ma obejmować okręg sądowy Skole, wydzielić się mający z powiatu politycznego Stryj.

Starostwo w Skolem rozpocznie swą działalność urzędową z dniem 1. stycznia 1911.

Haerdtl w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 15. grudnia 1910.

Nr. 231.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 L. 134.196, którem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie wydaje się instrukcyę co do sposobu poboru opłat gminnych od palonych napojów spirytusowych, piwa, miodu pitnego i nalewek miodowych w tych gminach, którym prawo poboru tych opłat nadano na zasadzie ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208.

Na zasadzie ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, wydaje Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, następującą instrukcyę co do sposobu poboru opłat gminnych od palonych napojów spirytusowych, piwa, miodu pitnego i nalewek miodowych w tych gminach, którym prawo poboru tych opłat nadane zostało w myśl powyższej ustawy.

§ 1.

Opłaty gminne od palonych napojów spirytusowych, piwa, miodu pitnego i nalewek miodowych ciężą tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, zatem nie można niemi obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Do uiszczenia tych opłat są obowiązani:

1. wszyscy, którzy napoje, podlegające opłacie sprowadzają w obręb gminy dla miejscowej konsumcyi na sprzedaż lub na własny użytek, tudzież

2. przemysłowcy, trudniący się w obrębie gminy w sposób przemysłowy wyrobem względnie przetwarzaniem napojów podlegających opłacie gminnej, od napojów, które wyprowadzają z miejsca produkcyi dla miejscowej konsumcyi.

§ 2.

Wolne od opłaty są:

1. wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 część II, wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej;

2. napoje, sprowadzane do znajdujących się w obrębie gminy wolnych składów;

3. napoje, przewożone przez terytoryum gminy transito;

4. spirytus, sprowadzany do gminy dla celów fabrykacyi przez przemysłowców, trudniących się sposobem przemysłowym wyrobem względnie przetwarzaniem napojów;

5. napoje, wyrobione w browarach, gorzelniach, miodosytniach i innych fabrykach, przeznaczonych do wyrobu względnie przetwarzania napojów, jeśli z miejsca produkcyi wywiezione będą po za obręb gminy.

W wypadkach pod 2 do 5 uwolnienie od opłaty gminnej przysługuje tylko w takim razie, jeśli przesyłka względnie wysyłka uskuteczniona będzie bez wyładowania i bez zatrzymania wprost poza obręb gminy względnie wprost do zgłoszonego miejsca przeznaczenia.

§ 3.

Zamierzone wprowadzenie w obręb gminy napojów, podlegających opłacie gminnej, należy zgłosić w kancelaryi poboru opłat gminnych a to bez względu na to, czy napoje te są wolne od opłaty w myśl § 2 niniejszej instrukcyi — czy nie.

Przy tem zgłoszeniu, które nastąpić może pisemnie lub ustnie, należy podać imię, nazwisko i adres zgłaszającego, ilość i rodzaj naczyń, w których znajdują się zgłoszone napoje, tudzież ilość i jakość napojów a to oddzielnie dla każdego naczynia a wreszcie okoliczność, czy napoje są przeznaczone dla konsumcyi miejscowej, czy na jeden z celów wymienionych w § 2.

Przemysłowcy, trudniący się w obrębie gminy w sposób przemysłowy wyrobem względnie przetwarzaniem napojów, tudzież posiadacze wolnych

składów winni w ten sam sposób zgłaszać w kancelaryi poboru opłat gminnych zamierzone wyprowadzenie wyrobionych napojów z miejsca produkcyi względnie z wolnego składu.

Od napojów, które nie są wolne od opłaty, należy przypadającą opłatę uiścić równocześnie ze zgłoszeniem zamierzonego ich wprowadzenia dla miejscowej konsumcyi.

§ 4.

Radzie gminnej wolno postanowić, że przepisane w § 3 zgłaszanie i opłacanie napojów czy to wogóle czy tylko pewnych ściśle oznaczonych mniejszych ilości, albo jedynie zgłaszanie napojów wolnych od opłaty (§ 2), ma się odbywać nie w kancelaryi poboru opłat, lecz u straży poborowej, ustanowionej u wstępu w obręb gminy względnie u wejścia do wolnego składu i do fabryki napojów.

§ 5.

Zgłaszanie i opłacanie napojów odbywać się może tylko w oznaczonych godzinach urzędowych, które ustanowi Rada gminna co najmniej na czas od godziny 8. rano do 12. w południe i od godziny 2. po południu do 8. wieczór.

Natomiast wprowadzenie zgłoszonych napojów na-tąpić może o każdej porze.

§ 6.

Na zgłoszenie, uskutecznione w myśl § 3 niniejszej instrukcyi, wyda kancelarya poboru opłat gminnych względnie straż poborowa boletę z potwierdzeniem daty zgłoszenia a na uiszczoną opłatę kwit kasowy. Boleta i kwit mają ważność tylko do godziny 8. wieczorem dnia następnego i na jednorazowe wprowadzenie zgłoszonych napojów.

§ 7.

Przemysłowcom, uprawnionym do sprzedaży napojów, podlegających opłacie gminnej, należy się zwrot uiszczonej opłaty gminnej, jeżeli w celach handlowych wyprowadzają je z obrębu gminy a to co do palonych napojów spirytusowych, miodu pitnego i nalewek miodowych o tyle, o ile wywóz następuje w naczyniach, zamkniętych na sposób handlowy o pojemności co najmniej pięciu litrów, a co do piwa, o ile wywóz następuje w naczyniach

pod obręczami lub we flaszkach, zamkniętych na sposób handlowy o dowolnej pojemności.

Zwrot opłaty należy się w kwocie, odpowiadającej ilości i tęgości wyprowadzanych napojów.

§ 8.

Przemysłowcy, którzy chcą uzyskać zwrot uiszczonej opłaty na zasadzie § 7, winni zamierzone wyprowadzenie opłaconych trunków poza obręb gminy zgłosić w kancelaryi poboru opłat za pomocą oświadczenia, sporządzonego w dwóch równobrzmiących egzemplarzach, podając w tem oświadczeniu:

1. imię, nazwisko i adres wysyłającego przemysłowca;
2. miejscowość, do której przesyłka jest przeznaczona;
3. liczbę i rodzaj naczyń, w których napoje się znajdują;
4. ilość i jakość napojów i to oddzielnie dla każdego naczynia; wreszcie
5. godzinę, o której napoje poza obręb gminy wyprowadzone będą.

Jeden egzemplarz otrzymanego oświadczenia zatrzymuje organ poborowy, zaś drugi winien zwrócić zgłaszającemu z podaniem daty zgłoszenia i obliczonej kwoty przypadającej do zwrotu opłaty.

Kwota ta ma być wypłaconą zgłaszającemu przemysłowcy zaraz po wyprowadzeniu napojów poza obręb gminy.

§ 9.

Kancelarya poboru opłat gminnych winna znajdować się w miejscu dostępnem i ma być oznaczona na zewnątrz stosownym napisem z podaniem organów, u których (§§ 3 i 4) tudzież godzin, w których (§ 5) zgłaszanie i opłacanie napojów może nastąpić. W kancelaryi znajdować się winna taryfa opłat i egzemplarz niniejszej instrukcyi, które na żądanie stronie interesowanej muszą być okazane.

§ 10.

Przy każdym wstępie w obręb gminy ma być umieszczony słup z tablicą, zawierającą zakaz wprowadzania do gminy napojów, podlegających opłacie gminnej, bez poprzedniego zgłoszenia i ewentualnego uiszczenia opłaty (§§ 1 i 2) tudzież oznaczenie miejsca, gdzie położoną jest kancelarya poboru opłat gminnych, względnie wskazanie organów, u których, i godzin, w których zgłaszanie i opłacanie napojów może się odbywać.

§ 11.

Odpowiedzialnym organem poborowym jest albo dzierżawca poboru opłat gminnych lub jego należycie wykazany pełnomocnik, albo zarządca poboru tych opłat, ustanowiony z własnego ramienia gminy.

Imię i nazwisko każdoczesnego odpowiedzialnego organu poborowego ma zwierzchność gminna (burmistrz) podać do wiadomości c. k. Starostwa i Wydziału powiatowego.

§ 12.

Organ poborowy ma prawo a względnie obowiązek (§ 4) utrzymywać własną straż.

Ustanowionych strażników ma organ poborowy zgłosić zwierzchności gminnej (burmistrzowi), która wyda im stosowne legitymacye pisemne.

Strażnicy poborowi będą opatrzeni oznaką z odpowiednim napisem i winni na żądanie stron okazać otrzymaną legitymacyę.

§ 13.

Organ poborowy i jego straż tudzież organa policyi gminnej są powołane czuwać nad tem, by do gminy nie wprowadzano napojów bez poprzedniego zgłoszenia i uiszczenia opłaty gminnej, tudzież by napojów wolnych od opłaty (§ 2) nie wprowadzano w obręb gminy bez poprzedniego zgłoszenia.

W tym celu mają wymienione organa prawo:

1. u wstępu w obręb gminy tudzież u wejścia do browarów, gorzelń, miodosytni i innych fabryk, przeznaczonych do wyrobu względnie przetwarzania napojów, oraz u wejścia do wolnych składów żądać od osób, wprowadzających napoje do gminy względnie wyprowadzających je z wymienionych fabryk względnie składów, zwrotu bolety i ewentualnie okazania kwitu kasowego na uiszczoną opłatę;

2. konwojować transporty napojów, które w myśl § 2 są wolne od opłaty, względnie kontrolować, by napoje te bez wyładowania i bez zatrzymania wyprowadzone zostały wprost poza obręb gminy, względnie wprowadzone wprost do zgłoszonego miejsca ich przeznaczenia, a w razie wyładowania lub zatrzymania napojów odstawić je do zwierzchności gminnej;

3. sprawdzać transporty napojów zgłoszonych w myśl § 8 do wywozu w celu uzyskania zwrotu uiszczonej opłaty a to co do zgodności tego tran-

sportu z dokonanem zgłoszeniem i kontrolować, by zgłoszony transport faktycznie poza granice gminy wyprowadzony został;

4. wstrzymać i odstawić do zwierzchności gminnej (Magistratu) transporty napojów, na które nie dostarczono bolety zgłoszenia względnie nie okazano kwitu kasowego (§ 6), jak niemniej takie transporty napojów, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż w porównaniu z dostarczoną boletą względnie z okazanym kwitem kasowym zawierają większą ilość napojów lub napoje, podlegające wyższej opłacie.

§ 14.

Organom i straży, wymienionym w § 13, nie wolno dopuszczać się żadnych nadużyć przy wykonywaniu kontroli w myśl tego paragrafu.

W szczególności nie wolno im:

1. kwestyonować lub wstrzymywać transportu napojów w obrębie gminy, jak tylko w miejscach, oznaczonych w § 13 ust. 1.;
2. poszukiwać za trunkami w domach prywatnych, sklepach, składach, fabrykach, szynkowniach i t. p.;
3. otwierać naczyń z napojami, uszkadzać je lub niszczyć.

§ 15.

Organ poborowy odpowiada za wszelkie nadużycia, popełnione przy wykonywaniu poboru opłat gminnych, a to także za nadużycia, popełnione przez ustanowioną przez niego straż poborową. Nadużycia takie będą karane przez c. k. Starostwo w myśl rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198.

Organ poborowy odpowiada wobec stron za wszelką przy poborze opłat gminnych przez niego lub przez straż poborową wyrządzoną szkodę. Szkodę taką można dochodzić na zwykłej drodze prawa.

§ 16.

Zwierzchność gminna (burmistrz) jest obowiązana czuwać nad ścisłem przestrzeganiem postanowień niniejszej instrukcyi.

W wypadkach dostawienia transportu napojów, zakwestyonowanego w myśl § 13, ma zwierzchność gminna (burmistrz) natychmiast zbadać sprawę.

Jeżeli okaże się, iż wstrzymanie transportu nie było uzasadnione, winna zwierzchność gminna (burmistrz) wydać stronie bezzwłocznie zakwestyono-

wane napoje. Jeżeli zaś zdaniem zwierzchności gminnej (burmistrza) wstrzymanie transportu było uzasadnione, zarządzi zwierzchność gminna (burmistrz) przetrzymanie i przechowanie zakwestyonowanych napojów z należytem zabezpieczeniem ich przed zepsuciem lub uszkodzeniem a to aż do dalszego postanowienia c. k. Starostwa i doniesie o tem bezzwłocznie temuż c. k. Starostwu z przedstawieniem stanu sprawy i podaniem świadków.

Rewizyę względnie sprawdzenie ilości i jakości zakwestyonowanych napojów może zwierzchność gminna (burmistrz) przedsięwziąć tylko za zgodą strony.

Czynność tę należy w takim razie dokonać w obecności strony i z przybraniem świadków, spisując z tego szczegółowy protokół, który przedłożyć należy c. k. Starostwu wraz z powyższem doniesieniem.

Jeżeli niema sporu co do ilości i jakości zakwestyonowanych napojów albo powstały spór usunięty został zgodnie przy rewizyi, dokonanej przez zwierzchność gminną (burmistrza) w myśl poprzedniego ustępu, winna zwierzchność gminna (burmistrz) na żądanie strony wydać jej zakwestyonowane napoje za złożeniem stosownej kaucyi w gotówce na zabezpieczenie ukróconej opłaty gminnej i ewentualnej grzywny przez c. k. Starostwo wymierzyć się mającej.

§ 17.

Spory, powstałe między stronami a organem poboru opłat gminnych, rozstrzyga zwierzchność gminna (burmistrz) w przepisanym toku instancyi władz autonomicznych.

§ 18.

Przekroczenia postanowień niniejszej instrukcyi co do obowiązków zgłaszania napojów i uiszczania opłat gminnych będą karane przez c. k. Starostwo według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198, o ile nie podpadają pod postanowienia ustawy karnej.

§ 19.

Uchwały Rady gminnej, powzięte w myśl §§ 4 i 5 niniejszej instrukcyi, ma naczelnik gminy (burmistrz) ogłosić w gminie w sposób należyty i podać je do wiadomości c. k. Starostwa i Wydziału powiatowego.

Nr. 232.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. października 1910 w sprawie przydzielenia gmin i obszarów dworskich Postołówka i Raków Kąt do okręgu Sądu powiatowego w Husiatynie.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59, wydziela się gminy i obszary dworskie Postołówka i Raków Kąt z okręgu Sądu powiatowego w Kopyczyńcach i przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Husiatynie.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1911.

Hochenburger w. r.

Nr. 233.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. listopada 1910 L. 126.262, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Nowy Sącz-Krzyżówka, Krzyżówka-Muszynka i Krzyżówka-Krynica-Muszyna.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Nowym Sączu na lat pięć koncesyę z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 27) do pobierania opłat mytniczych Nowy Sącz-Krzyżówka, Krzyżówka-Muszynka i Krzyżówka-Krynica-Muszyna w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 23. grudnia 1910.

Nr. 234.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. października 1910 L. 121.833, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stary Sącz-Piwniczna-Mniszek.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Nowym Sączu na pięć lat dalszych koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34/XXXIV) do pobierania opłat mytniczych na drodze powia-

towej Stary Sącz-Piwniczna-Mniszek w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 235.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. listopada 1910 L. 126.188, w sprawie przedłużenia gminie miasta Nowy Sącz koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kraj. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża m. Nowego Sącza na dalszych lat trzy koncesyę z dnia 29. grudnia 1901 (Dz. u. kr. z r. 1902 Nr. 3) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 236.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. listopada 1910 L. 134.072, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Streptów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie po-

wiatowej w Kamionce strumiłowej na lat pięć koncesyę z dnia 26. grudnia 1905 (Dz. u. kr. z r. 1906 Nr. 31/I.) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Streptów w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 237.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. września 1910 L. 104.101, dotyczące taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Czortkowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Czortkowie dla dorosłych na 1 K 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 15. września 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 238.

Ustawa

z dnia 23. listopada 1910 nadająca szpitalowi w Kosowie charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje;

Art. I.

Szpital w Kosowie zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa Rady powiatowej w Kosowie lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież, wewnętrznego urządzenia dobudowanej części, ponosić będzie powiat kosowski.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. listopada 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 239.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 5. grudnia 1910 L. 140.210, o wyborach do komisyj szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego w okręgach szacunkowych „Kraków miasto“, „powiat polityczny Kraków (okolica)“ i „powiat polityczny Podgórze z wyłączeniem miasta Podgórza“.

Na mocy ustawy krajowej z dnia 13. listopada 1909 (Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 148) wydzielono z powiatów politycznych krakowskiego

i podgórskiego wymienione w tej ustawie gminy i obszary dworskie i wcielono je do miasta Krakowa.

Wskutek tego utworzono na mocy reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 7. października 1910 L. 40.977 w miejsce dotychczasowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego „Kraków miasto“ nowy okręg szacunkowy tej samej nazwy dla zwiększonego terytoryum miasta Krakowa, zaś w miejsce dotychczasowych okręgów szacunkowych „powiat polityczny Kraków (okolica)“ i „powiat polityczny Podgórze z wyłączeniem miasta Podgórza“ nowe okręgi szacunkowe tych samych nazw dla zmniejszonych powiatów politycznych (po wyłączeniu obszarów dworskich i gmin wcielonych do miasta Krakowa).

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązując niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 7. października 1910 L. 40.977 komisye szacunkowe dla wspomnianych dotyczczasowych okręgów szacunkowych rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyj szacunkowych dla wspomnianych wyżej nowych okręgów szacunkowych i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

dla I. koła wyborców dzień 28. grudnia 1910;
dla II. koła wyborców dzień 29. grudnia 1910;
dla III. koła wyborców dzień 30. grudnia 1910.

Nadmienia się przytem, iż funkcya nowo ukonstytuować się mających komisyj szacunkowych trwać będzie wyjątkowo tylko przez okres trzechletni (od 1911 do 1913) i że już z upływem pierwszego roku (1911) nastąpi wylosowanie połowy wybranych i mianowanych członków i zastępców członków komisyj.

Wybory do miejscowowej komisyi szacunkowej dla miasta Krakowa przeprowadzi Magistrat tego miasta zaś wybory do powiatowych komisyj szacunkowych dla powiatu politycznego Kraków (okolica) i dla powiatu politycznego Podgórze z wyłączeniem miasta Podgórza odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez Naczelników powiatowych władz politycznych względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183 do 186 ustawy z dnia

25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 przepisów wyborczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego do I. działu powołanej ustawy).

Szlachtowski.

Nr. 240.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. listopada 1910 L. 126.187, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych I. klasy Zbaraż-Podwołoczyska, Załuże-Berezowica mała i Zbaraż-Buda Zbarazka.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu na lat pięć koncesyę z dnia 12. stycznia 1906 (Dz. u. kr. Nr. 26/I.) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Zbaraż-Podwołoczyska 2) koncesyę z dnia 26. grudnia 1905 (Dz. u. kr. Nr. 31/III. z roku 1906) do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych I. klasy Załuże-Berezowica mała i Zbaraż-Buda zbarazka w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 241.

Ustawa

z dnia 4. grudnia 1910, o zaliczeniu gminy Skała powiatu borszczowskiego do miejscowości podlegających ustawie gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Skała powiatu borszczowskiego zaliczoną zostaje do miejscowości, w których obowiązuje ustawa gminna z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. grudnia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1910.

Nr. 242.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. grudnia 1910 L. III. 1706/11, zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122, którą nadano gminie król. stoł. miasta Krakowa prawo poboru samoistnych opłat gminnych od pędzonych napojów alkoholowych, wina, piwa i miodu.

Na zasadzie § 12 ustawy z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122, nadającej gminie król. stoł. miasta Krakowa prawo poboru samoistnych opłat gminnych od pędzonych napojów alkoholowych, wina, piwa i miodu, wydaje c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcyą skarbu i Wydziałem krajowym następujące rozporządzenie wykonawcze:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Wymienione w § 1 ustawy z dnia 15. kwietnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 122, opłaty gminne pobiera się na całym obszarze gminy miasta Krakowa, a więc zarówno na obszarze zamkniętym linią akcyzową, jak i na obszarze leżącym poza tą linią.

Rozdział II.

Opłaty od artykułów wyrabianych w obrębie linii akcyzowej.

A) Opłaty od wódki i piwa.

§ 2.

Od wódki i piwa, wyrabianych w gorzelniach względnie browarach położonych w obrębie linii akcyzowej, tudzież od nieopodatkowanej wódki, pozostającej w wolnych składach na wódkę, leżących w obrębie tej linii, pobiera się opłatę gminną w ten sam sposób, przez te same państwowe organa, co państwowy podatek od wódki i piwa i równocześnie z tym ostatnim.

Dyskonta od opłaty gminnej nie przyznaje się.

Jeżeli z wódki, od której uiszczono już opłatę gminną, wyrabia się w obrębie linii akcyzowej na gorąco lub zimno napoje alkoholowe, nie płaci się z tego tytułu żadnej dalszej opłaty.

§ 3.

W oznajmieniach, wnoszonych w celu wywozu wódki z położonych w obrębie linii akcyzowej gorzelń, podpadających pod podatek konsumcyjny i z wolnych składów na wódkę, należy wyraźnie zaznaczyć, czy wódka oznajmiona do wywozu jest przeznaczona do wolnego obrotu, do złożenia w wolnym składzie lub do wolnego od podatku użycia w obrębie tej linii, czy też do wywozu poza tę linię.

Jeżeli wódka jest przeznaczona do wolnego obrotu w obrębie linii akcyzowej, wówczas należy uiścić w tym samym urzędzie, w którym płaci się państwową opłatę konsumcyjną, za potwierdzeniem na bolecie, wydanej na tę ostatnią, także i opłatę gminną od całej ilości stopni hektolitrowych alkoholu, którą się ma wywieść. Można jednak podobnie, jak to ma miejsce przy państwowej opłacie konsumcyjnej, uiścić z góry kwotę pokrywającą opłatę gminną przypadającą od kilku wywozów. W miarę tego, jak się wódkę wywozi, odpisuje się na bolecie odpowiednią kwotę aż póki się bolety nie wyczerpie.

W ten sam sposób można uiszczać opłatę gminną także i od wódki, przeznaczonej do wolnego obrotu na obszarze miasta Krakowa położonym poza linią akcyzową. W tych wypadkach musi jednak przy wywozach wódki z gorzelni lub wolnego składu interweniować bezwarunkowo państwowy

organ skarbowy. Organ ten przekazuje przesyłkę na tym egzemplarzu załatwionego oznajmienia wywozu, który pozostaje w rękach strony, pod urzędowem zamknięciem, do liniowego urzędu, przez który ma wyjść poza linię akcyzową. Postępowanie tego ostatniego urzędu normuje § 18.

§ 4.

Jeżeli wódkę wywozi się z położonej w obrębie linii akcyzowej gorzelni, podpadającej pod podatek konsumcyjny, lub z wolnego składu na wódkę bez opłaty podatku konsumcyjnego do innego wolnego składu na wódkę lub do wolnego od podatku użycia na obszarze lub poza obszarem miasta Krakowa albo też za granicę Państwa, wówczas odpada także i uiszczenie opłaty gminnej. Gdyby jednak w miejscu przeznaczenia wódki, względnie w urzędzie cłowym, przez który przesyłka wychodzi za granicę, skonstatowano ubytek, należy co do tego ubytku pod względem opłaty gminnej, postąpić w ten sam sposób, jak się postępuje co do państwowego podatku konsumcyjnego.

§ 5.

Jeżeli wódka wywieziona ze wspomnianych powyżej przedsiębiorstw za opłatą państwowego podatku jest przeznaczona do wywozu poza linię akcyzową, wówczas nie pobiera się od niej z wyjątkiem wypadków, o których mowa w § 3 ustępie 3, opłaty gminnej, lecz przekazuje się ją do wywozu poza linię akcyzową z zastosowaniem postępowania przekazowego przewidzianego w przepisach o poborze liniowego podatku.

§ 6.

Od wódki wyrabianej wewnątrz linii akcyzowej w gorzelni podpadającej pod podatek produkcyjny uiszcza się opłatę gminną równocześnie z państwową opłatą produkcyjną w tym urzędzie, któremu gorzelnię przydzielono do boletowania.

Jeżeli wódkę wyrobioną w gorzelni produkcyjnej, zaopatrzonej aparatem mierniczym lub zbiornikiem, przeznaczono do wywozu za granicę lub do użycia wolnego od państwowej opłaty, wówczas postępuje się co do opłaty gminnej, przypadającej od tej wódki, w ten sam sposób, jak co do państwowej opłaty produkcyjnej.

§ 7.

Opłatę gminną od piwa, wyrabianego w browarach, położonych w obrębie linii akcyzowej uiszcza się przy wniesieniu oznajmienia warki piwnej w urzędzie boletującym browaru równocześnie z państwowym podatkiem konsumcyjnym od piwa.

Przysługującego mniejszym browarom prawa opustu z państwowego podatku konsumcyjnego, nie przyznaje się co do opłaty gminnej. Opłata ta należy się zawsze od pełnej ilości wyprodukowanej brzeczki piwnej, stwierdzonej przy sprawdzaniu warki przez państwowe organe skarbowe, po potrąceniu z tej ilości w browarach bez aparatów kontrolnych mierniczych 8%, a w browarach z aparatami 6% na zanik.

Jeżeli urzędowe badanie wyrobionej brzeczki piwnej odbywa się za pomocą aparatu mierniczego, wówczas oblicza się ilość hektolitrów wyrobionej brzeczki w sposób, wskazany w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 9. grudnia 1902 Dz. u. p. Nr. 227 lit. b).

B) Opłata od miodu.

§ 8.

Co do poboru opłaty gminnej od miodu wyrabianego w obrębie linii akcyzowej, postanawia się, co następuje:

1. Każdy, kto w obrębie linii akcyzowej zamierza wyrabiać miód do picia obowiązany jest niezależnie od dopełnienia obowiązków, ciążących na nim według ustaw i przepisów przemysłowych i policyjnych, donieść o tem pisemnie lub ustnie Administracyi akcyzowej 14 dni przed rozpoczęciem wyrabiania, podając zarazem ulicę i numer konskrypcyjny domu, lokalności, w których wyrabianie ma się odbywać, nazwisko kierownika ruchu przedsiębiorstwa, tudzież nazwisko osoby, która ma upoważnienie do dawania kontrolującym organom gminnym wyjaśnień. Jako potwierdzenie doniesienia otrzymuje strona certyfikat. Na żądanie Administracyi akcyzowej ma strona przedłożyć także plan lokalności zakładu.

2. Na podstawie tego doniesienia przeprowadza się w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy weryfikacyę, polegającą na stwierdzeniu stanu i urzędowem oznaczeniu lokalności, przyrządów i naczyń służących do fabrykacyi, a o ile to dla kontroli okaże się potrzebnem, także na zbadaniu pojemności tych ostatnich.

3. Przy weryfikacyi spisuje się protokół, który ma podpisać także i strona. Ta ostatnia otrzymuje odpis protokołu weryfikacyjnego i ma go wraz z certyfikatem, zapiskiem kontrolnym (ustęp 14) i boletami na uiszczoną opłatę gminną (ustęp 9) przechowywać w zakładzie w miejscu dostępnem każdej chwili dla organów kontrolujących i okazywać tym organom na każde żądanie. Wraz z odpisem protokołu otrzymuje strona także zawiadomienie, któremu organowi Administracyi akcyzowej ma oznajmiać sprowadzanie miodu przaśnego do fabryki i w którym urzędzie poborowym ma zgłaszać wyrób miodu do picia i płacić przypadającą opłatę gminną.

4. Jeżeliby weryfikacyi nie przeprowadzono w ciągu 14 dni licząc od dnia doniesienia, wówczas wolno stronie mimo tego rozpocząć wyrabianie miodu zaraz po upływie tego terminu, zresztą zaś dopiero po przeprowadzeniu weryfikacyi i otrzymaniu odpisu protokołu weryfikacyjnego.

5. Ci fabrykanci, którzy wyrabiali miód jeszcze przed 1 stycznia 1911, i nadal wyrabiać go zamierzają, nie mają jednak dotychczas certyfikatów ani też nie przeprowadzono jeszcze weryfikacyi ich zakładów przemysłowych, mają zgłosić swe przedsiębiorstwo Administracyi akcyzowej w sposób wskazany w ustępie 1. w ciągu 8 dni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, poczem wyda się im certyfikat i przeprowadzi weryfikacyę stosownie do przepisów zawartych w ustępach pod 2. i 3.

6. O każdej zmianie urządzenia zakładu należy donieść Administracyi akcyzowej 3 dni naprzód. Na podstawie tego doniesienia zarządza się dodatkową weryfikacyę i spisanie, względnie uzupełnienie protokołu weryfikacyjnego.

O zmianie zgłoszonych osób należy donosić Administracyi akcyzowej w ciągu najbliższych 48 godzin.

7. Fabrykanci miodu podlegają kontroli organów Administracyi akcyzowej miasta Krakowa. Organom tym wolno wchodzić do fabryki bez asystencyi za dnia o każdej porze, a w nocy tylko w czasie trwania oznajmionego ruchu. Przedsiębiorca, względnie jego zastępca jest obowiązany dawać organom kontrolującym potrzebne wyjaśnienia i pomoc przy czynnościach kontrolnych i dostarczać im własnym kosztem przyrządów potrzebnych do kontroli, jak n. p. wagi do ważenia miodu i t. p.

8. Każde sprowadzenie miodu przaśnego do lokalności fabrycznych ma strona zgłosić przedtem pisemnie lub ustnie wyznaczonemu w tym celu organowi i zapisać sprowadzoną ilość do zapisku kontrolnego (ustęp 14).

9. Ilekroć przedsiębiorca zakładu poweźmie zamiar wyrabiania miodu do picia, ma wnieść do wskazanego mu miejskiego urzędu poborowego 24 godzin naprzód, na piśmie lub ustnie oznajmienie wyrabiania, podając w niem ilość przeznaczonego do przerobienia miodu przaśnego, jakoteż dzień i godzinę rozpoczęcia i ukończenia fabrykacyi i zarazem uiścić przypadającą

opłatę gminną. Na dowód uiszczenia otrzymuje boletę zawierającą wszystkie powyższe daty.

10. Kierownik ruchu przedsiębiorstwa jest obowiązany zapisać na odwrotnej stronie bolety dzień i godzinę faktycznego rozpoczęcia i ukończenia wyrobu, zaś organa kontrolujące notują tamże wyniki przeprowadzonej kontroli. Po ukończeniu wyrabiania ściąga się boletę; strona może jednak żądać wydania jej odpisu.

11. Gdyby do wyrobu użyto większej ilości miodu, niż oznajmiona, wówczas obowiązana jest strona, o ile różnica przekracza 1% ilości oznajmionej, uiścić dodatkową opłatę gminną przypadającą od nadwyżki. Przekroczenie 5% ilości oznajmionej podlega oprócz tego karze.

12. Na przedłużenie oznajmionego czasu trwania wyrabiania poza godzinę oznajmioną można zezwolić tylko w razie zajścia niedającej się usunąć przeszkody ukończenia wyrobu w oznaczonym czasie, jeżeli strona przeszkodę natychmiast po jej zajściu oznajmi Administracyi akcyzowej i organ kontrolujący stwierdzi, że przeszkoda faktycznie istniała i że nie można jej było usunąć. Czas wyrabiania przedłuża się wówczas o czas trwania przeszkody, notując odnośne pozwolenie na odwrotnej stronie bolety.

13. Jeżeli z powodów od przedsiębiorcy niezależnych oznajmione wyrabianie miodu się nie odbyło, lub wyrabiany napój przed ukończeniem wyrobu się zepsuł, tak że nie mógłby służyć za napój, wówczas na pisemną prośbę strony zwraca się jej uiszczoną opłatę gminną, jeżeli doniesie natychmiast o zajściu przeszkody względnie o zepsuciu się produktu Administracyi akcyzowej i jeżeli dochodzenia, które Administracya akcyzowa w każdym takim wypadku przeprowadzi, wykażą, że oznajmione wyrabianie rzeczywiście się nie odbyło, względnie, że wyrób, jako nie nadający się do właściwego użytku, urzędownie zniszczono lub w ten sposób przetworzono, że nie może już służyć do ludzkiej komsumcyi. Wynik przeprowadzonych dochodzeń ma organ Administracyi akcyzowej potwierdzić na bolecie. W razie zepsucia się już gotowego miodu nie zwraca się opłaty gminnej.

14. Na przychód i rozchód miodu praśnego, przeznaczonego do przerobienia na miód do picia, ma strona prowadzić zapisek kontrolny.

Zapisuje się do niego na przychód ilości miodu, sprowadzone do lokalności fabrycznych, zaraz po sprowadzeniu (ustęp 8), na rozchód zaś ilości miodu, wzięte do fabrykacyi, zaraz po rozpoczęciu wyrabiania.

15. Na czas, kiedy wyrabianie miodu się nie odbywa, można na naczyniach i przyrządach, bez których przy fabrykacyi obejść się nie można, nałożyć urzędowe zamknięcia. Za całość tych zamknięć odpowiada przedsiębiorca zakładu.

Rozdział III.

Opłaty od napojów wprowadzanych w obręb linii akcyzowej.

§ 9.

Od napojów, wymienionych w § 1 ustawy, wprowadzanych w obręb linii akcyzowej, pobiera się opłaty gminne przy wprowadzaniu. Pobierają je te same organa, które pobierają podatek liniowy, w taki sam sposób, jak ten ostatni.

Krajowa Dyrekcya skarbu może ograniczyć kompetencyę pewnych urzędów liniowych co do przeprowadzania postępowania przywozowego z wódką, od której pobiera się opłatę gminną przy wprowadzeniu, do odprawiania tylko pewnych mniejszych ilości. Te przesyłki, których urzędowi liniowemu nie będzie wolno odprawić, będzie się przekazywało do innego, do odprawienia ich kompetentnego urzędu liniowego lub do głównego urzędu akcyzowego, gdzie nastąpi sprawdzenie przesyłki, wymiar i pobór opłaty.

§ 10.

Kto sprowadza w obręb linii akcyzowej wymienione w § 1 ustawy napoje zawierające alkohol, jest obowiązany oznajmić to pisemnie lub ustnie urzędowi liniowemu, przez który przesyłka ma wejść na obszar zamknięty tą linią.

W oznajmieniu ma się podać rodzaj i ilość płynu (w hektolitrach i litrach) zawartego w każdem naczyniu, a jeżeli oznajmiono wódkę, której zawartość alkoholu da się sprawdzić alkoholometrem, także i zawartość alkoholu, tudzież ilość stopni hektolitrowych alkoholu w każdem naczyniu i w całej przesyłce. Zarazem należy nadmienić, czy przesyłka przeznaczona jest do wolnego obrotu w obrębie linii akcyzowej, do przewozu przez ten obręb lub też do złożenia w wolnym składzie, albo do użycia wolnego od państwowego podatku wewnątrz linii.

§ 11.

Gdy przesyłkę oznajmiono do wolnego obrotu wewnątrz linii akcyzowej, bada urząd liniowy w taki sam sposób, jak to w myśl istniejących przepisów czynią państwowe organa skarbowe, ilość względnie zawartość alkoholu zgłoszonego napoju, wymierza przypadającą opłatę gminną i po uiszczeniu jej przez stronę wystawia i wręcza jej boletę płatniczą.

Ilość wódki w cechowanych naczyniach transportowych wolno sprawdzać według znaku cechowniczego. Zbadaną ilość redukuje się do temperatury +12 stopni R.

Zawartość alkoholu sprawdza się zapomocą studzielnego alkoholometru o urządzeniu, przepisanem dla państwowych organów skarbowych.

Jeżeliby urząd liniowy nie był kompetentny do przeprowadzenia postępowania przywozowego, wówczas przekazuje przesyłkę lub odsyła ją pod konwojem do najbliższego, do odprawienia jej upoważnionego urzędu liniowego lub do głównego urzędu akcyzowego.

§ 12.

Jeżeli przesyłkę zgłoszono do przewozu (transito), wówczas przekazuje się ją do urzędu lub organu, przez który ma wyjść napowrót poza linię akcyzową, w sposób unormowany dla napojów, podlegających państwowemu podatkowi liniowemu.

§ 13.

Od wódki, na której ciąży państwowy podatek spożywczy, oznajmionej do złożenia do wolnego składu, znajdującego się w obrębie linii akcyzowej lub do wolnego od podatku użycia w obrębie tej linii, nie pobiera się opłaty gminnej, lecz odprawia się ją jako wolną od opłaty, jeżeli strona udowodni dokumentami, którymi w myśl obowiązujących przepisów o państwowej opłacie od wódki przesyłka ma być pokryta w transporcie, że jej twierdzenie polega na prawdzie.

§ 14.

Obowiązujące w mieście Krakowie przepisy o prywatnych, transitowych składach na wino, ma się stosować nietylko do liniowego podatku, lecz także i do przypadającej według § 1 ustępu III. ustawy opłaty gminnej od wina.

Rozdział IV.

Zwrot opłat.

§ 15.

Zwrot opłaty gminnej od piwa, wyrobionego w obrębie linii akcyzowej i następnie wywożonego poza tę linię, przyznaje przedsiębiorcom browaru

Władza skarbowa I. instancyi pod warunkami, ustanowionymi rozporządzeniem c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 13. października 1893 L. 86.551, Dz. u. kr. Nr. 72.

Przemysłowcom, uprawnionym do sprzedaży piwa, przyznaje zwrot uiszczonej opłaty gminnej od piwa wywożonego za linię akcyzową, i to bez względu na jego proweniencyę Administracya akcyzowa w miarę postanowień, zawartych w § 16 niniejszego rozporządzenia.

Administracya akcyzowa przyznaje również zwrot opłat gminnych od napojów, zawierających alkohol tudzież od miodu.

§ 16.

Przemysłowcy uprawnieni do sprzedaży piwa, którzy chcą uzyskać pozwolenie do wywozu piwa poza linię akcyzową za zwrotem opłaty gminnej, mają prosić o to pisemnie Magistrat miasta Krakowa. Pozwolenie udziela się pod warunkami, ustanowienymi w powołanem powyżej (§ 15) rozporządzeniu c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z następującemi zmianami:

a) Wywożący ma prowadzić na piwo, wywożone we flaszkach, beczkach lub innych naczyniach, rejestr sznurowy według dołączonego wzoru 1 na papierze koloru zielonego. Druków na ten rejestr dostarcza za zwrotem kosztów nakładu Administracya akcyzowa. Druki mają być w ten sposób urządzone, aby można było boletę kopiować z juksty za pomocą kalki. Jukstę należy wypełniać ołówkiem atramentowym. Wzór 1.

b) Beczki, w których się piwo wywozi, mają być zaopatrzone 8 do 10 cm. szerokim, przez dno beczki, bezpośrednio poniżej znaku cechowniczego, trwałą zieloną farbą pociągniętym prostym szlakiem.

c) Kwotę przypadającą do zwrotu wypłaci Kasa Administracyi akcyzowej.

d) Za sprawdzenie na żądanie strony przez organa akcyzowe miejskie przeznaczonych do wywozu przesyłek piwa w ich lokalu przemysłowym, należy się taksa w kwocie 2 Koron.

§ 17.

Zwrotu opłaty gminnej od wódki, napojów zawierających alkohol, i miodu, wywożonych poza obręb linii akcyzowej, dozwala się na pisemną prośbę na jeden rok z zastrzeżeniem odwołania pozwolenia w razie dopuszczenia się jakiego nadużycia każdemu, kto trudni się wyrobem, handlem, sprzedażą lub wyszynkiem tych napojów, jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat nie był karany ani za przemytnictwo, ani za ciężkie przekroczenie przepisów cłowych

lub przepisów o postępowaniu podatkowi podlegającem i zobowiąże się dozwolić kontrolującym organom Administracyi akcyzowej wglądania do swych ksiąg handlowych.

Zwrot przyznaje się pod następującymi warunkami:

1) Zwrot opłaty należy się w razie wywożenia płynów alkoholowych w naczyniach, zamkniętych na sposób handlowy, o pojemności co najmniej 5 litrów. Jeżeli zaś napoje wywozi się w naczyniach o mniejszej pojemności lub niezamkniętych na sposób handlowy, zwrot opłaty należy się tylko, jeśli wysyłka zawiera co najmniej 10 litrów płynu.

Napoje alkoholowe, których zawartość alkoholu nie da się sprawdzić zapomocą przepisanego alkoholometru (ustęp 7 alinea 4) muszą mieć przynajmniej 30% alkoholu, a miód nadawać się do ludzkiej konsumcyi.

2. Kto chce wywozić wódkę lub miód we flaszkach musi dopełnić następujących warunków:

a) Przesyłka, składająca się z kilku naczyń, może zawierać kilka różnych gatunków płynu i składać się z kilku oddzielnych paczek, każda o zawartości mniejszej niż 10 litrów. Wszystkie paczki należące do tej samej przesyłki muszą pochodzić od tego samego wysyłającego, mogą być jednak przeznaczone dla różnych odbiorców.

b) W poszczególnych paczkach może się znajdować tylko jeden rodzaj płynu, a wszystkie flaszki muszą mieć ten sam kształt i tę samą wielkość.

c) Pojemność flaszki oznacza się z dokładnością 10 części litra. Ułamki decylitra opuszcza się.

d) Wysyłający ma w każdym urzędzie liniowym, przez który zamierza wywozić napoje, zawierające alkohol lub miód, złożyć wzory flaszek, jakich będzie używał do wywozu. Do każdego wzoru ma się przypieczętować kartkę wskazującą pojemność flaszki.

e) Ilość płynu oznacza się podając ilość i pojemność flaszki n. p. 50 flaszek po 1 litrze, 100 flaszek po 0 5 litra i t. d.

f) Jeżeli wywozi się wódkę lub napoje, zawierające alkohol, wówczas ma się co do każdego rodzaju wywożonego płynu podać oprócz ilości, nazwę używaną w handlu, n. p. spirytus, anyżówka, likier, rum etc. tudzież zawartość alkoholu.

3. Do wywozu wódki i miodu w beczkach wolno używać tylko cechowanych beczek transportowych lub też cechowanych wozów beczkowych. Beczki muszą być pełne. Od płynów w niepełnych naczyniach transportowych nie zwraca się opłaty gminnej. Każda beczka ma być zaopatrzona 8 do 10 cm. szerokim, przez dno beczki bezpośrednio poniżej znaku cechowniczego trwałą zieloną farbą pociągniętym, prostym szlakiem.

4. Kto wywozi wódkę, napoje alkoholowe lub miód za zwrotem opłaty gminnej za linię akcyzową, ma prowadzić na te wywozy osobną księgę handlową i zapisywać do niej pozycya za pozycyą każdą przesyłkę, podając dzień wywozu, ilość paczek i flaszek, względnie ilość beczek ilość i rodzaj wywożonego płynu, a o ile chodzi o płyny alkoholowe, także ich zawartość alkoholu.

5. Dalej obowiązani są wysyłający prowadzić na powyższe wywozy rejestr sznurowy według dołączonego wzoru 2 na drukach koloru zielonego, **Wzór 2.** których dostarczy im za zwrotem kosztów nakładu Administracya akcyzowa. Druki mają być w ten sposób urządzone, aby można było boletę kopiować z juksty zapomocą kalki. Jukstę należy wypełniać ołówkiem atramentowym.

Do tego rejestru ma się zapisywać w porządku chronologicznym, co do każdej przesyłki pod osobną pozycyą, powołując się na odnośną pozycyę księgi handlowej, nazwisko wysyłającego, przewoźnika i adresata, ilość paczek i flaszek, względnie beczek, ilość i rodzaj płynu, a o ile chodzi o płyny alkoholowe, także ich zawartość alkoholu, dalej dzień wysłania i urząd, przez który przesyłka ma wyjść za linię akcyzową.

Zgodnie z jukstą rejestru ma się wystawić boletę zawierającą te same daty. Boletę tę ma podpisać wysyłający i wręczyć ją przewoźnikowi.

6. Każdą przesyłkę wódki, napojów alkoholowych i miodu, przeznaczoną do wywozu za zwrotem opłaty gminnej, ma się dostawić celem sprawdzenia do urzędu liniowego, przez który ma wyjść poza linię akcyzową.

Krajowa Dyrekcya skarbu może zarządzić, że wywóz wódki, napojów alkoholowych i miodu za zwrotem opłaty gminnej może odbywać się tylko przez niektóre urzędy liniowe, jakoteż ograniczyć kompetencyę pewnych urzędów liniowych do przeprowadzania postępowania wywozowego tylko co do mniejszych przesyłek.

7. Celem sprawdzenia rodzaju i ilości płynu w wywożonej przesyłce jakoteż jego zawartości alkoholu mogą urzędy liniowe żądać otwarcia z każdego gatunku zgłoszonych płynów co drugiej beczki, względnie jednej na każde 10 flaszek. Jeżeli przesyłka składa się mniej niż z 10 flaszek, wolno otworzyć jedną flaszkę. Na wybór naczyń przeznaczonych do otwarcia wysyłający nie może mieć wpływu.

Flaszki otwarte w celu sprawdzenia można po sprawdzeniu wywieść lub też zastąpić je innemi o tej samej zawartości, o tym samym kształcie i tej samej pojemności.

Manipulacyę połączoną z otwieraniem i zamykaniem beczek i flaszek przeprowadza wysyłający na własny koszt i niebezpieczeństwo.

Napoje, których zawartość alkoholu nie da się stwierdzić zapomocą alkoholometru, bada się pod tym względem tylko o tyle, aby się przekonać, że zawierają przynajmniej 30% alkoholu. Badanie odbywa się zapomocą oso-

bnych, specyalnie do tego celu służących, małych aparatów destylacyjnych i tylko w wypadkach uzasadnionego podejrzenia, że zgłoszony do wywozu płyn nie zawiera przepisanej ilości alkoholu.

8. Jeżeli sprawdzenie odbyło się bez usterek, wówczas potwierdza sprawdzający urząd, na odwrotnej stronie przedłożonej przez przewoźnika bolety, wynik sprawdzenia, zaopatruje potwierdzenie podpisem i urzędową pieczęcią, a następnie zwraca boletę przewoźnikowi i dozoruje wyjścia przesyłki poza linię akcyzową.

Wynik sprawdzenia wpisuje się również do prowadzonego przez sprawdzający urząd zapisku wywozowego. Pozycyę tego wpisu należy podać w potwierdzeniu na bolecie.

9. O wypłatę przypadającej do zwrotu kwoty należy się zgłosić w Kasie Administracyi akcyzowej najpóźniej w ciągu 6 tygodni po dniu wywozu. Z upływem tego czasu gaśnie prawo żądania zwrotu.

10. Na życzenie strony mogą organa gminne sprawdzać przeznaczone do wywozu przesyłki napojów alkoholowych i miodu w jej lokalu przemysłowym.

W tym celu ma wysyłający przedłożyć należycie wypełnioną boletę wywozową (ustęp 5) Administracyi akcyzowej miejskiej.

Wysłany przez Administracyę akcyzową organ gminny sprawdzi przesyłkę w sposób wskazany w ustępie 7 i po stwierdzeniu zgodności jej z boletą nałoży na przeznaczonych do wywozu beczkach lub paczkach urzędowe zamknięcia, potwierdzi w sposób przepisany na odwrotnej stronie bolety przeprowadzenie urzędowej czynności, podając rodzaj i ilość nałożonych urzędowych zamknięć i wręczy boletę stronie. Przewoźnik ma, jadąc z przesyłką do urzędu liniowego przez który ma wyjść za linię akcyzową, mieć tę boletę przy sobie.

W drodze do tego urzędu należy przestrzegać przepisów o transporcie nieoclonych, przekazanych towarów zagranicznych.

Odprawioną w ten sposób przesyłkę musi się stawić w urzędzie liniowym w tym samym dniu, w którym ją odprawiono. Można ją jednak także i zatrzymać w całości lub w części w obrębie linii akcyzowej. W takim razie należy zawiadomić o tem Administracyę akcyzową w celu zdjęcia urzędowego zamknięcia, względnie odpisania na bolecie tej części przesyłki, która ma pozostać w obrębie linii akcyzowej.

Jeżeli przesyłka nadejdzie do liniowego urzędu z nienaruszonemi urzędowemi zamknięciami i zewnętrzny jej stan zgadza się w zupełności z boletą, wówczas zdejmuje urząd urzędowe zamknięcia, dozoruje wyjścia przesyłki za linię akcyzową, potwierdza wyjście na bolecie i wręcza ją stronie.

Za czynności organów akcyzowych miejskich, wymienionych w 10 ustępie niniejszego paragrafu, należy się taksa 2 Korony.

Rozdział V.

Wywóz z obszaru zamkniętego na obszar niezamknięty linią akcyzową bez zwrotu opłaty gminnej.

§ 18.

Jeżeli z obszaru zamkniętego linią akcyzową wywozi się wódkę, napoje alkoholowe, piwo i miód z przeznaczeniem do wolnego obrotu na obszarze miasta Krakowa, leżącym poza tą linią i dlatego nie żąda się od nich zwrotu opłaty gminnej, uiszczonej przy wyrobie lub przywozie, wówczas ma wywożący okoliczność tę oznajmić na piśmie urzędowi liniowemu, przez który wywóz ma nastąpić.

Oznajmienie ma być sporządzone na przepisanym druku i zawierać dokładny spis wszystkich tych, opłacie gminnej podlegających napojów, które strona wywieść zamierza. Druków na oznajmienia dostarcza Administracya akcyzowa za zwrotem kosztów nakładu.

Urząd liniowy sprawdza przesyłkę w taki sam sposób, jak to ma miejsce przy wywozie za zwrotem opłaty, potwierdza wynik sprawdzenia i okoliczność, że zwrot opłaty gminnej nie miał miejsca, na oznajmieniu i wręcza je stronie. Oznajmienie to służy za dowód uiszczenia opłaty gminnej w miejsce bolety.

Na wywiezione w ten sposób napoje prowadzą liniowe urzędy zapisek zawierający te same rubryki, co odnośne oznajmienia i zapisują do niego każdą wywiezioną przesyłkę zgodnie z załatwieniem oznajmienia.

§ 19.

W taki sam sposób postępuje się także w razie wywozu z zamkniętego linią akcyzową obszaru miasta Krakowa opłaconego wina i moszczu owocowego, jeżeli napoje te są przeznaczone do wolnego obrotu na obszarze miejskim poza linią akcyzową.

§ 20.

Jeżeli wódkę wywiezioną za uiszczeniem opłaty gminnej z położonej w obrębie linii akcyzowej gorzelni konsumcyjnej lub wolnego składu z powodu, że jest przeznaczona do wolnego obrotu, na obszarze miejskim poza tą linią leżącym, przekazano do urzędu liniowego w sposób przepisany w § 3 ustępie 3 wówczas przedkłada wywożący urzędowi liniowemu zamiast oznaj-

mienia, o którem mowa w § 18 oznajmienie wywozu wódki z gorzelni lub wolnego składu, na którem wódkę do tego urzędu przekazano. Urząd liniowy potwierdza wynik sprawdzenia przesyłki na tem ostatniem oznajmieniu. Jeżeli przesyłka nadeszła z nienaruszonem urzędowem zamknięciem i nie ma powodu do jakichkolwiek wątpliwości, czy zawartość jej w międzyczasie nie uległa zmianie, wówczas może Urząd liniowy ograniczyć się tylko do zewnętrznego zbadania stanu przesyłki.

Rozdział VI.

Pobieranie opłat na obszarze niezamkniętym linią akcyzową.

§ 21.

Do uiszczania opłat gminnych w myśl § 1 ustawy obowiązani są na obszarze miasta Krakowa, leżącym poza linią akcyzową, przemysłowcy trudniący się wyszynkiem, handlem lub sprzedażą napojów alkoholowych, wina, moszczu owocowego, piwa lub miodu w ilościach poniżej 50 litrów (drobna sprzedaż) przedsiębiorcy gorzelń, browarów i fabryk miodu w wypadkach wskazanych w niniejszym paragrafie w ustępie ostatnim, i osoby prywatne sprowadzające te napoje dla własnego użytku, te ostatnie w miarę przepisów zawartych w § 29.

Przedsiębiorców gorzelń, browarów i fabryk miodu, położonych na obszarze miejskim poza linią akcyzową, uważa się w razie, jeżeli sprzedają wódkę, piwo lub miód także w ilościach poniżej 50 litrów, za sprzedawców po myśli pierwszego ustępu niniejszego paragrafu, zatem za osoby obowiązane do uiszczania opłat gminnych. Wykonywanie takiej sprzedaży w powyższych przedsiębiorstwach musi się odbywać w osobnych, specyalnie do tego celu przeznaczonych lokalnościach.

Wszyscy przedsiębiorcy położonych poza linią akcyzową gorzelń, browarów i fabryk miodu, zatem także i ci, którzy nie trudnią się sprzedażą wódki, piwa lub miodu w ilościach poniżej 50 litrów, obowiązani są uiszczać opłatę gminną od tych ilości wódki, piwa i miodu, które biorą wprost ze swojej gorzelni, browaru lub fabryki miodu do użytku we własnem gospodarstwie domowem i to bez względu na okoliczność, czy ilości te wynoszą 50 litrów lub więcej, czy nie.

§ 22.

Kto na obszarze miasta Krakowa poza linią akcyzową trudni się wyszynkiem, handlem lub sprzedażą napojów, podlegających opłacie gminnej,

w ilościach poniżej 50 litrów (§ 21) obowiązany jest, niezależnie od dopełnienia obowiązków wypływających z istniejących ustaw i przepisów przemysłowych i politycznych, donieść o tem w ciągu 8 dni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia pisemnie lub ustnie Administracyi akcyzowej, podając ulicę i numer konskrypcyjny domu, tudzież lokalności, w których przedsiębiorstwo swe wykonuje.

Obowiązek doniesienia o wykonywaniu przemysłu mają także i ci przedsiębiorcy, którzy się trudnią handlem lub sprzedażą wymienionych powyżej napojów w ilościach 50 litrów i wyżej (hurtowna sprzedaż).

Także i osoby, które po 1. stycznia 1911 zamierzają rozpocząć drobny lub hurtowny handel napojów podlegających opłacie gminnej, mają donieść o tem w ten sam sposób Administracyi akcyzowej najpóźniej 14 dni przed rozpoczęciem przemysłu.

§ 23.

Administracya akcyzowa stwierdza przez swoje organa prawdziwość doniesienia, tudzież okoliczność, czy zgłoszone lokale odpowiadają wymogom kontrolnym, i wydaje stronie certyfikat zgłoszenia, zawiadamiając zarazem drobnych sprzedawców, do którego organu akcyzowego mają wnosić przepisane oznajmienia o sprowadzaniu napojów, podlegających opłacie, do swych lokalności przemysłowych (§ 25).

§ 24.

O każdej zmianie zgłoszonych lokalności, przeniesieniu przedsiębiorstwa na inne miejsce lub o zupełnem zwinięciu go ma dotychczasowy przedsiębiorca trzy dni naprzód a o zmianie osoby przedsiębiorcy nowy przedsiębiorca w ciągu najbliższych trzech dni donieść Administracyi akcyzowej. Na takie doniesienie ściąga Magistrat dotychczasowy i wydaje ewentualnie nowy certyfikat zgłoszenia.

§ 25.

Przedsiębiorcy, trudniący się wyszynkiem, handlem lub sprzedażą napojów alkoholowych w ilościach poniżej 50 litrów, obowiązani są oznajmić każde zamierzone sprowadzenie tych napojów do swego lokalu przemysłowego poprzód pisemnie lub ustnie wskazanemu im organowi akcyzowemu (§ 23) i, o ile nie zachodzi wypadek, wskazany w § 26, albo o ile nie wykażą, że sprowadzony napój pochodzi z drobnej sprzedaży, położonej na te-

rytoryum miasta Krakowa po za linią akcyzową, uiścić przypadającą opłatę gminną. Na dowód uiszczenia otrzymują boletę, którą mają przechowywać przy zapisku (§ 27).

Jeżeli sprowadza się napoje alkoholowe z poza terytoryum miasta Krakowa, należy równocześnie z oznajmieniem dostawić je odnośnemu Urzędowi akcyzowemu do sprawdzenia.

Gdy zapas pokryty boletą w zupełności się wyczerpie, mogą organa akcyzowe boletę tę ściągnąć, strona może jednak żądać wydania jej odpisu.

Obowiązek oznajmiania mają także wskazani w § 21 ustęp ostatni przedsiębiorcy gorzelń, browarów i fabryk miodu, jeżeli pobierają napoje alkoholowe, piwo lub miód ze swego przedsiębiorstwa dla własnego użytku domowego i to bez względu na ilość pobranego na ten cel płynu. Przedsiębiorcy ci nie są jednak obowiązani do prowadzenia zapisku. (§ 27).

Magistrat miasta Krakowa ustanowi i ogłosi, w których urzędach akcyzowych ma się oznajmiać sprowadzanie napojów, podlegających opłacie i uiszczać przypadającą opłatę.

§ 26.

Uiszczanie opłaty odpada, jeżeli strona przedłoży równocześnie z oznajmieniem sprowadzenia napojów alkoholowych, piwa i miodu poświadczenie liniowego urzędu akcyzowego, że napoje, o które w danym wypadku chodzi, wywieziono z obszaru zamkniętego linią akcyzową bez zwrotu opłaty (§ 18 ustęp 2 i § 20). W takim wypadku potwierdza tylko organ akcyzowy na poświadczeniu, że sprowadzenie podanych tamże napojów oznajmiono i zwraca je stronie. Potwierdzone poświadczenie zastępuje boletę płatniczą i służy jako pokrycie wymienionych w niem zapasów.

§ 27.

Na przychód i rozchód napojów podlegających opłacie gminnej mają zarówno drobni, jak i hurtowni sprzedawcy prowadzić osobny zapisek.

Do zapisku tego zapisuje się na przychód, powołując się na daty i numer odnośnej bolety na zapłaconą opłatę gminną, względnie wskazanego w § 18 ustępie 3 i § 20 poświadczenia, wszystkie te ilości napojów podlegających opłacie gminnej, które sprowadzono do lokalu przemysłowego, na rozchód zaś te ilości, które z nich sprzedano. Sprzedaże ponad 10 litrów zapisuje się każdą z osobna zaraz po wydaniu sprzedanej ilości kupującemu, podając datę sprzedaży, ilość i rodzaj sprzedanego napoju, tudzież nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy. Mniejsze sprzedaże można, nie podając

nazwisk odbiorców, zapisywać sumarycznie z końcem każdego dnia. Wpis musi nastąpić najpóźniej do 8 godziny rano dnia następnego.

§ 28.

Tak drobni jak i hurtowni sprzedawcy napojów, podpadających pod opłatę gminną, podlegają kontroli organów akcyzowych.

Organom tym wolno wchodzić do ich lokalności przemysłowych we dnie o każdej porze, a w nocy tylko w czasie, gdy lokalności te są otwarte. Mają one prawo badania zapasów napojów podlegających opłacie i porównywania ich z zapiskiem. Przedsiębiorca i jego pomocnicy są obowiązani dawać im na żądanie potrzebne wyjaśnienia i pomoc przy czynnościach kontrolnych i dostarczać własnym kosztem przyrządów potrzebnych do kontroli, z wyjątkiem alkoholometrów i aparatów do badania zawartości alkoholu w płynach słodzonych.

§ 29.

Osoby nie trudniące się drobną lub hurtowną sprzedażą napojów podlegających opłacie gminnej, zamieszkałe na obszarze gminy miasta Krakowa nie zamkniętym linią akcyzową są obowiązane, ile razy sprowadzają takie napoje, w ilościach ponad 50 litrów z położonych na tym obszarze gorzelń, browarów, fabryk miodu lub od hurtownych sprzedawców tych napojów, albo też bez względu na ilość od kogokolwiek bądź z poza tego obszaru, donosić o tem pisemnie lub ustnie w ciągu 12 godzin najbliższemu, do poboru opłaty gminnej upoważnionemu organowi gminnemu i uiścić przypadającą opłatę. Na dowód uiszczenia opłaty wydaje organ poborowy boletę. Tylko wówczas, gdy zgłoszoną wódkę, piwo lub miód wywieziono z zamkniętego linią akcyzową obszaru miasta Krakowa bez zwrotu opłaty i strona wykaże się przepisanem poświadczeniem (§ 18 ustęp 2 i § 20), niema się obowiązku płacenia opłaty i organ akcyzowy potwierdza tylko na przedłożonem mu poświadczeniu dopełnienie obowiązku zgłoszenia.

§ 30.

Gmina miasta Krakowa może przysługujące jej na obszarze niezamkniętym linią akcyzową prawo pobierania opłat gminnych albo wykonywać, stosując się do powyższych przepisów, przez własne organa administracyjne, albo z osobami obowiązanemi do płacenia zawierać ugody co do ryczałtowego uiszczania tych opłat lub wreszcie wydzierżawić prawo to osobie trzeciej.

§ 31.

Ugody o ryczałtowe uiszczanie opłaty można zawierać albo z pojedyńczymi przedsiębiorcami, obowiązanymi do płacenia opłat, albo też z częścią przedsiębiorców lub z wszystkimi razem. Zawarta ugoda może dotyczyć uiszczania opłaty tylko przez tych przedsiębiorców, którzy do niej przystąpili, nie może więc obejmować ani przedsiębiorców, którzy w ugodzie nie wzięli udziału, ani obowiązanych do uiszczenia opłaty osób prywatnych. Co do tych ostatnich przedsiębiorstw i osób mają także i wówczas, gdyby z niektórymi przedsiębiorcami zawarto ugodę o ryczałt, zastosowanie przepisy §§ 21 do 29 niniejszego rozporządzenia.

Prawa i obowiązki obu stron zawierających ugodę normuje kontrakt ugody, zaś wzajemne prawa i obowiązki osób, które wspólnie ugodę zawarły, kontrakt spółki.

§ 32.

W razie wydzierżawienia prawa poboru opłat gminnych wchodzi dzierżawca przez czas trwania stosunku dzierżawnego pod względem poboru tych opłat w prawa i obowiązki gminy miasta Krakowa Wyjątek stanowi tylko prawo przyjmowania oznajmień, wnoszonych po myśli §§ 22 i 24, prawo sprawdzania lokalności przemysłowych po myśli § 23, prawo wydawania certyfikatów (§§ 23 i 24) wreszcie prawo karania na zasadzie § 7 ustawy za popełnione przekroczenia. Prawa te pozostają zawsze wyłączną atrybucyą Administracyi akcyzowej względnie Magistratu miasta Krakowa.

Dierżawca ma prawo ustanawiać do wykonywania przysługujących mu praw dzierżawnych własne organa poborowe.

Ustanowione organa ma dzierżawca zgłosić Administracyi akcyzowej, która wyda im legitymacye pisemne. Organa te są obowiązane otrzymane legitymacye okazywać na żądanie stron.

Administracya akcyzowa może odmówić wydania legitymacyi względnie wydaną legitymacyę cofnąć, jeśli uzna dane osoby za nieodpowiedne do wykonywania powierzonych im funkcyi.

Dzierżawca jest obowiązany przestrzegać ściśle przepisów, zawartych w ustawie z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122 i w niniejszem rozporządzeniu i odpowiada za wszelkie nadużycia, popełnione przy wykonywaniu praw dzierżawnych także i przez ustanowione przez siebie organa.

Nadużycia takie, o ile nie podlegają przepisom ustawy karnej, będą karane przez Magistrat miasta Krakowa po myśli rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857, Dz. p. p. Nr. 198.

§ 33.

Magistrat ma udzielić dzierżawcy przy objęciu dzierżawy wykaz wszystkich znajdujących się w okręgu dzierżawnym gorzelń, browarów, fabryk miodu i przedsiębiorców, trudniących się drobną lub hurtowną sprzedażą napojów, podlegających opłacie gminnej, i zawiadamiać go w ciągu trwania dzierżawy o każdej zgłoszonej zmianie w stanie tych przedsiębiorstw.

Dierżawca może pobierać opłaty gminne albo według taryfy, przepisanej w ustawie z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122, albo też zawierać z osobami obowiązanemi do uiszczenia opłaty po myśli § 32 tego rozporządzenia ugody.

§ 34.

Do przyjmowania przepisanych zgłoszeń i uiszczonych opłat, ma dzierżawca ustanowić stacye poborowe w miejscach, które z uwzględnieniem wygody kontrybuentów wskaże Magistrat miasta Krakowa. Żadna stacya nie może być odległa od miejsca wykonywania przemysłu, lub miejsca zamieszkania kontrybuenta w okręgu dzierżawnym więcej niż 2 kilometry.

Wzajemny stosunek prawny wydzierżawiającej gminy i dzierżawcy normuje kontrakt dzierżawy.

Rozdział VII.

Dodatkowa opłata.

§ 35.

Dodatkowej opłacie podlegają wymienione w § 1 ustępach I. lit. a) i b) II i IV ustawy z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122, napoje alkoholowe, wino i piwo, które będą się znajdować na obszarze miasta Krakowa wewnątrz i zewnątrz linii akcyzowej w dniu 1. stycznia 1911, w wolnym obrocie.

§ 36.

Moszcz owocowy i miód wolne są od dodatkowej opłaty.

Od dodatkowej opłaty są prócz tego wolne zapasy:

a) płynów i napojów alkoholowych w ilościach do 25 litrów,

b) wina i piwa w ilościach do 100 litrów.

Jeśli zapas napojów alkoholowych jest większy niż 25 litrów a wina i piwa większy niż 100 litrów, wówczas należy się dodatkowa opłata tylko od nadwyżki ponad 25 względnie 100 litrów.

c) napojów alkoholowych tudzież wina i piwa, o ile od nich w myśl niniejszego rozporządzenia opłata gminna się nie należy.

§ 37.

Kto w dniu 1. stycznia 1911 będzie posiadał zapas napojów podlegających dodatkowej opłacie, większy niż ilości podane w § 37 ustępach a) i b), jest obowiązany oznajmić Administracyi akcyzowej na piśmie w dwóch egzemplarzach, na przepisanym formularzu, w ciągu pierwszych 3 dni miesiąca stycznia 1911, co do napojów alkoholowych, których zawartość alkoholu da się zmierzyć alkoholometrem, ilość i stopniowość, a co do innych napojów alkoholowych, wina i piwa ilość, tudzież w obu wypadkach miejsce i lokalności, gdzie zgłoszony zapas jest przechowany.

Druków na oznajmienia dostarcza bezpłatnie Administracya akcyzowa.

Zaniedbanie wniesienia oznajmienia we właściwym czasie lub też podanie w niem ilości o więcej jak 5% mniejszej od ilości alkoholu, względnie napojów przez organa akcyzowe sprawdzonej, podlega w myśl § 7 ustawy karze w wysokości 2- do 8-krotnej dodatkowej opłaty przypadającej od nadwyżki.

§ 38.

Organa Administracyi akcyzowej sprawdzają, czy oznajmienie zawiera wszystkie przepisane daty, a następnie przeprowadzają zbadanie zgłoszonych zapasów w sposób wskazany w § 41.

Wynik zbadania, przypadającą dodatkową opłatę i urząd, w którym ma się ją uiścić, uwidacznia się w obu egzemplarzach oznajmienia i wręcza się jeden egzemplarz stronie w miejsce nakazu zapłaty. Dodatkową opłatę wymierza się w ten sposób, że oblicza się opłatę gminną przypadającą od sprawdzonego zapasu według § 1 ustępów I, II i IV ustawy z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122, a następnie potrąca się od wypadającej z tego obliczenia kwoty opłatę gminną, którą od tego samego zapasu uiszczono już na zasadzie ustawy z dnia 4. grudnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 129. Pozostająca reszta stanowi dodatkową opłatę.

Od zapasów podlegających dodatkowej opłacie, od których opłaty gminnej przypadającej na podstawie ustawy z dnia 4. grudnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 129, z jakichkolwiek bądź powodów wcale nie uiszczono, należy wymierzyć jako dodatkową opłatę pełną opłatę gminną, przypadającą według ustawy z dnia 15. kwietnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 122, bez żadnych potrąceń.

§ 39.

Strona jest obowiązaną wymierzoną jej dodatkową opłatę uiścić w urzędzie, wskazanym w załatwieniu oznajmienia, w przeciągu 8 dni, licząc od dnia zbadania zapasów. Opłatę, nie uiszczoną we właściwym czasie, ściąga się w drodze egzekucyi politycznej z 5% zwłoki.

§ 40.

Badanie zapasów należy rozpocząć najpóźniej dnia 2. stycznia 1911 i postępować przy tem w następujący sposób:

1. Badanie ilości.

a) Zawartość rezerwoarów zaopatrzonych urzędownie sporządzonemi lub sprawdzonemi skalami oznacza się na podstawie tych skal. Także i urzędownie niesprawdzone skale można przyjąć za podstawę do oznaczania zawartości rezerwoarów, jeżeli co do ich prawdziwości nie zachodzą wątpliwości.

Ilość napoju znajdującego się w pełnych, urzędownie cechowanych beczkach, kessonach, cysternach i t. p. oznacza się na podstawie znaku cechowniczego. W naczyniach niepełnych, jeżeli są cechowane, można zbadać ilość przez dopełnienie naczynia i odlanie napowrót takiej samej ilości płynu. Zawartość naczyń nie cechowanych sprawdza się przez przemierzenie znajdującego się w nich płynu urzędownie cechowaną miarą, zapomocą laski mierniczej Matievica lub też w każdy inny sposób, o ile daje dokładne wyniki n. p. przez kubiczne obliczenie.

b) Ilość napoju we flaszkach, butlach etc. tej samej wielkości oznacza się mnożąc pojemność jednej flaszki, butli etc. przez ilość tychże.

Pojemność flaszek zamkniętych w sposób w handlu używany oznacza się, o ile strona nie dostarczy próżnych wzorów takich samych flaszek, drogą szacunku.

c) W przedsiębiorstwach, które rafinują opadatkowaną wódkę i w czasie badania zapasów są w ruchu, musi się w odpowiedni sposób zbadać także i ilość wódki, znajdującą się w aparatach rektyfikacyjnych i we filtrach węglowych.

Zawartość filtrów oznacza się zliczając ze sobą ilość wódki użytej pierwotnie do zwilżenia pyłu węglowego i ilość wódki, jaką do filtra dziennie się zadaje.

2. Badanie zawartości alkoholu.

Zawartość alkoholu w napojach, w których można ją badać zapomocą alkoholometru, bada się alkoholometrem, urządzonym w sposób przepisany dla państwowych organów skarbowych.

Próbki napoju do badania zawartości alkoholu bierze się z beczek ze środkowej warstwy. Z wielkich kuf, cystern, kessonów i rezerwoarów bierze się najmniej trzy równe próbki, mianowicie po jednej z góry, ze środka i z dołu, miesza się je dokładnie razem i następnie stopniuje się uzyskaną w ten sposób przeciętną próbkę.

Badanie zawartości alkoholu we wódce, znajdującej się we flaszkach i innych tego rodzaju mniejszych naczyniach, odbywa się przez wyrywkowe sprawdzenie jej w kilku dowolnie wybranych naczyniach.

Gdyby co do prawdziwości oznajmienia strony pod względem rodzaju zgłoszonych napojów zachodziły uzasadnione wątpliwości, wówczas należy zbadać dokładnie ilość tych napojów, wziąć z każdego z nich do czystej flaszki odpowiednio wielką próbkę, opieczętować ją pieczęcią urzędową i pieczęcią strony i przesłać Administracyi akcyzowej.

Gdyby podejrzenie okazało się uzasadnione, wówczas należy oprócz dodatkowego opodatkowania według wyniku sprawdzenia, wdrożyć przeciw stronie na zasadzie § 7 ustawy postępowanie karne.

§ 41.

We fabrykach likierów i większych składach win można odstąpić od szczegółowego badania zapasów, jeżeli przedsiębiorstwo przedłoży Administracyi akcyzowej jeszcze przed 1. stycznia 1911, szczegółowy, na podstawie przeprowadzonej dokładnej inwentury sporządzony, według poszczególnych gatunków towaru zestawiony wykaz zapasów likierów, względnie win, które będzie miało u siebie na składzie w dniu 1. stycznia 1911 i zgodzi się na to, aby organa akcyzowe przekonały się naocznie o zgodności wykazu z zapasami, tudzież z księgami handlowemi przedsiębiorstwa przez wyrywkowe sprawdzenie poszczególnych pozycyi wykazu co do ilości a ewentualnie także i co do zawartości alkoholu wykazanych płynów. Jeżeli sprawdzone pozycye okażą się zgodne z podaniem strony, wówczas przyjmie się przedłożony przez nią wykaz za podstawę wymiaru dodatkowej opłaty. W razie przeciwnym przeprowadzi się szczegółowe zbadanie wszystkich zapasów w sposób przepisany.

§ 42.

Przez 60 dni, licząc od 1. stycznia 1911, są przedsiębiorcy browarów, gorzelń, rafineryi i innych fabryk wódki, dalej osoby, trudniące się wyszynkiem, handlem lub sprzedażą wódki, wina i piwa, obowiązane na żądanie organów akcyzowych wykazywać się z nabycia lub uiszczenia dodatkowej opłaty od znajdujących się w ich posiadaniu napojów podlegających opłacie.

Organa Administracyi akcyzowej mają w ciągu tych 60 dni nawet i wtedy, gdy przedsiębiorcy nie podlegają zresztą ich kontroli, prawo wstępu do ich lokalności przemysłowych za dnia zawsze, a w nocy wówczas, gdy lokalności te stoją otworem, prawo przeprowadzania potrzebnych dochodzeń i badania zapasów napojów, podlegających opłacie, a przedsiębiorcy są obowiązani dawać im przy tych czynnościach osobiście lub przez swoich pomocników żądane wyjaśnienia i potrzebną pomoc.

C k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Wzór 1 do § 16 rozp. wyk.

Poz. .... dnia .... 19.........

Zapisano do księgi handlowej pod poz. ....

.... N. N. .... w Krakowie, ul. .... Nr. ....
wywozi przez .... X. X. .... jako przewoźnika z zamkniętego linią akcyzową obszaru miasta Krakowa dnia .... 191...... przez Urząd liniowy .... za zwrotem opłaty gminnej następujące ilości piwa:

Imię i nazwisko i miejsce zamieszkania adresata	Ilość naczyń transport.	Rodzaj naczyń transportowych, ich pojemność i rodzaj pakunków	Ilość wywiezionego piwa	
			h.	l.
A. A. w X.	10	beczek po 25 l.	2	50
	100	flaszek po 0·5 l. w 4 paczkach po 25 fl.		50
B. B. w X.	3	beczki po 50 l.	1	50
C. C. w X.	10	beczek po 50 l.	5	
	10	beczek po 25 l.	2	50
		Razem	12	
		N. N. (podpis)		

jak powyżej

jak powyżej

Poz. .... dnia .... 19......... Strona 3

Zapisano do księg handlowej pod poz. ....

Boleta Nr. ....

.... N. N. .... w Krakowie, ul. .... Nr. ....
wywozi przez .... X X. .... jako przewoźnika z zamkniętego liną akcyzową obszaru miasta Krakowa dnia .... 191..... przez Urząd liniowy .... za zwrotem opłaty gminnej następujące ilości piwa:

Imię i nazwisko i miejsce zamieszkania adresata	Ilość naczyń transport.	Rodzaj naczyń transportowych, ich pojemność i rodzaj pakunków	Ilość wywiezionego piwa	
			h.	l.
A. A. w X.	10	beczek po 25 l.	2	50
	100	flaszek po 0 5 l. w 4 paczkach po 25 fl.		50
B. B w X	3	beczki po 50 l.	1	50
C. C. w X.	10	beczek po 50 l.	5	
	10	beczek po 25 l.	2	50
		Razem	12	
		N. N. (podpis)		

jak powyżej

jak powyżej

Strona 4

Podaną na odwrotnej stronicy ilość piwa sprawdzono na 12 h. — l., słownie dwanaście hektolitrów i zarazem stwierdzono, że nadaje się do ludzkiej konsumcyi.

Piwo to wywieziono w dniu dzisiejszym poza linię akcyzową.

Zapisano w zapisku wywozowym pod poz. ....

....

W Krakowie, dnia .... 191....

(pieczęć) (podpis)

Wzór 2 do § 17 rozp. wyk.

Poz. .... dnia .... 19..........

Zapisano do księgi handlowej pod poz. ....

.... N. N. .... w Krakowie, ul. .... Nr. ....
wywozi przez .... X. X. .... jako przewoźnika z zamkniętego linią akcyzową obszaru miasta Krakowa dnia .... 191...... przez Urząd liniowy .... za zwrotem opłaty gminnej następujące napoje:

Imię i nazwisko i miejsce zamieszkania adresata	Rodzaj napoju i jego zawartość alkoholu	Ilość naczyń transport.	Rodzaj naczyń transportowych, ich pojemność i rodzaj pakunków	Napoje alkoholowe			Miód	
				stopni alkohol.	h.	l.	h.	l.
A A. w X	wódka à 80°	1	beczka à 100 l.	80				
	wódka à 75°	1	beczka à 250 l.	187·5				
B B. w X	Likier à 40%	100	flaszek wzór Nr. 3 po 0·75 l. w 2 paczkach à 50 flaszek		·	75		
	Rosolis à 40%	200	flaszek wzór Nr. 5 po 0·75 l. w 4 paczkach à 50 flaszek		1	50		
C. C. w X.	Miód	50	flaszek wzór Nr. 1 po 1 l. w 2 paczkach à 25 flaszek					50
			Razem	267·5	2	25	·	50
			N. N. (podpis)					

jak powyżej

jak powyżej

Poz. .... dnia .... 19............ Strona 3

Zapisano do księgi handlowej pod poz. ....

Boleta Nr. ....

.... N. N. .... w Krakowie, ul. .... Nr. ....
wywozi przez .... X. X. .... jako przewoźnika z zamkniętego linią akcyzową obszaru miasta Krakowa dnia .... 191..... przez Urząd liniowy .... za zwrotem opłaty gminnej następujące napoje:

Imię i nazwisko i miejsce zamieszkania adresata	Rodzaj napoju i jego zawartość alkoholu	Ilość naczyń transport.	Rodzaj naczyń transportowych, i ich pojemność i rodzaj pakunków	Napoje alkoholowe			Miód	
				stopni alkohol.	h.	l.	h.	l.
A. A. w X.	wódka à 80°	1	beczka à 100 l.	80				
	wódka à 75°	1	beczka à 250 l.	187·5				
B. B. w X.	Likier à 40%	100	flaszek wzór Nr. 3 po 0·75 l. w 2 paczkach à 50 flaszek		.	75		
	Rosolis à 40%	200	flaszek wzór Nr. 5 po 0·75 l. w 4 paczkach à 50 flaszek		1	50		
C. C. w X.	Miód	50	flaszek wzór Nr. 1 po 1 l. w 2 paczkach à 25 flaszek					50
			Razem	267·5	2	25	.	50
			N. N. (podpis)					

jak powyżej

jak powyżej

Strona 4

Podane na odwrotnej stronicy napoje zbadano i znaleziono.

Rodzaj napoju	Napoje alkoholowe			Miód	
	stopni hektolitrow.	h.	l.	h.	l.
Wódka	267				
Likier i rosolis		2	20		
Miód					50

Napoje powyższe wywieziono w dniu dzisiejszym poza linię akcyzową.

Z powodu zachodzących wątpliwości co do zawartości alkoholu w rozolisie zbadano go przepisanym aparatem i znaleziono zawartość alkoholu 38%. Miód nadaje się do ludzkiej konsumcyi.

Zapisano w zapisku wywozowym pod poz. ....

....

Pieczęć.

W Krakowie, dnia .... 191....

(podpis)

Rubryki jak powyżej.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1910.

Nr. 243.

U s t a w a

z dnia 19. grudnia 1910 w przedmiocie przyłączenia do miasta Krakowa gminy Dąbie z Beszczem i Głębinowem, tudzież gminy Ludwinów i obszaru dworskiego Ludwinów — wyłączenia tychże gmin i obszaru dworskiego z okręgów Rad powiatowych Krakowskiej i Wielickiej oraz w przedmiocie zmiany § 18 i § 53 ustęp 1 statutu stoł. król. miasta Krakowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Dąbie z Beszczem i Głębinowem, położona w autonomicznym powiecie Krakowskim, oraz gmina Ludwinów i obszar dworski Ludwinów położone w autonomicznym powiecie Wielickim, zostają połączone z miastem Krakowem w jedną gminę miejscową pod wspólną nazwą stołeczne, królewskie miasto Kraków.

Art. II.

Wskutek tego połaczenia przestają w artykule I. niniejszej ustawy wymienione gminy i obszar dworski istnieć jako samodzielne jednostki administracyjne.

Art. III.

Równocześnie z przyłączeniem do Krakowa zostają wymienione w art. I. niniejszej ustawy gminy i obszar dworski wyłączone z odnośnych okręgów Rad powiatowych Krakowskiej i Wielickiej.

Art. IV.

Gmina miasta Krakowa przejmuje prawa i obowiązki gmin w art I. niniejszej ustawy wymienionych, z wyjątkiem praw i obowiązków, wypływających z takich umów, które potrzebują do ważności swej zatwierdzenia przez władze przełożone, a które zatwierdzenia tego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jeszcze nie uzyskały.

Art. V.

Gmina miasta Krakowa obowiązaną jest ściśle dopełnić zobowiązań przyjętych mocą zawartych z wymienionemi w art. I. niniejszej ustawy gminami i obszarem dworskim umów zatwierdzonych uchwałą Rady miasta Krakowa z dnia 19. września 1907.

Nad ścisłem dopełnieniem powyższych zobowiązań czuwać będzie Wydział krajowy, któremu w tym celu służy prawo zarządzić stosowne środki zaradcze.

Gdyby Rada miejska nie wstawiła we właściwym czasie w swój budżet kwoty, potrzebnej na pokrycie wydatków, połączonych z wypełnieniem takiego zobowiązania, będzie miał Wydział krajowy prawo kwotę tę wstawić do budżetu miejskiego.

Art. VI.

Oprócz wymienionych w art. VII. ustęp b) ustawy z dnia 13. listopada 1909 r. Dz. u. kr. Nr. 148, świadczeń na rzecz Rady powiatowej w Wieliczce obowiązaną jest gmina miasta Krakowa uiścić tejże Radzie powiatowej:

a) W pierwszych 20 latach po przejściu gminy Ludwinów i obszaru dworskiego Ludwinów pod zarząd Rady miejskiej i magistratu stoł. król. miasta Krakowa corocznie sumę 1282 koron;

b) w pierwszym roku po przejściu gminy Ludwinów i obszaru dworskiego Ludwinów pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu miasta Krakowa jednorazowo sumę 17.124 koron.

Art. VII.

Z dniem wcielenia do stoł. król. miasta Krakowa wymienionych w art. I. niniejszej ustawy gmin i obszaru dworskiego (art. XIII) przechodzi na gminę miasta Krakowa obowiązek utrzymywania znajdujących się na wcielonym do miasta Krakowa obszarze dróg gminnych i powiatowych, jako dróg miejskich.

Art. VIII.

Prawo propinacyjne na terytoryach gmin i obszaru dworskiego do miasta Krakowa tą ustawą przyłączonych, pozostaje niezmienione do końca roku 1910.

Po roku 1910 terytorya te podlegać będą przepisom obowiązującym dla miasta Krakowa (art. I. ustawy krajowej z dnia 20. grudnia 1905 (Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906).

Art. IX.

Ustawy krajowe, obowiązujące w mieście Krakowie, mają obowiązywać także i w powstałem przez przyłączenie sąsiednich gmin i obszarów dworskich powiększonem terytoryum miasta Krakowa, o ile tą ustawą dla tego terytoryum osobne przepisy nie zostały wydane.

W sprawie przepisów budowlanych dla terytoryów przyłączonych do miasta Krakowa gmin i obszarów dworskich wydane zostaną w drodze ustawy krajowej osobne postanowienia z uwzględnieniem zawartych umów (art. V.) i stosunków miejscowych.

Do czasu ustawodawczego uregulowania powyższych stosunków obowiązywać będzie w przyłączonych terytoryach ustawa budownicza dla miasta Krakowa z dnia 18. lipca 1883. Dz. u. kr. Nr. 63, zmieniona częściowo ustawą z dnia 28. marca 1905, Dz. u. kr. Nr. 57 z następującymi wyjątkami:

1. Istniejące dotąd na całym obszarze do miasta Krakowa niniejszą ustawą przyłączonym, nieogniotrwałe pokrycia dachów, winny być w ciągu lat 15, licząc od dnia wejścia w życie tej ustawy, zamienione na ogniotrwałe.

2. Rada miasta Krakowa jest upoważnioną do wydania z uwzględnieniem zawartych umów (Art. V.) i miejscowych stosunków, przejściowych przepisów co do urządzenia względnie przerobienia dołów kloacznych i gnojowisk, oraz co do przebudowy istniejących budynków mieszkalnych i gospodarczych.

Art. X.

Postanowienia art. XI § 18 i § 53 ust. 1) ustawy z dnia 13. listopada 1909 r. Dz. u. kr. Nr. 148, znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu a natomiast opiewać mają, jak następuje:

§ 18.

Rada miejska składa się z 85 członków (radców miejskich).

Z powyższej ilości członków Rady miejskiej wybierają wyborcy zamieszkali na terytoryum Krakowa, jakie istniało przed obecnie dokonanem przyłączeniem sąsiednich gmin i obszarów dworskich, 72 radców, a wyborcy zamieszkali na terytoryach, przyłączonych obecnie do Krakowa gmin i obszarów dworskich 13 radców. W szczególności zaś wybierają wyborcy zamieszkali na terytoryum dotychczasowej gminy: Ludwinów 1 radcę, Zakrzówek z Kapelanką 1 radcę, Dębniki 1 radcę, Półwsie Zwierzynieckie 1 radcę, Zwierzyniec 1 radcę, Czarna Wieś z Kawiorami 1 radcę, Nowa Wieś Narodowa 1 radcę, Łobzów 1 radcę, Krowodrza 2 radców, część Prądnika Białego oraz część Prądnika Czerwonego i Olszy 1 radcę, Grzegórzki-Piaski 1 radcę, Dąbie z Beszczem i Głębinowem 1 radcę.

Wyborcy zamieszkali na przyłączonych do Krakowa obszarach dworskich będą wykonywali czynne prawo wyborcze razem z wyborcami tej gminy, z którą obszar dworski wspólną nosi nazwę.

Członków Rady miejskiej wybierają członkowie gminy, prawo głosowania mający.

Gdyby powyższa liczba radców miejskich pomiędzy jednym a drugim wyborem przez śmierć lub rezygnacyę lub utratę urzędów się zmniejszyła, wtedy Rada miejska do pełnienia obowiązków radców przyzwie tych, którzy

przy odnośnym wyborze po wybranych w kole, oddziale lub okręgu wyborczym, do którego ubyły radcanależał, największą liczbę głosów otrzymali.

Radcy, przez Radę miejską przybrani, tylko do najbliższych wyborów obowiązki pełnić będą (§ 45).

§ 53.

Ustęp 1. W razie rozwiązania Rady miejskiej przez polityczną władzę krajową mają być najdalej do sześciu tygodni ogłoszone i rozpisane nowe wybory 85 członków Rady.

Art. XI.

Czas trwania mandatu członków Rady miasta, wybranych z terytoryum Krakowa, jakie istniało przed obecnem przyłączeniem dwóch sąsiednich gmin i jednego obszaru dworskiego, nie doznaje zmiany przez obecne rozszerzenie granic miasta Krakowa.

Art. XII.

Wybór członków Rady miasta Krakowa z okręgów utworzonych z powodu przyłączenia do miasta Krakowa gmin Dąbie z Beszczem i Głębinowem, Ludwinów i obszaru dworskiego Ludwinów, nastąpi po myśli przepisów tego statutu zaraz po faktycznem przyjęciu tych gmin i obszarów dworskich pod zarząd gminy miasta Krakowa.

Wybrani z powyższych okręgów nowi członkowie Rady miasta, pełnić będą swe funkcye aż do najbliższych wyborów do Rady miasta, poczem nastąpią tak na terytoryum miasta Krakowa jakie istniało przed obecnem przyłączeniem sąsiędnich gmin i obszaru dworskiego, jakoteż i na terytoryum Krakowa, powstałem przez przyłączenie tychże gmin i obszaru dworskiego, nowe wybory po myśli przepisów, zawartych w art. X. tejże ustawy i w odnośnych paragrafach obowiązującego w Krakowie statutu miejskiego.

Art. XIII.

Termin, w którym wymienione w art I. tejże ustawy gminy i obszar dworski przejdą pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stoł. król. miasta

Krakowa, wyznaczy c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Z dniem tym przestaną na przyłączonych obecnie do miasta Krakowa terytoryach obowiązywać ustawy krajowe, którym one jako gminy wiejskie względnie obszar dworski i składowe części autonomicznych powiatów podlegały, a natomiast zaczną obowiązywać ustawy krajowe (art. IX), którym podlega miasto Kraków.

Z dniem powyższym zostaną rozwiązane Rady gminne w gminach przyłączonych tą ustawą do miasta Krakowa.

Do terminu w niniejszym artykule oznaczonego pozostanie w terytoryach do miasta Krakowa przyłączonych nadal w mocy urzędowa działalność c. k. Władz państwowych i administracyjnych.

Art. XIV.

Od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, zarządy gmin tą ustawą przyłączonych, nie mogą bez zgody Prezydenta m. Krakowa zaciągnąć nowych zobowiązań ani też zawierać umów, względnie przedsiębrać czynności, któreby pociągały za sobą zmiany w stanie posiadania, obciążenia lub używania majątku i dobra gminnego, oraz nie mogą czynić wydatków budżetem gminnym nieprzewidzianych. Budżety uchwalone w powyższym czasie przejściowym na rok następny przez Rady powyższych gmin, muszą być zatwierdzone przez Prezydenta m. Krakowa.

Przeciw odmowie Prezydenta m. Krakowa przysługuje jednak Radom gminnym prawo wniesienia zażalenia do Wydziału krajowego, który rozstrzyga ostatecznie.

C. k. Namiestnictwo i Wydział krajowy zarządzą, aby działalność urzędów państwowych i autonomicznych, o ile ona dotyczy przyłączonych niniejszą ustawą gmin i obszaru dworskiego, jak najspieszniej przekazaną została gminie m. Krakowa w zakresie, statutem tejże gminy określonym.

C. k. Namiestnictwo zarządzi również, aby w miejsce c. k. Władz państwowych, właściwych dotychczas dla gmin i obszaru dworskiego, do miasta Krakowa niniejszą ustawą przyłączonych, czynności odnośne objęły c. k. Władze państwowe właściwe dla miasta Krakowa.

Wydział krajowy wyda odpowiednie zarządzenia, aby majątek i dobro gminne przez gminy tą ustawą do miasta Krakowa przyłączone, temuż miastu inwentarycznie oddane zostały.

Art. XV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. XVI.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 19. grudnia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1910.

Nr. 244.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 30. grudnia 1910 L. 154.455, o przesunięciu linii podatku spożywczego gł. król. miasta Krakowa, i ustanowieniu stacyi odprawczych do przedsiębrania postępowania urzędowego z przedmiotami podlegającymi liniowemu podatkowi spożywczemu.

I.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 28. grudnia 1910 L. 94.564, którym na prośbę gminy miasta Krakowa zezwolono ze względu na powiększony obszar miasta Krakowa (Ustawa z 13. listopada 1909, gal. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 148/09) na przesunięcie linii podatku spożywczego, postanawia się z ważnością od 1. stycznia 1911, co następuje:

Nowa linia podatku spożywczego rozpoczyna się w zachodniej stronie Krakowa na lewym brzegu rzeki Wisły od zachodniego rogu istniejącego tam placu pionierów dla ćwiczeń wodnych, biegnie okrążając ten plac i znajdujące się na nim zabudowania w kierunku północnym drogą polną aż do zaznaczonego bramą forteczną przecięcia linii z gościńcem z Krakowa do Liszek, biegnie na drugiej stronie tego gościńca wzdłuż drogi polnej aż do

przepustu w nasypie drogi ze Zwierzyńca na kopiec Kościuszki, tutaj zwraca się na lewo i biegnie w górę tą drogą aż na wzgórze kopca Kościuszki, a następnie drogą polną okrążając warownię Kościuszki z początku w zachodnim następnie w północnym kierunku wzdłuż brzegu zarośli na północnym stoku wzgórza kopca Kościuszki, poczem ścieżką przez uprawne pola w dół aż do figury przy drodze ze Zwierzyńca do Woli justowskiej, trzyma się tej drogi aż do miejsca jej zetknięcia z wojskową drogą dla pieszych biegnącą od błonia na zachód Od tego miejsca biegnie linia tą drogą dla pieszych w kierunku wschodnim aż do najbliższego żelaznego mostu na nowo uregulowanym korycie rzeki Rudawy, następnie lewym wałem ochronnym Rudawy aż do drugiego mostu żelaznego na tej rzece. Odtąd zwaca się linia w kierunku północnym i biegnie drogą wojskową ze Zwierzyńca do Łobzowa, przekraczając koryto Rudawy po murowanym moście aż do zetknięcia z drogą gminną z Łobzowa do Zarzeki wiodącą.

Dalszy bieg linii oznacza wiodąca na zachód droga gminna z Łobzowa do Zarzeki aż do miejsca w którem odgałęzia się od niej na prawo nowa droga wojskowa niedopuszczona do publicznogo użytku. Tu przyjmuje linia kierunek północny, biegnie wzdłuż tej ostatniej drogi wojskowej, przekracza przy bramie fortecznej gościniec z Łobzowa do Bronowic małych i styka się w dalszem biegu ku północy prawie pod kątem prostym z wałem kolei północnej.

Od punktu zetknięcia się z torem kolejowym począwszy, idzie linia podatkowa wałem kolejowym aż do najbliższego przepustu południową a następnie północną jego stroną z początku w prostym wschodnim a następnie w południowym kierunku aż do punktu zetknięcia z wałem fortecznym, który rozpoczyna się w pobliżu warowni Nr. IV a.

Dalszy bieg linii podatkowej oznacza wał forteczny a następnie zewnętrzna granica warowni Nr. IV a. aż do punktu zetknięcia z gościńcem z Krakowa do Prądnika czerwonego (gościniec warszawski). Linia przecina następnie ten gościniec na drugą jego stronę, okrąża położony na prawo od gościńca kompleks domów z restauracyą zwaną „Pod czarnym Osłem“ biegnąc wzdłuż zewnętrznego oparkanienia tego kompleksu domów, zwraca się ku wałowi fortecznemu, styka się z nim pod kątem prostym, przybiera następnie kierunek południowy i trzyma się wału fortecznego aż do drogi z Krakowa do Olszy. Odtąd biegnie w południowym kierunku łamiąc się dwukrotnie w kształcie kolana wzdłuż wału fortecznego aż do gościńca z Krakowa do Mogiły. Przeciąwszy gościniec z Krakowa do Mogiły biegnie linia podatku spożywczego w kierunku południowym, zewnętrzną granicą warowni Nr. III. przechodzi następnie na stary wał miejski biegnący zachodnią granicą zabudowanych parcel miejscowości Piaski i Grzegórzki i trzyma się tego wału aż do lewego brzegu Wisły przecięta raz drogą z Krakowa do Dąbia a drugi raz torem kolei lokalnej Kraków-Kocmyrzów.

Od punktu zetknięcia z lewym brzegiem Wisły tworzy ten brzeg w górę rzeki aż do skały wapiennej naprzeciw ujścia potoku Wilgii do Wisły linię podatku spożywczego.

Przy wspomnianej skale wapiennej przechodzi linia podatku spożywczego przez rzekę Wisłę ku ujściu potoku Wilgii i trzyma się z początku lewego brzegu tego potoku w dalszem biegu suchej granicy gminnej pomiędzy Zakrzówkiem a Ludwinowem następnie znowu potoku Wilga, poczem styka się z drogą wojskową wiodącą przez Ludwinów Zakrzówek i Dębniki. Od tego punku trzyma się linia podatku spożywczego w kierunku północnym drogi względnie wału fortecznego ciągnącego się wzdłuż drogi aż do punktu zetknięcia z prawym brzegiem Wisły.

Stąd przechodzi linia na lewy brzeg Wisły i biegnie wzdłuż niego okrążając od południa i południowego zachodu dzielnice Półwsie i Zwierzyniec aż do tego punktu placu ćwiczeń wodnych pionierów, od którego rozpoczęto opis linii podatku spożywczego. Na przestrzeni gościńców i dróg idących wzdłuż linii podatkowej, stanowi linię podatku spożywczego, zewnętrzny brzeg tychże.

Linia podatku spożywczego jest oznaczona ustawionymi w odpowiednich miejscach biało i niebiesko pomalowanymi słupami na których znajduje się łatwo dostrzegalny napis: „Linia podatku spożywczego“ i bieżące numery.

II.

Do przedsiębrania urzędowego postępowania z przedmiotami objętymi taryfą liniowego podatku spożywczego w tych punktach, w których przenoszenie tych przedmiotów do Krakowskiego obszaru podatku spożywczego jest dozwolone, tudzież na położonych wewnątrz linii podatkowej, stacyach (dworcach kolejowych, przystankach) kolei przecinających tę linię jakoteż na położonych wewnątrz tej linii placach do wyładowania statków wodnych, ustanawia się stacye odprawcze a w szczególności:

1. W Zwierzyńcu przy bramie fortecznej na drodze ku Bielanom (Urząd liniowy podatku spożywczego Zwierzyniec);

2. na Woli justowskiej przy drodze ku Woli justowskiej (Urząd liniowy podatku spożywczego „Wola justowska“);

3. w Czarnej wsi przy drodze z Czarnej wsi do Zarzeki (Urząd liniowy podatku spożywczego „Czarna wieś“);

4. w Łobzowie przy bramie fortecznej na drodze prowadzącej z Łobzowa do Bronowic małych (Urząd liniowy podatku spożywczego „Łobzów“);

5. w Krowodrzy w pobliżu koszar obrony krajowej obok przepustu w nasypie kolejowym przy drodze ku Bronowicom wielkim i Toniom (Urząd liniowy podatku spożywczego „Krowodrza koszary obrony krajowej“);

6. w Krowodrzy przy drodze ku Toniom (Urząd liniowy podatku spożywczego „Krowodrza“);

7. w Prądniku białym przy drodze ku Prądnikowi białemu (Urząd liniowy podatku spożywczego „Prądnik biały“);

8. Warszawska przy drodze ku Prądnikowi czerwonemu (Urząd liniowy podatku spożywczego „Warszawski“);

9. w Olszy przy drodze ku Olszy (Urząd liniowy podatku spożywczego „Olsza“);

10. przy drodze ku Mogile (Urząd liniowy podatku spożywczego „Mogiła“);

11. w Grzegórzkach przy drodze do Dąbia (Urząd liniowy podatku spożywczego „Grzegórzki“);

12. w Grzegórzkach na dworcu kolejowym jako stacya odprawcza dla stacyi kolejowej Grzegórzki z ekspozyturą na centralnej targowicy bydła (Urząd liniowy podatku spożywczego „Grzegórzki dworzec“);

13. Starowiślna dla ruchu na moście Kraków-Podgórze (Urząd liniowy podatku spożywczego „Starowiślny“);

14. Podgórze przy moście Franciszka Józefa dla ruchu na tym moście jako stacya odprawcza dla niższego placu lądowania na lewym brzegu Wisły (Urząd liniowy podatku spożywczego „Podgórze“);

15. Ludwinów na prawym brzegu Wisły przy moście na rzeczce Wildze (Urząd liniowy podatku spożywczego „Ludwinów“);

16. Zakrzówek przy bramie fortecznej na drodze z Zakrzówka do koszar konnicy w Zakrzówku (Urząd liniowy podatku spożywczego „Zakrzówek“);

17. Dębniki na prawym brzegu Wisły przy drodze do Pychowic (Urząd liniowy podatku spożywczego „Dębniki“);

18. Dworzec towarowy kolei państwowej ulica Pawia (Urząd liniowy podatku spożywczego „Dworzec towarowy kolei państwowej“);

19. Dworzec towarowy kolei północnej (Urząd liniowy podatku spożywczego „Dworzec kolei północnej“);

20. Na dworcu osobowym Kraków (Urząd liniowy podatku spożywczego „Dworzec“);

21. Zwierzyniec most na Wiśle jako stacya odprawcza dla górnego placu ądowania na lewym brzegu Wisły (Urząd liniowy podatku spożywczego „Zwierzyniec most na Wiśle“);

22. Główny Urząd liniowy podatku spożywczego w mieście przy ul. Kopernika l. I. jako stacya odprawcza dla przekazanych przez urzędy liniowe do tego urzędu podlegających podatkowi przedmiotów.

W innych punktach jak w tych przy których wyszczególnione stacye odprawcze są ustanowione, nie wolno wprowadzać przedmiotów objętych ta-

ryfą liniowego podatku spożywczego do zamkniętego obszaru podatkowego miasta Krakowa.

Drogi i ścieżki podpadające po ten zakaz są oznaczone tablicami ostrzegawczemi.

Szlachtowski.

Nr. 245.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. grudnia 1910, L. 154.706, w przedmiocie zezwolenia gminie Szczerzec, powiat Lwów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Szczerzec w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 18. marca 1906 Dz. u. kr. Nr. 60, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1915 t. j. przez pięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 2 (dwie) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, i dereniaku po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Szczerzec.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 246.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.702/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Brzeżany na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 207, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Brzeżany w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrom po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Brzeżany.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 247.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.955/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Czaniec, powiat Biała, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Czaniec pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1915 tj. przez pięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. k. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h. od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Czaniec.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 248.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.951, w przedmiocie zezwolenia gminie Hałcniów, powiat Biała, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28, września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Hałcniów pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. Od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku, i dereniaku przez czas dziewięciu lat t j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h. od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 12 (dwanaście) K;

II. Od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

2, w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Hałcniów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 249.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.949/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Mielec na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Mielec w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 14. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 97, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Mielec.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 250.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.953, w przedmiocie zezwolenia gminie Turka, powiat Turka, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Turka w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 20. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 33, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 do końca r. 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do poadtków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Turka.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 251.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 147.457/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Tłumacz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tłumacz w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 1. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 87, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu po 24 (dwadzieściacztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tłumacz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 252.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.958, w przedmiocie zezwolenia gminie Zbaraż, powiat Zbarazki, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Zbaraż w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 14. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 107, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku po 12 (dwanaście) K.

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autono-

micznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości po 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Zbaraż.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 253.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 146.956/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Dubiecko, powiat Przemyśl, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Dubiecko pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919, t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 14 (czternaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 14 (czternaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra wiśniaku i maliniaku, po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Dubiecko.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 254.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 147.495/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Krosno na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Krosno w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, a w szczególności od piwa na podstawie ustawy z dnia 6. listopada 1907 Dz. u. kr. Nr. 152 pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Krosno.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 255.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 146.952/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Janów, powiat Gródek Jagielloński, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Janów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 13. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 44, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra rumu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina admistracyjna Janów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 256.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.950/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Kołaczyce, powiat Jasło, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kołaczyce w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 83, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia

alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektrolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kołaczyce.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 257.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 21. grudnia 1910 L. 143.797, o wyborach do komisyj szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego w okręgach szacunkowych „powiat polityczny Biała“, „powiat polityczny Oświęcim“ i „powiat polityczny Wadowice“.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 24. maja 1910 (Dz. u. p. Nr. 110), utworzono z gmin wydzielonych z powiatów politycznych Biała i Wadowice a stanowiących powiaty sądowe Oświęcim i Zator nowy powiat polityczny Oświęcim.

Wskutek tego utworzyło Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 6. listopada 1910 L. 64.542, w miejsce dotychczasowych okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Biała“ i „powiat polityczny Wadowice“ nowe okręgi szacunkowe a to: „powiat polityczny Biała“ (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin przydzielonych do nowo utworzonego powiatu politycznego Oświęcim), i „powiat polityczny Wadowice“ (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin przydzielonych do nowo utworzonego powiatu politycznego Oświęcim) oraz utworzyło zupełnie nowy okręg szacunkowy podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Oświęcim“.

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązuje przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 6. listopada 1910 L 64.542. komisye szacunkowe dla wspomnianych dotychczasowych okręgów szacunkowych „powiat polityczny Biała“ i „powiat polityczny Wadowice“, a rozpisując zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyj szacunkowych dla wspomnianych zmniejszonych okręgów szacunkowych Biała i Wadowice, oraz do nowo powstać mającej komisyi szacunkowej dla wspomnianego nowo utworzonego okręgu szacunkowego w Oświęcimiu wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

dla I. koła wyborców 23. styczeń 1911,
dla II. koła wyborców 24. styczeń 1911,
dla III. koła wyborców 25. styczeń 1911.

Funkcya wspomnianych wyżej nowych komisyi szacunkowych trwać będzie wyjątkowo tylko przez okres trzechletni (od 1911 roku do incl. 1913) a z upływem pierwszego roku (1911) nastąpi wylosowanie połowy wybranych i mianowanych członków i zastępców członków komisyj.

Wybory odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez ich Kierowników, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183—186 ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16, i 26—45. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do I. działu powołanej ustawy).

Szlachtowski w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1910.

Nr. 258.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1910, L. 146.944, w przedmiocie zezwolenia gminie Chodorów, powiat Bóbrka, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Chodorów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 82, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I od napojów spirytusowych, miodu, przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrosto-

pnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K;

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości po 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Chodorów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 259.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.948/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Tyśmienica, powiat Tłumacz, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tyśmienica w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 22. kwietnia 1902 Dz. u. k. Nr. 42, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919, w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 12 (dwanaście) K;

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919, a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg pobrowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tyśmienica.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 260.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.494/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Myślenice, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Myślenice w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra, po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K 50 h;

4 od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Myślenice.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 261.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.483, w przedmiocie zazwolenia gminie Wadowice na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Wadowice w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 5. stycznia 1910 Dz. u. kr. Nr. 32, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 40 (czterdzieści) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Wadowice.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 262.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.960, w przedmiocie zezwolenia gminie Strusów, powiat Trembowla, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Strusów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 25. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 95, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919, w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 12 (dwanaście) K;

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919, a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Strusów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 263.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1910 L. 146.947/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Ustrzyki dolne, powiat Lisko, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Ustrzyki dolne w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 16. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 141, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu i dereniaku po 8 (ośm) K;

5. od jednego hektolitra wiśniaku po 4 (cztery) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Ustrzyki dolne.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w r.

Nr. 264.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.491, w przedmiocie zezwolenia gminie Pilzno na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Pilzno w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 50 h.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Pilzno.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 265.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.489/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Sambor na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Sambor w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 22. stycznia 1890 Dz. u. kr. Nr. 13, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;
4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Sambor.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 266.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.957/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Tłuste, powiat Zaleszczyki, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Tłuste w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 20. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 81, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, maliniaku i dereniaku po 12 (dwanaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tłuste.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 267.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.704/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Grybów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Grybów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 2. marca 1887 Dz. u. kr. Nr. 25, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia

alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 30 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Grybów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 268.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.703/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Stary Sambor na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Stary Sambor w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 18. stycznia 1881 Dz. u. kr. Nr. 26, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Stary Sambor.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 269.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.705/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Sniatyn na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Śniatyn w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 22. lutego 1898 Dz. u. kr. Nr. 23, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K 50 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Śniatyn.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 270.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 146.943/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Sędziszów, powiat Ropczyce, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Sędziszów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 28. kwietnia 1909 Dz. u. kr. Nr. 56, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca sierpnia roku 1912 t. j. przez jeden rok i ośm miesięcy pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esensyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 12 (dwanaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Sędziszów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 271.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 146.954/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Nadwórna na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Nadwórna w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 26. stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 23, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu, przez czas pięciu lat t. j. do końca roku 1915 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 15 (piętnaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 15 (piętnaście) K;

2. od jednego hektolitra śliwowicy i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 11 (jedenaście) K;

II. od piwa przez czas czterech lat t. j. do końca roku 1914: w wysokości po 3 (trzy) K od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków od podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Nadwórna.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 272.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.706, w przedmiocie zezwolenia gminie Bochnia na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Bochnia w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 11. lutego 1884 Dz. u. kr. Nr. 27, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K;
4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Bochnia.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 273.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 146.945, w przedmiocie zezwolenia gminie Osiek, powiat Biała, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Osiek w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 28. października 1900 Dz. u. kr. Nr. 4, z roku 1901 pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych przez czas dziesięciu lat t. j. do końca roku 1920 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 3 (trzy) K;

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919: po 1 (jednej) K od hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Osiek.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 274.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.490/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Podgórze na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Podgórze w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 26. stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 21, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 56 (pięćdziesiąt sześć) h od litrosto-

pnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 56 (pięćdziesiąt sześć) K;

2. od jednego hektrolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 56 (pięćdziesiąt sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 60 h.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Podgórze.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 275.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.708, w przedmiocie zezwolenia gminie Stryj na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Stryj w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 15. sierpnia 1876 Dz. u. kr. Nr. 44, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrom po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Stryj.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1910.

Nr. 276.

U s t a w a

z dnia 22. grudnia 1910, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Myślenicach na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 70.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Myślenicach zezwala się w myśl § 24. ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 70.000 K na pokrycie kosztów dokończenia budowy dróg.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III,

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Wiedeń, dnia 22. grudnia 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 277.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.709/10, w przedmiocie zazwolenia gminie Wieliczka na pobór opłaty gminnej od piwa.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Wieliczka w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 29. stycznia 1873 Dz. u. kr. Nr. 20, (z 3. czerwca 1876 Dz. u. kr. Nr. 18) pobieranej opłaty od piwa, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, opłatę gminną: od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Wieliczka.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 278.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.499, w przedmiocie zezwolenia gminie Kołomyja na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kołomyja w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kołomyja.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 279.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1910 L. 146.959/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Lanckorona, powiat Wadowice, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Lanckorona pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej, esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Lanckorona.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 280.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.500/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Rzeszów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Rzeszów w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 56 (pięćdziesiątsześć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 56 (pięćdziesiątsześć K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 20 (dwadzieścia) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rzeszów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 281.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.487/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Sokal na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Sokal w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrom po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.
Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Sokal.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 282.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.481, w przedmiocie zezwolenia gminie Jasło na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jasło miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 11. stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 10, pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;
4. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jasło.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 283.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 147.482/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Jarosław na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jarosław w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków i piwa na podstawie ustawy z dnia 1. grudnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 73, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jarosław.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 284.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.497/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Sanok na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Sanok w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 2. marca 1882 Dz. u. kr. Nr. 54, pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 20 (dwadzieścia) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 80 h.

4. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Sanok.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 285.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.486/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Drohobycz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Drohobycz w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Drohobycz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 286.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.496/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Stary Sącz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezezwala gminie Stary Sącz w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra, po 20 (dwadzieścia) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Stary Sącz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 287.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.485/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Rohatyn na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Rohatyn w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 27. kwietnia 1888 Dz. u. kr. Nr. 53, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rohatyn.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 288.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 147.498/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Przemyśl na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Przemyśl w miejsce dotychczas pobieranych opłat od napojów spirytusowych i miodu, od słodzonych napojów spirytusowych na podstawie ustawy z dnia 3 grudnia 1868 Dz. u. kr. Nr. 2, z roku 1869 (3 czerwca 1876 Dz. u. kr. Nr. 18, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Przemyśl.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 289.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.488/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Żółkiew na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Żółkiew w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Żółkiew.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 290.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.707/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Bełz, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Bełz w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1 stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K 80 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Bełz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 291.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.492/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Złoczów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Złoczów w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Złoczów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w r.

Nr. 292.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. grudnia 1910 L. 149.384/10, w sprawie zezwolenia gminie Mszana dolna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na podstawie § 81 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Mszana

dolna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa na przeciąg lat czterech począwszy od r. 1911 do końca roku 1914 w wysokości i pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 9. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 36.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 293.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.484/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Brody na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Brody w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 6. stycznia 1882 Dz. u. kr. Nr. 8, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;
2. od jednego hektrolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;
4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Brody.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 294.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. grudnia 1910 L. 150.100/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Trembowla na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Trembowla w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 14. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 106, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

5. od jednego hektolitra wiśniaku i maliniaku po 40 (czterdzieści) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Trembowla.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 295.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. grudnia 1910 L. 150.879/10, w sprawie zezwolenia gminie Cieszanów na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Na podstawie ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Cieszanów na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku na przeciąg lat trzech począwszy od r. 1911, do końca roku 1913 w wysokości i pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 28. kwietnia 1909 Dz. u. kr. Nr. 61.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1910.

Nr. 296.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. grudnia 1910 L. 150.880/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Gródek Jagielloński na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Gródek Jagielloński w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Gródek Jagielloński.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 297.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. grudnia 1910 L. 150.233, w przedmiocie zezwolenia gminie Baligród, powiat Lisko, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Baligród, powiat Lisko, pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 4 (cztery) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 4 (cztery) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, śliwowicy, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Baligród.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 298.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. grudnia 1910 L. 149.386, w sprawie zezwolenia gminie Kosów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kosów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat trzech począwszy od r. 1911, do końca roku 1913 w wysokości i pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 115.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 299.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1910 L. 146.946/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Przeworsk na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Przeworsk w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków, pobierać od dnia 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrom po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia

alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4 od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 12 (dwanaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Przeworsk.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 300.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. grudnia 1910 L. 155.342, w przedmiocie zezwolenia gminie Dobromil na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Dobromil w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 30. marca 1904 Dz. u. kr. Nr. 46, pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 20 (dwadzieścia) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, lipniaku i dereniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Dobromil.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 301.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. grudnia 1910 L. 154.271, w przedmiocie zezwolenia gminie Majdan, powiat Kolbuszowa, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Majdan w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 4. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 137, pobieranych opłat gminnych od trunków, pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1912 t. j. przez dwa lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektrolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 11 (jedenaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Majdan.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 302.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. grudnia 1910 L. 154.707, w przedmiocie zezwolenia gminie Zator wraz z przyłączonym do niej obszarem dworskim i przedmieściem Blech, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Zator wraz z przyłączonym do niej obszarem dworskim i przedmieściem Blech w miejsce dotychczas pobieranych, a w szczególności na przyłączonym obszarze dworskim i na przedmieściu Blech na podstawie ustawy z dnia 28. kwietnia 1909 Dz. u. kr. Nr. 65, opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu, i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 16 (szesnaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Zator wraz z przyłączonym do niej obszarem dworskim i przedmieściem Blech.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 303.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. grudnia 1910 L. 154.708, w przedmiocie zezwolenia gminie Gorlice na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Gorlice w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68 i z dnia 8. sierpnia 1906 Dz. u. kr. Nr. 123, pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 22 (dwadzieściadwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Gorlice.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w r.

Nr. 304.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. grudnia 1910 L. 154.270, w przedmiocie zezwolenia gminie Bukowsko, powiat Sanok, na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Bukowsko w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 9. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 33, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra rumu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 6 (sześć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Bukowsko.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 305.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. grudnia 1910 L. 154.269, w przedmiocie zezwolenia gminie Posada olchowska, powiat Sanok, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Posada olchowska pobierać od 1. stycznia 1911, do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 (ośm) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 (ośm) K;

2. od jednego hektolitra rumu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 4 (cztery) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Posada olchowska.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 306.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1910 L. 153.340, w przedmiocie zezwolenia gminie Rymanów, powiat Sanok, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Rymanów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 20. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 52, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 15 (piętnaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 15 (piętnaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rymanów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 307.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1910 L. 151.976, w przedmiocie zezwolenia gminie Jaworów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jaworów w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków, (od piwa) na podstawie ustawy z dnia 19. lutego 1900 Dz. u. kr. Nr. 27, pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu po 11 (jedenaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jaworów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 308.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. października 1910 L. 117.219/10, w sprawie zezwolenia gminie Leżajsk na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, maliniaku, wiśniaku, poziomczaku i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Leżajsk na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, maliniaku, wiśniaku, poziomczaku i miodu na przeciąg trzech lat i trzech miesięcy począwszy od r. 1911 do końca marca roku 1914 w wysokości i pod warunkami określonymi pierwotnie ustawą z 13. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 98.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 309.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1910 L. 151.398/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Rozwadów, powiat Tarnobrzeg, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Rozwadów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 15. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 44, względnie ustawy z dnia 4. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 101, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rozwadów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 310.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1910 L. 151.399, w przedmiocie zezwolenia gminie Peczeniżyn na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Peczeniżyn w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 20. maja 1886, Dz. u. kr. Nr. 59, pobieranych opłat gminnych od piwa tudzież na podstawie ustawy z dnia 5. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 36, pobieranych opłat gminnych od napojów spirytusowych miodu, wiśniaku i maliniaku pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, śliwowicy i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu po 11 (jedenaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Peczeniżyn.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 311.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1910 L. 150.878, w sprawie zezwolenia gminie Limanowa na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Na podstawie ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Limanowa na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1911 do końca roku 1915 w wysokości i pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 28. kwietnia 1909 Dz. u. kr. Nr. 64.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 312.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. grudnia 1910 L. 155.934, w przedmiocie zezwolenia gminie Lipnik, powiat Biała, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Lipnik w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 9. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 35, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 8 (ośm) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Lipnik.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 313.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 L. 147.456/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Budzanów, powiat Trembowla, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Budzanów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 11. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 38, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Budzanów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 314.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.701/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Nowy Targ na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Nowy Targ w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Nowy Targ.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 315.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. grudnia 1910 L. 147.493/10, w przedmiocie zezwolenia gminie Tarnów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tarnów w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków, pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 19 (dziewiętnaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tarnów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 316.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. grudnia 1910 L. 155.935, w przedmiocie zezwolenia gminie Skawina na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Skawina w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K;
4. od jednego hektolitra miodu po 8 (ośm) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina admistracyjna Skawina.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 317.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 25. listopada 1910 L. 129.717/10, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych, oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1911.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, względnie artykułów 18 i 21 rozporządzenia wykonaw-

czego do działu III., artykułów 29 i 43 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1911 — termin od 1. do 31. stycznia 1911;

B) do przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1911 — termin do 31. stycznia 1911.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe, lub pensye emerytalne, o ile te płace, lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 kor. rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1910.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1910, jak również z tych lat poprzednich, ktore są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1911.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanis bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów, lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i § 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyi pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i prawne, pobierające dochód określony w § 124 powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125 odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 kor., obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jezeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 kor. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139 ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym;

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1911 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1911, donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153 ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 kor. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron, przedłożyć winne wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały, lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128—130 i 138 ustawy, oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy, oraz artykuły 32 i 33, względnie 3—28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób prawnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba prawna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3 § 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2 i 3 § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1911 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu, lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1911 stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 koron.

Osoby te dopełnić winne wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia, lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243, oraz §§ 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1911 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 25. listopada 1910.

BIBLIOTHECA UNIV. JAGELL. CRACOVIENSIS